

DAVID R. HAWKINS

MD., PhD

**TRANSCENDEREA
NIVELURILOR
CONȘTIINȚEI**

**SCARA
SPRE ILUMINARE**

Transcenderea nivelurilor conștiinței

Scara spre Iluminare

David R. Hawkins M.D., Ph.D.

Editura Cartea Daath, 2007

Cartea Daath
Publishing House

Traducător: Robert Malischitz
Editor: Daniela Pascu
Tehnoredactare: Monica Hodor

Drepturile pentru limba română Editura Cartea Daath, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAWKINS, DAVID

**Transenderea nivelurilor conștiinței: scara spre
iluminare** / David R. Hawkins M.D., Ph. D. ; trad.: Robert
Malischitz; ed: Daniela Pascu. - Bucuresti: Cartea Daath, 2007
ISBN 978-973-88581-0-7

I. Malischitz, Robert (trad.)

II. Pascu, Daniela (ed.)

159.923.2

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin în exclusivitate editurii Cartea Daath. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte poate fi făcută numai cu acordul editorului.

Dreaptă și îngustă este calea...
Nu pierdeți timpul.
Gloria in Excelsis Deo!

Dedicație

*Prezenta lucrare este dedicată
eliberării spiritului uman din
lanțul limitărilor și
adversităților care mențin
umanitatea într-un asediu atât
interior, cât și exterior.*

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	9
<i>Prefață</i>	11
<i>Introducere</i>	13

SECȚIUNEA ÎNTÂI

Niveluri calibrate sub valoarea 200 - Eul

<i>Privire generală - Scala Conștiinței</i>	19
CAPITOLUL 1 - Rușinea și Disperarea	25
CAPITOLUL 2 - Vinovăția și ura vindicativă	39
CAPITOLUL 3 - Apatia	63
CAPITOLUL 4 - Durerea	77
CAPITOLUL 5 - Frica	91
CAPITOLUL 6 - Dorința	101
CAPITOLUL 7 - Furia	115
CAPITOLUL 8 - Mândria	125

SECȚIUNEA A DOUA

Niveluri calibrate între 200-499: Mintea lineară

<i>Privire generală - Funcționarea creierului și fiziologia adevărului</i>	139
CAPITOLUL 9 - Curajul	157
CAPITOLUL 10 - Neutralitatea	167
CAPITOLUL 11 - Disponibilitatea	175
CAPITOLUL 12 - Acceptarea	183
CAPITOLUL 13 - Rațiunea	191

SECȚIUNEA A TREIA

Niveluri calibrate între 500-599: Realitatea spirituală

<i>Privire generală - Depășirea nivelului linear</i>	<i>207</i>
CAPITOLUL 14 - Iubirea	213
CAPITOLUL 15 - Iubirea necondiționată, bucuria și extazul	221

SECȚIUNEA A PATRA

Niveluri calibrate între 600-1000: Stările iluminate

<i>Privire generală - Transcendența</i>	<i>235</i>
CAPITOLUL 16 - Pacea, extazul și iluminarea	239
CAPITOLUL 17 - Realizarea de sine	247
CAPITOLUL 18 - Iluminarea completă	255

SECȚIUNEA A CINCEA

Transcedența

<i>Privire generală - Transformarea spirituală</i>	<i>267</i>
CAPITOLUL 19 - Limitări și distrageri	279
CAPITOLUL 20 - Trecerea dincolo	289
CAPITOLUL 21 - Depășirea minții	301
CAPITOLUL 22 - A deveni propria rugăciune	307

ANEXE

ANEXA A - Harta scalei conștiinței	321
ANEXA B - Lista tabelor	323
ANEXA C - Cum calibrăm nivelele conștiinței	325
<i>Despre autor, note biografice și autobiografice</i>	<i>335</i>

Cuvânt Înainte

Scopul lucrărilor anterioare a constat în explorarea și explicarea unei noi tehnici de cercetare bazate pe conștiință, respectiv aplicarea ei în toate domeniile vieții, incluzând experiențele și înțelegerile de natură spirituală. A urmat în mod natural dezvoltarea unei științe pragmatice și clinice a adevărului, ce putea fi folosită ca o busolă în vederea ghidării nesfârșitelor căutări umane ale adevărului. După cum am descris și în studiile anterioare, dată fiind structura ei intimă, mintea umană e incapabilă să discearnă adevărul de falsitate, acesta fiind un fapt de care omenirea este conștientă în mod dureros. Prețul acestei ignoranțe și limitări s-a dovedit enorm: nu doar indivizi izolați, ci și întregi civilizații au traversat numeroase perioade de agonie, suferință și moarte.

Nivelele conștiinței vor fi examinate în special pentru folosul studentului spiritual, al devotatului, precum și al persoanelor întregi interesate de autoîmbunătățire. Prin analizarea diferitelor obstacole și nivele ce trebuie depășite, unele principii ce sprijină evoluția spirituală se dovedesc a fi autorevelatoare.

Prin urmare, lucrarea de față este mai degrabă un manual practic decât o analiză comprehensivă, așa cum a fost în cărțile anterioare (de exemplu, Secțiunea Întâia din Adevăr vs Falsitate). Dar, deși au fost prezentate și în lucrările anterioare, principiile fundamentale vor fi reluate din nou. Prin urmare, materialul pe care-l țineți în mâini se adresează și căutătorilor frustrați, care, deși au citit totul și au fost peste tot, asistând la tot felul de seminarii, constată că efortul lor e zadarnic ("Mintea e asemenea unui burete; a absorbit toate informațiile, dar eu sunt tot în același loc").

Deoarece nivelele inferioare ale conștiinței sunt cele mai dureroare și mai dificil de îndurat, mi se pare cel mai potrivit să începem analiza noastră de la baza scării conștiinței, chiar cu ele. Trebuie spus însă că, deși sunt cele mai dureroase, acest lucru nu înseamnă că sunt și cele mai dificile de depășit. Ba chiar dimpotrivă: însăși suferința indusă de aceste nivele inferioare se constituie într-un motiv puternic de a le depăși, pentru a găsi alinare.

În procesul depășirii nivelelor conștiinței, importanța voinței umane este subliniată mereu și mereu, deoarece constituie cea mai relevantă funcție a lucrării spirituale. Putem spune chiar că voinței i s-a dat prea puțină atenție în comparație cu uriașa ei importanță, căci voința reprezintă de fapt o invitație adresată intervenției Divine.

Prefață

După cum am spus deja, cercetarea fundamentală asupra naturii și nivelelor conștiinței a mai fost descrisă și în lucrările anterioare. Prima a fost publicată în forma unei dizertații (*Analiza cantitativă și calitativă și calibrarea nivelelor conștiinței umane*, 1995). Tot în 1995 a urmat *Putere vs Forță*, incluzând și explicații și elaborări suplimentare. Următoarele două cărți au fost dedicate adevărului spiritual și Iluminării: *Ochiul Sinelui* (2001) și *Sinele: Realitate și Subiectivitate* (2003).

În vreme ce ultimele două cărți au fost dedicate Iluminării personale, *Adevăr vs Falsitate* (2005) a investigat distribuția și evoluția nivelelor conștiinței în viața publică, în societate precum și în indivizi. Ţelul acestui studiu a constat în dezvoltarea unei căi spre pace și integritate, speranța sa declarată fiind diminuarea probabilității războaielor prin oferirea unei științe a adevărului accesibile, pragmatice și aplicabile clinic.

Această carte revine asupra individului și își propune studierea blocajelor experimentale subiective aflate în calea progresului conștiinței și a conștiinței spirituale. Materialul este fundamentat pe o multitudine de surse, inclusiv pe 50 de ani de practică psihiatrică și psihanaliză, respectiv 25 de ani de cercetări asupra naturii conștiinței și a experiențelor spirituale subiective și transformative.

În această carte, ca și în cele precedente, sunt incluse nivelele calibrate ale principalelor afirmații.

Trebuie remarcat însă, că datorită unor descoperiri mai recente survenite în cadrul cercetării conștiinței, instrucțiunile referitoare la modalitatea de efectuare a testului kinesiologic au fost revăzute și actualizate (vezi Anexa C).

Introducere

Câmpul energetic universal și omniprezent numit conștiință este o putere și o dimensiune infinită, aflându-se dincolo de timp și este prin excelență nonlinear ca și compoziție. Reprezintă “lumina lumii” ce emană de la Nemanifestat către Manifestat, de la nonlinearul cu potențialități infinite către expresiile sale lineare, precum desfășurarea Creației (domeniul fizic circumscris și perceput).

Puterea câmpului infinit al conștiinței și potențialitatea sa infinită se manifestă ca materie. Mai târziu, interfața Luminii Divinității, în calitatea ei de câmp al conștiinței, generează prin interacțiunea cu materia emergența acelei calități unice a energiei vieții însăși. Deși materia are o potențialitate enormă, îi lipsește calitatea înăscută sau puterea de a evolua în câmpul existenței numit “viață”. Dimensiunea timpului e generată de materie plus evoluție. Apoi, materia la care se adaugă timpul este exprimată ca spațiu, iar existența timpului, spațiului și materiei se poate discerne prin inteligență, un aspect al Divinității exprimate ca Viață. Viața emană exclusiv ca o consecință a Divinității, iar acest adevăr este pe deplin confirmabil la nivelul 1000 al conștiinței, adică nivelul Absolutului.

Creația poate fi capabilă de a fi cunoscută exclusiv în virtutea prezenței conștiinței, care reprezintă însăși matricea existenței. Astfel, conștiința este realitatea ireductibilă a priori prin care linearul e perceput de conștiința subiectivă a nonlinearului.

Conștiința evoluează apoi prin nivele progresive de putere, ce pot fi calibrate într-un fel asemănător cu modul de măsurare al undelor energetice, respectiv al binecunoscutelor stratificații ce compun spectrul electromagnetic.

În anii '70 ai secolului trecut a apărut o știință clinică bazată pe folosirea energiei vieții și a interacțiunii acesteia cu câmpul infinit al conștiinței înseși. Acest lucru a avut drept rezultat nivelele calibrate ale Hărții Conștiinței, binecunoscută la rândul ei în toată lumea, date fiind prezentările printr-o serie de cărți publicate în multe limbi precum și numeroasele conferințe ținute în SUA, Canada, Asia și Europa.

Nivelele amintite erau stratificate în conformitate cu valoarea lor calibrată numeric de putere, pe o scală logaritmică de la 1 la 1000, unde 1 indică existența, iar 1000 cel mai înalt câmp energetic posibil în domeniul uman, atins doar de câțiva oameni în tot cursul istoriei, numiți în mod tradițional Marii Avatari (fondatorii celor mai importante religii ale lumii, precum Iisus Hristos, Buddha, Zoroastru și Krishna). Aceștia au fost iluminați de către Prezența Divină ce a înlocuit mintea umană obișnuită, lineară și limitată cu realitatea nonlineară. Sinele indică prezența Divinității imanente și este numit uneori în literatura clasică prin termenul de Minte Universală. Prin transcedență, sinele eului e înlocuit de Sinele non-eului (vezi Hawkins, 1995, 2001, 2003). Acest fenomen a fost numit în mod tradițional Iluminare.

Apariția unei științe clinice a adevărului a fost descrisă în lucrările anterioare. O afirmație importantă cu privire la câmpul infinit al conștiinței e aceea că el reprezintă Absolutul, prin care toate celelalte pot fi calibrate în funcție de gradul în care se raportează la el. Mecanismul rezidă în știința clinică a kinesiologiei, ce utilizează sistemul nervos uman și energia vieții (după cum e exprimat prin sistemul energetic de acupunctură) ca pe un instrument de măsură biologic foarte sensibil (tehnica neputând fi duplicată cu ajutorul instrumentelor științifice neînsufleteite). În prezența Adevărului, musculatura corpului se întărește, iar dacă e confruntată cu minciuna (care reprezintă de fapt absența adevărului și nu opusul acestuia), slăbește. Acesta este un răspuns rapid și tranzitoriu, ce revelează rapid nivelul de adevăr al stimulului prezentat.

Câmpul infinit, atemporal, atotputernic și atotprezent al conștiinței e comparabil cu un câmp electrostatic care rămâne inert dacă nu e declanșat de apariția unei sarcini electrice care

să-l activeze. Apoi, amintitul câmp electrostatic va răspunde la rândul lui cu o sarcină egală și opusă, de exact același nivel. În și prin sine, câmpul electrostatic nu face nimic altceva decât să răspundă și să înregistreze.

Spre deosebire de câmpul electrostatic, câmpul atemporal al conștiinței e permanent și, prin urmare, înregistrează tot ce s-a petrecut sau a existat în cadrul timpului, spațiului și evoluției. Câmpul însuși se află dincolo de timp, spațiu ori altă dimensiune cunoscută, deoarece cuprinde toate dimensiunile, fără a fi influențat de acestea. Câmpul infinit este omniprezent, omnipotent, omniscient și singurul identificabil cu Absolutul prin care toate expresiile evoluției sau existenței pot fi comparate.

Tot ceea ce există în univers, inclusiv un gând pasager, e înregistrat pentru totdeauna în câmpul atemporal al conștiinței, care se află peste tot în egală măsură. Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată este disponibil deoarece câmpul se află dincolo de timp și spațiu. Nu există aici sau acolo, nu există acum și atunci. Totalitatea este în mod egal și permanent prezentă peste tot.

Prin urmare, Harta Conștiinței este un ghid foarte practic și pragmatic, menit înțelegerii nivelelor evolutive ale conștiinței ce trebuie depășite pe drumul progresului spiritual, iluminării sau îmbunătățirii de sine. Ea oferă totodată o hartă pragmatică a obstacolelor ce trebuie depășite pentru a atinge nivelele optime și mai benefice ale conștiinței. Calibrările nu stabilesc adevărul, ci doar îl confirmă, permițând totodată și alte corelații adiționale.

SECȚIUNEA ÎNTÂI

Niveluri calibrate sub valoarea 200 - Eul

Privire generală - Scala conștiinței

Capitolul 1. Rușinea și Disperarea.....	(Nivel calibrat 20)
Capitolul 2. Vinovăția și ura vindicativă.....	(Nivel calibrat 30)
Capitolul 3. Apatia	(Nivel calibrat 50)
Capitolul 4. Durerea	(Nivel calibrat 75)
Capitolul 5. Frica.....	(Nivel calibrat 100)
Capitolul 6. Dorința.....	(Nivel calibrat 125)
Capitolul 7. Furia	(Nivel calibrat 150)
Capitolul 8. Mândria	(Nivel calibrat 175)

Scala Conștiinței

Pentru a înțelege nivelele calibrate ale conștiinței, e util să recapitulăm modul în care a apărut aceasta pe planetă, precum și evoluția ei de-a lungul istoriei, începând cu regnul animal până la expresia sa prin omenire. Punctul inițial de interes rezidă în evoluția eului, cu limitările sale înnăscute. Termenul *eu* are o altă semnificație în lucrarea spirituală decât în psihologie, psihanaliză sau în teoriile lui Jung și Freud. Diferențele vor fi clarificate ulterior.

Eul nu poate fi depășit dacă e perceput ca un dușman. El reprezintă o moștenire biologică și fără el nimeni nu ar mai fi în viață pentru a se plânge de limitele sale. Prin înțelegerea originii și importanței sale pentru supraviețuire, eul poate fi văzut deopotrivă ca fiind benefic, dar înclinat să devină nestăpânit și să cauzeze probleme emoționale, psihologice și spirituale în cazul în care nu e depășit.

De la Nemanifestat la Manifestat, energia conștiinței însăși interacționează cu materia și reprezintă acea expresie a Divinității prin care apare viața. În formele cele mai timpurii, expresiile animale ale vieții erau foarte primitive și nu aveau o sursă interioară cunoscută de energie. Prin urmare, supraviețuirea depindea de atragerea acestei energii din exterior. Aceasta nu constituia o problemă în regnul vegetal, unde clorofila transforma automat energia solară în procesele chimice necesare. Viața animală a trebuit să câștige ceea ce îi era necesar din mediul înconjurător, iar principiile stabilite atunci au fundamentat esența eului, care și acum este centrată în principal asupra intereselor personale, achiziției, cuceririi și rivalității cu alte organisme în

vederea supraviețuirii. Cu toate acestea, e important de notat că el deține și alte însușiri, precum curiozitatea și căutarea, deci prin urmare și capacitatea de a învăța.

Pc măsură ce evoluția a progresat, mecanismele de supraviețuire au devenit mai elaborate, ca și calitatea inteligenței, prin intermediul căreia informația e dobândită, stocată, procesată, comparată, integrată, corelată și stratificată. Această observație stă la baza teoriei “modelului inteligent” ce nu necesită nicio presupunere cu privire la Divinitate sau Creator. Ea confirmă că una din calitățile înnăscute ale energici vieții e aceea că prin experiență, aceasta acumulează informații și e capabilă să le proceseze într-o integrare progresivă și într-o stratificare complexă.

Apoi, viața a evoluat progresiv în forme tot mai înalte, iar dacă această evoluție este redată în forma unei hărți ce acoperă perioade mari de timp, expresia ei în regnul animal devine evidentă.

NIVELELE DE CONȘTIINȚĂ ALE ERELOR ARHEOLOGICE

PERIOADA ERA GEOLOGICĂ	DURATA APROXIMATIVĂ (MILIOANE ANI)	FORMA DE VIAȚĂ	NIVELUL CALIBRAT AL VIEȚII
Cuaternar	1	Dezvoltarea și dominația omului	212
Terțiar superior	60	-Animale și plante moderne.	212
Terțiar inferior		-Dezvoltarea rapidă a mamiferelor, respectiv a insectelor și plantelor moderne	112
Cretacic	60	-Mamifere primitive ultimii dinozauri	84
		-Dezvoltarea plantelor cu flori; primele păsări și mamifere	
Jurasic	35	Diversificarea reptilelor; conifere	68
Triasic	35	Apariția dinozaurilor, plantele cicade, peștii vertebrați	62
Permian	25	Dezvoltarea reptilelor și insectelor moderne; numeroase grupuri de plante și animale	45
Carbonifer	85	Primele reptile, amfibii și insecte primitive, conifere primitive	35
Devonian	50	Primele amfibii. Primii melci de uscat. Plante primitive. Primele forme de viață terestră	27

Silurian	40	Scorpionii. Primii pești cu branhii. Recifuri de corali	17
Ordovician	90	Primii pești și melci. Primele aparitii ale multor nevertebrate marine.	12
Cambrian	70	Primele nevertebrate marine	8
Precambrian	peste 1300	Protozoare	2
		Alge, licheni, bacterii.	1
Cele mai vechi roci datează de aproximativ 1.850.000.000 ani.			

Este de observat că la nivelele conștiinței situate sub valoarea 200 (cu excepția majorității păsărilor), viața ar putea fi descrisă prin termenul de “rapace”. Ea își dobândește energia pe seama celorlalți și, dat fiind că supraviețuirea se bazează pe achiziții, ea îi vede pe ceilalți ca pe niște rivali, competitori și dușmani. Până la nivelul 200 al conștiinței, viața este, prin urmare, plină de rivalități și interese personale, deoarece îi percepe pe ceilalți ca pe niște dușmani potențiali. Ea poate fi etichetată așadar, pentru a recurge la termeni mai moderni, ca fiind posesivă, competitivă, ostilă și, în expresiile sale extreme, agresivă și crudă.

La nivelul 200 al conștiinței survine o transmutație spre manifestări mai benigne, ce ar putea fi exemplificate prin trecerea de la carnivore la ierbivore. De la nivelul 200 al conștiinței în sus natura vieții devine mai armonioasă. Apar sentimentele materne însoțite de grija față de ceilalți, loialitatea de grup, identificarea cu alții și începutul a ceea ce mai târziu, în cadrul naturii umane, se exprimă ca simț al relației, socializare, joc, formarea familiei și cooperarea de grup pentru atingerea unor obiective comune.

Regnul animal

Bacterii.....	1	Caracatiță	20
Protozoare	2	Rechini	24
Crustacee	3	Vipere	35
Insecte	6	Dragon Komodo	40
Arahnide	7	Reptile	40
Amfibieni	17	Mamifere prădătoare	
Pești	20	(hiena, leu, tigr)	40

Șerpi	45	Vaci	210
Aligatori	45	Oi	210
Dinozauri	60	Elefanți	210
Balene	85	Maimuțe	210
<u>Delfini</u>	95	Cal de fermă	240
Păsări migratoare	105	Pisici	240
Păsări de curte	105	Papagali	240
Rinoceri	105	Pisici de companie	245
Babuini	105	Cal de curse	245
Păsări cântătoare	125	Câini	245
Porumbei	145	Porci de companie	250
Urs polar	160	<u>Corb negru</u>	250
Urs grizzli	160	Gorilă	275
Bizoni de apă	175	Cimpanzei	305
Urs brun	180		
Șacali, vulpi	185	Excepții:	
Lupi	190	Alex, maimuța dresată	401
Hipopotami	190	Koko, gorila antrenată	405
Zebre, gazele, girafe	200	Cântecul păsărilor	
Cerbi	205	cântătoare	500
Bizoni	205	Torsul pisicii	500
Porci domestici	205	Câine care dă din coadă ..	500

Odată cu progresul evoluției, bipedele au câștigat două membre de care nu aveau nevoie pentru locomoție așa că, stând în poziție verticală, au pornit pe calea dexterității manuale și, în urma apariției degetului mare, au fost în stare să manevreze și să creeze unelte.

Complexitatea crescută a fost facilitată de apariția lobului frontal și a cortexului prefrontal ca locus anatomic al inteligenței umane. Cu toate acestea, din cauza predominării instinctelor animale, inteligența a servit la început instinctelor primitive. Astfel, cortexul prefrontal a devenit un mijloc pus în slujba supraviețuirii animale. Așa cum e evident din observațiile efectuate, evoluția reprezintă Creația și, în același timp, calitatea principală a Creației este evoluția – deoarece, de fapt, ele sunt unul și același lucru.

Omul primitiv a apărut începând probabil cu trei milioane de ani în urmă (Lucy) și apoi, mult mai târziu, în formele lui Homo Neanderthal, Cro Magnon, Homo Erectus și altele, toate calibrând în jurul nivelelor 80-85. Cel mai recent, probabil cu 600.000 de ani în urmă, a apărut în Africa predecesorul omului modern - și anume *Homo Sapiens Idelta*, ce prezenta un nivel calibrat al conștiinței similar, de 80-85.

Persistența cului primitiv în om se manifestă prin miezul narcisist al "egotismului" care, la nivelele situate sub valoarea 200, indică menținerea atributelor primitive ale interesului egoist, indiferenței față de drepturile celorlalți și perceperii acestora mai degrabă ca pe niște competitori și dușmani decât ca pe niște aliați. Din rațiuni de securitate, oamenii s-au adunat în grupuri și au descoperit beneficiile cooperării (care, și ele, au reprezentat un corolar al expresiilor animale ale formării grupului, haitei și familiilor, manifestate în regnul mamiferelor și păsărilor).

Nivelul calibrat de conștiință al omului a evoluat încet. Astfel, în momentul nașterii lui Buddha, conștiința colectivă a întregii umanități calibra la nivelul 90. Ea a crescut la aproape 100 în momentul nașterii lui Hristos și încet, în ultimele două milenii, a evoluat până la valoarea 190 unde a stagnat multe secole până la sfârșitul anilor 1980. Atunci, aproximativ în momentul Convergenței Armonice de la sfârșitul acestei perioade, a sărit brusc de la nivelul 190 la 204-205, unde a rămas până în noiembrie 2003, când, din nou, a sărit brusc până la actualul nivel de 207. În prezent, aproximativ 78% din populația lumii calibrează sub nivelul 200 al conștiinței din care 49% se găsesc în America. Semnificația faptului că nivelul de conștiință al aproximativ 80% din totalul populației lumii este încă sub valoarea 200 este că lumea e dominată de instincte, motivații și comportamente animale primitive, așa cum se poate vedea în orice buletin de știri.

Una dintre semnificațiile majore ale Scalei Calibrate a Conștiinței (vezi mai jos) este că nivelul 200 diferențiază adevărul de falsitate. Prin urmare, nivelele situate peste valoarea 200, ce progresează algoritmic, indică puterea, iar cele de dedesubt se corelează cu forța, indiferent de expresiile pe care le ia aceasta: fizice emoționale ori sociale. Diferența poate fi exprimată

plastic prin dictonul conform căruia conștiința (ideologia) este mai puternică decât sabia (forța).

Foarte important este și faptul că, la nivelul 200 al conștiinței fiziologia creierului se schimbă și ea dramatic, ceea ce reprezintă, prin urmare, pragul de la care calitatea vieții se modifică - și aceasta nu numai în ceea ce îi privește pe oameni, ci și în cadrul regnului animal, marcând tranziția de la speciile prădătoare la cele domestice. Acest lucru este exprimat prin apariția grijii pentru bunăstarea, supraviețuirea și fericirea celorlalți, și nu doar a propriei persoane. Beneficiile evoluției interesului pentru ceilalți și a creșterii spirituale sunt arătate cu claritate în următoarea schiță:

Corelarea nivelelor conștiinței cu rata fericirii

Nivel	Logaritm	Procent
Iluminare	700-1000	100
Pace	600	100
Bucurie	570	99
Iubire necondiționată	540	96
Iubire	500	89
Rățiune	400	79
Acceptare	350	71
Disponibilitate	310	68
Neutralitate	250	60
Curaj	200	55
Mândrie	175	22
Furie	150	12
Dorință	125	10
Frică	100	10
Durere	75	9
Apatie	50	5
Vinovăție	30	4
Rușine	20	1

Dinamica eului va fi examinată pe larg în capitolele ce urmează (fiecare capitol fiind dedicat unui nivel) clarificând în detaliu subiectul.

Rușinea: Disperarea

(Nivelul calibrat 20 sau sub acesta)

Introducere

Nivelul Rușinii se apropie periculos de moarte. Cei aflați aici pot alege să moară recurgând la un act conștient de sinucidere sau, într-un mod mai subtil, prin refuzul de a lua acele măsuri și atitudini care le-ar putea prelungi viața. Tot aici întâlnim adesea și moartea cauzată de neglijare, indiferență sau accidente. Cu toții suntem conștienți într-o măsură mai mare sau mai mică de durerea provocată de umilință și discreditare. De rușine, ne punem capul în pământ și aproape că ne dorim să devenim invizibili. Exilarea reprezintă un partener tradițional/ accesoriu obișnuit al rușinii, iar în societățile primitive, din care provine întreaga umanitate, exilarea echivala cu moartea. Ea stă la baza fricii de respingere, dezaprobare și eșec.

Experiențele din copilărie, cum sunt de exemplu neglijarea ori abuzurile fizice, emoționale și sexuale conduc la rușine și marchează personalitatea pe viață, exceptând cazul în care sunt rezolvate ulterior. După cum a stabilit Freud, rușinea produce nevroze. Ea este distructivă pentru sănătatea emoțională și psihologică și, ca o consecință a stimei scăzute de sine, predispune la dezvoltarea afecțiunilor psihice. O persoană a cărei personalitate are la bază Rușinea este timidă, retrasă, introvertită și deprecia-tivă față de propria valoare.

Rușinea este folosită ca unealtă a cruzimii, iar victimele sale devin adesea, la rândul lor, crude. Copiii rușinoși sunt cruți deopotrivă cu animalele și cu ei înșiși. Comportamentul persoanelor a căror conștiință se situează abia la nivelul 20 este unul

periculos. Acești oameni sunt predispuși la halucinațiile proprii unei naturi acuzatoare, la paranoia, în vreme ce alții devin psihotici sau comit crime bizare.

Unii indivizi marcați de Rușine își compensează acest neajuns prin perfecționism și rigiditate, devenind încrâncenați și intoleranți. Exemple notorii ale acestui fapt sunt extremiștii morali, ce formează grupuri vigilente, proiectând asupra altora (pe care se simt apoi îndreptățiți să-i agreseze) propria lor rușine inconștientă. Nu de puține ori, criminalii în serie au acționat sub resortul rușinii, al urii și a moralismului sexual, justificându-și faptele prin ideea de pedepsire a femeilor "rele". Deoarece trage în jos întregul nivel al personalității, rușinea cauzează vulnerabilitate și față de celelalte emoții negative, generând astfel de multe ori îngâmfare, mânie și vinovăție.

Tablou clinic

Depresia severă reprezintă un nivel grav al conștiinței, ce poate imobiliza și chiar amenința viața. Ea nu survine doar în cazul indivizilor ci, de asemenea, e aplicabilă și unor grupuri mai mari de oameni, care mor din cauza apatiei sau chiar recurg la suicid.

Disperarea este caracterizată de neajutorare și lipsă a speranței, fiind descrisă, prin urmare, ca o stare despiritualizată, înfiorător de greu de îndurat. Voința de a trăi e pierdută, dar în profunzimile acestei stări până și actul sinuciderii devine imposibil din cauza lipsei de energie. Sinuciderea pasivă survine prin refuzul hranei sau a celor necesare vieții fizice. Paradoxal, odată ce persoana în cauză depășește nivelurile severe ale apatiei și depresiei, obține mai multă energie și devine capabilă să ducă la final actul suicidal, ceea ce explică paradoxul medical conform căruia antidepresivele pot cauza suicidul mai cu seamă în cazul copiilor și adolescenților. Acest fenomen a fost binecunoscut din punct de vedere clinic cu multă vreme înainte ca antidepresivele să fie descoperite. Atunci când persoana depresivă și apatică începe să-și îmbunătățească starea, faza depresiei agitate trece

într-una în care există suficientă energie pentru comiterea actului suicidal. Cu mulți ani în urmă, înainte de descoperirea antidepresivelor, pacienții erau puși sub supraveghere strictă pe toată durata perioadei de trecere de la apatie la starea agitată (Hawkins, 2005).

Rușinea reflectă de asemenea ura față de propria persoană – care, dacă e îndreptată spre exterior, poate rezulta în agresiuni severe, uneori chiar criminale. Este de remarcat faptul că un procent semnificativ al adolescenților criminali urmau tratamente cu antidepresive.

Depresia e acompaniată de schimbări majore ale fiziologiei creierului, precum și de nivele joase ale neurotransmițătorilor precum serotonina și NOREPINEFRINA/ noradrenalina. Înclinația spre depresie include o serie de factori genetici și karmici puternici și se manifestă adesea în cadrul aceleiași familii. E corelată cu vulnerabilitatea la alcoolism. Se estimează că minimum o treime dintre adulți vor avea o depresie serioasă ori moderată la un moment în viața lor.

Din punct de vedere clinic, în general, depresia necesită ajutor specializat. Și, pentru a complica și mai mult lucrurile, să mai spunem că e destul de dificil să diferențiem tendințele suicidale reale de, relativ mai frecventele gesturi sau amenințări de acest gen ce provin dintr-o problemă total diferită (corelată de regulă cu resentimente și relații interpersonale).

Depresiile severe pot fi depășite în anumite condiții, dar reclamă întotdeauna ajutor psihiatric sau medical specializat, precum și sprijin și protecție. Depresia e însoțită de o pierdere a speranței și voinței de a trăi, mai cu seamă la persoanele singure și izolate, la bătrâni, ori la oamenii obișnuiți care au traversat perioade de stres sever precum divorțul, pierderea persoanei iubite, faliment financiar, doliu. Cât privește sinuciderea, ea reprezintă o cauză principală a morții adolescenților.

Asemeni altor maladii, problemele emoționale majore sunt compuse din factori fizici, mentali și emoționali. Pot exista de asemenea și factori interpersonali și sociali, precum și influențe karmice. Vindecarea poate necesita abordarea unuia, ori a tuturor factorilor de mai sus. Chiar și o problemă fizică aparent minoră,

precum o hipoglicemie nediagnosticată, poate constitui o cauză majoră (multe persoane depresive au depășit această stare renunțând să mai consume zahăr). Eșecul de a căuta sau de a accepta un ajutor adecvat se datorează frecvent mândriei (spirituale), negării (psihologice) sau pur și simplu ignoranței (karmice). Fluctuațiile de dispoziție afectează apoi relațiile interpersonale și chiar pe cele de muncă (de exemplu, criminalii care își distrug și ucid colegii de serviciu). Pot fi analizați toți factorii constitutivi, și, grație smerenicii, se poate obține vindecarea chiar și în gradele mai grave (aproape fatale) ale bolii, după cum se observă în cazul grupurilor spirituale care lucrează pentru vindecări.

Atracția morții

Deși există presupunerea comună că toată lumea se teme de moarte și are o aversiune față de ea, uneori moartea pare a fi atractivă, reprezentând sfârșitul suferințelor sau un act final de răzbunare, sacrificiu eroic sau exprimare extremă a urii de sine. Mai trebuie să amintim de “moartea romanțată”, celebrată pentru drama ei intrinsecă (legende, opere, literatură, de ex. Romeo și Julieta).

Fiorul morții a îmbibat Coloseumul Roman, duelurile și actele de război. “Flirtul cu moartea” reprezintă de asemenea o atracție spre asumarea unor riscuri majore (vezi de exemplu reprezentările de pe gecile motocicliștilor ori tatuajele ce înfățișează oase încrucișate și cranii).

Moartea poate fi și ceremonială (harakiri) și este celebrată solemn prin funeralii în cadrul cărora sicriul este tras încet de cai împodobiți.

Freud a postulat existența unui instinct intrinsec al morții pe care l-a numit “Thanatos” (în contrast cu Erosul, instinctul vieții), ce este adânc îngropat în inconștientul primitiv, de unde exercită o influență potențială ce poate fi consolidată prin îndoctrinare (piloții kamikaze, teroriștii islamici, sinuciderile în masă ale sectelor). În prezent, există o lungă listă de așteptare printre

extremiștii islamici ("Noi slăvim moartea, nu viața", a spus Bin Laden). Există prin urmare un cult al morții, căruia i se conferă strălucire în ochii tinerilor impresionabili și naivi. Aceștia li se induce ideea de a comite nu numai acte suicidale, dar și adevărate carnagii. Au existat numeroși voluntari pe avioanele kamikaze, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Astfel, deși un sfârșit dramatic poate avea o atracție unică și o strălucire extraordinară, cel mai adesea sinuciderea este un act disperat coroborat cu pierderea credinței sau a speranței.

Abordare spirituală: noaptea neagră a sufletului

Sentimentul de a fi abandonat de Dumnezeu și lăsat complet lipsit de speranță rezultă într-o stare globală de depresie și poate include o modificare a experienței temporale comparabilă cu cea de la nivelurile joase ale iadului pe care le descrie Dante: "Voi cei ce intrați aici, lăsați orice speranță". Această stare poate fi, de asemenea, una tranzitorie, drept consecință a unei lucrări spirituale de integrare intense, mai cu seamă în cazul devotaților care renunță la orice precauție și explorează cele mai profunde niveluri ale conștiinței. Ajuns la aceste adâncimi, devotatul intuiește că e necesar să renunțe la *eu* și să înlăture orice îndoială. Această stare poate reprezenta nevoia de a atinge validarea interioară a adevărului spiritual înaintea abandonului total al eului însuși. Se întâmplă chiar ca această cale să fie urmată și de atei, care vor să verifice dacă Divinitatea există, respectiv dacă se poate supraviețui prezenței Ei. Depresia spirituală severă poate reprezenta și ultima bătălie a eului pentru supraviețuire. Principala iluzie a eului este că el este Dumnezeu și că în lipsa lui va surveni moartea. Astfel, ceea ce este descris drept noaptea neagră a sufletului reprezintă de fapt noaptea neagră a eului.

Confruntarea cu esența eului poate fi neașteptată, reprezentând o consecință a abandonării atașamentelor odată cu iluziile eului, credințele spirituale și religioase false, fanteziile despre Dumnezeu ș.a.m.d.

Paradoxal, noaptea neagră a sufletului este adesea semnul unui progres spiritual semnificativ pentru că, în realitate, nu sufletul (Sinele superior), ci eul se află în întuneric. Putem obține un oarecare confort dacă ne reamintim dictonul spiritual conform căruia putem urca doar în măsura în care cândva am fost jos, respectiv de faptul că Iisus Hristos a transpirat sânge în Grădina Ghetsemani, sau că Buddha a relatat că s-a simțit ca și cum oasele i-ar fi fost rupte în timp ce-l atacau demonii.

În străfundurile disperării spirituale și în cea mai neagră lipsă a speranței este necesar să urmăm învățătura care spune că orice frică reprezintă o iluzie, Rațiunea pentru care este în regulă să abandonăm tot ceea ce îndrăgim, laolaltă cu credința că esența cului reprezintă sursa vieții, rezidă în faptul că aceasta *nu* este sursa, indiferent cât de intensă ar părea această experiență. Ultima barieră pe care trebuie să o depășim și s-o abandonăm în favoarea lui Dumnezeu este substratul aparent ireductibil al existenței înseși.

Odată cu abandonarea a ceea ce pare a fi sursa și esența ireductibilă a vieții, ușa se deschide larg, la momentul cel mai potrivit din punct de vedere karmic, iar Prezența strălucește prin Radianța Divinității. Alături de minte, sinele personal se dizolvă în Sinele infinit și etern, aducând o pace profundă și o stare de Unitate absolută, dincolo de orice noțiune de timp. Această stare nu este o consecință a minții sau eului, ci o înlocuire a acestora, ce survine atunci când ele încetează să mai funcționeze. Ultimele trepte presupun curaj, convingere și abandonare. În acest punct, Adevărul, în forma vibrației și aurei unui adevărat învățător oferă maximum de ajutor (așa-numita "grație a maestrului"), după cum se întâmplă și la invocarea salvatorului ales sau a realității spirituale ultime, fie aceasta Buddha, Hristos sau Dumnezeu direct.

O altă formă a nopții negre a sufletului apare drept consecință a căderii dintr-o stare înaltă (precum extazul sau bucuria devoțiunii), după cum e descris foarte bine în *viețile sfinților creștini*. E ca și cum am fi părăsiți de cel preaiubit (vezi *Viețile Sfinților*). Aceasta se poate întâmpla din cauză că respectiva persoană și-a folosit karma bună, iar rămășițele atașamentelor karmice ies la suprafață pentru a fi procesate și abandonate și ele

lui Dumnezeu. Unele dintre acestea sunt profunde, precum resentimentele îndreptate împotriva lui Dumnezeu, cele ale urii de sine, precum și credințele îndrăgite, deseori legate de suferința însăși (cum ar fi credința că suferința ar aduce favoruri din partea lui Dumnezeu).

În timpul nopții negre a sufletului, credința în anumite idei este pusă în antiteză cu adevărata Realitate. Toate credințele cu privire la Dumnezeu reprezintă informații la mâna a doua, primite de la alții și preluate ca atare, și, de aceea, chiar și acestea trebuie abandonate. Rațiunea acestui fapt poate fi găsită analizând așa-numitul paradox al pisicii, care afirmă că numai o pisică știe cu adevărat ce înseamnă să fii o pisică în virtutea faptului că *este* o pisică. Ea nu știe nimic “despre ce anume înseamnă să fii o pisică” și nici nu are vreun sistem de credință. Prin urmare, toate credințele eronate cu privire la Dumnezeu sunt exterioare realității experimentale. Drumul către iluminare trece prin onestitatea profundă a neștiinței.

Experiența interioară a Divinității în forma Sinelui sau a lui Dumnezeu immanent este foarte diferită de credința într-un Dumnezeu transcendent. Aceasta este rațiunea în virtutea căreia Buddha ne-a prevenit cu privire la inutilitatea tuturor descrierilor sau nominalizărilor lui Dumnezeu, dat fiind că Iluminarea reprezintă o condiție sau o stare în cadrul căreia cunoașterea se petrece prin identitate. În această condiție sau stare nu există nicio persoană, sau niciun sine, prin analogie cu care să putem descrie Sinele. Termenul optim prin care am putea descrie totuși această condiție sau stare este cel de *autoefulgență*, o stare în care Cunoașterea își este sieși propria Realitate. (Acest subiect va fi reluat și în capitolele viitoare).

Deși termenul karmă nu e folosit în mod specific în cadrul religiilor occidentale, el reprezintă, neîndoielnic, o realitate fundamentală, cea a răspunderii spirituale ce determină destinul sufletului după moarte. Termenul include, de asemenea, problemele spirituale inerente condiției umane, inclusiv faptul că umanitatea e caracterizată de o înțelegere spirituală limitată (ignoranță). Astfel, scopul vieții umane este depășirea acestor limitări moștenite, prin intermediul adevărului spiritual revelat de marile religii și de marii învățători spirituali.

Adesea, karma se confundă în Occident cu renașterea, reîncarnarea sau viețile multiple. Trebuie spus însă că, generic, karma se referă la faptul că sufletul parcurge un drum evolutiv deopotrivă din perspectiva originii și destinului său, fiind responsabil, prin urmare, pentru propriile decizii.

Oricine are un anumit nivel calibrat al conștiinței, chiar din momentul nașterii. Din punct de vedere pragmatic, modul în care se desfășoară această condiție poate fi considerat irelevant. Diferitele religii, precum și cercetările efectuate asupra conștiinței, au furnizat o serie de explicații. Indiferent care ar fi rațiunile, fiecare individ trebuie să pornească din punctul în care se află în cadrul procesului evolutiv. Totuși, în lipsa unei înțelegeri adecvate asupra karmei, circumstanțele individuale pot părea accidentale sau capricioase, fiind astfel în contradicție cu descoperirile obținute pe calea cercetării conștiinței, care demonstrează limpede că toată creația este o reflectare a armoniei, justiției și echilibrului divin.

Disperarea karmică

Disperarea karmică este experimentată adesea prin evenimente tragice sau catastrofe. Există, de asemenea, o karmă umană colectivă, bazată, pur și simplu, pe faptul de a fi om. Ea poate fi exprimată ca o condiție de grup, în virtutea factorilor etnici, religioși, geografici, respectiv pe baza unor fapte sau acțiuni din trecut. Karma este lineară, se propagă prin intermediul sufletului și e moștenită ca o consecință a unor acte semnificative ale voinței. Probabilitatea unor asemenea consecințe aparent negative poate fi dedusă rapid din istoria umană, care include frecvent și recurent masacre inutile ale nevinovaților, precum și diferite acte de desacralizare (karma negativă).

Implicarea în consecințele karmice negative se petrece ca rezultat al acțiunilor din trecut. Astfel, aclamarea morții unui gladiator este semnificativă din punct de vedere karmic pentru faptul că respectiva persoană obține satisfacție din suferința sau moartea altora. A aproba folosirea ghilotinei înseamnă a te alătura consecințelor karmice ale acesteia. A-ți face singur dreptate

presupune, de asemenea, un risc karmic, căci Dumnezeu a spus "Dreptatea e a mea". Într-o lume plină de injustiții e greu de acceptat ideea că Divinitatea garantează o dreptate absolută. E mai bine să avem încredere în dreptatea absolută a lui Dumnezeu, și să nu judecăm dacă nu vrem să fim judecați, fiind util să ne amintim de adagiul biblic: "Cel curat să arunce prima piatră".

O analogie utilă cu Justiția Divină (Legile Karmei) rezidă în înțelegerea că acest câmp infinit, omniprezent și omniștient al conștiinței este el însuși Radianța Divinității, în care sunt înregistrate toate evenimentele, indiferent cât de minore pot părea. În momentul nașterii, suntem automat aliniați la câmpul general karmic ca o consecință a calității acestui câmp linear în cadrul câmpului infinit al conștiinței înseși. Astfel, o entitate va putea să-și materializeze propriul destin numai prin actele voinței. Nivelul calibrat al conștiinței e afectat în bine sau rău de către deciziile interioare și actele voinței și, drept consecință, respectiva entitate va fi atrasă până la propriul nivel de conștiință, ce este dominat la rândul său de un "câmp de atracție" (vezi Putere vs Forță, 1995). Astfel, nivelul de conștiință reprezintă o moștenire karmică.

Din perspectiva unei înțelegeri generale a naturii conștiinței se poate vedea că justiția (karma) se petrece automat, drept consecință a interacțiunii vibrațiilor sufletului în cadrul câmpului general infinit al conștiinței. Știința adevărului și cercetările efectuate asupra nivelului calibrat al conștiinței au confirmat pe deplin validitatea pasajului din Sfânta Scriptură: "Fiecare fir de păr vă este numărat". Totul este cunoscut de către câmpul infinit al Divinității, prin care justiția se înfăptuiește automat. Fanteziile umanității cu privire la un dumnezeu gelos, zelos, răzbunător și principală cauză a dezastrelor naturale, reprezintă doar proiecții antropomorfe inconștiente. Cu toate acestea, este evident că dezastrele naturale de mari proporții ce s-au petrecut de-a lungul istoriei umanității au existat chiar înaintea omului, fiind considerate o cauză a sfârșitului erei dinozaurilor.

Pentru a sumariza, să mai spunem că, așa cum este cunoscut, karma ori destinul spiritual reprezintă consecința deciziilor voinței și determină destinul spiritual după moartea fizică (nivelurile celeste, iadul, purgatoriul sau așa-numitele planuri

astrale interioare). Este inclusă și opțiunea reîncarnării în tărâmul fizic uman care, în urma cercetării bazate pe calibrarea conștiinței, se dovedește a fi posibilă numai prin asentimentul voinței individuale. Toți oamenii au ales de bunăvoie această cale. În plus, cercetarea conștiinței confirmă că toate persoanele sunt născute în cele mai optime condiții pentru evoluția spirituală, indiferent de părerea pe care o au la un moment dat cu privire la acest lucru.

Karma înseamnă cu adevărat responsabilitate și, după cum am citat în cercetarea spirituală anterioară, fiecare entitate este răspunzătoare în fața universului. De asemenea, este binecunoscut că așa-numita karmă pozitivă (fapte bune, rugăciune, serviciu dezinteresat etc) poate compensa sau chiar anula karma negativă. Progresul spiritual survine automat din alegerea voinței pozitive, a iertării și iubirii ca mod de a fi în lume și nu percepend acest sentiment ca pe o tranzacție aducătoare de câștig.

Procesarea karmei nu include doar această viață, ci și aspecte istorice evoluționare demult uitate. Lucrarea spirituală poate aduce la suprafață atitudini, gânduri sau credințe reprimite din inconștientul personal, ca și aspecte ale inconștientului uman colectiv, ce sunt aliniate energetic în mod analog sistemului chakrelor din arhetipurile Jungiene (de ex. inima copilului, splina războinicului, naivitatea adolescentului, etc). Datorită naturii dezvoltării umane, chiar și un adult matur, inteligent și pe deplin dezvoltat deține încă unele porniri infantile și copilărești reprimite sau uitate, dar încă funcționale. Una dintre cele mai comune este alternarea dintre o parte bună și una rea (aceasta este zona tulburărilor personalității disociate sau împărțite, de tip Doctor Jekyll/Mr. Hyde). Dihotomia bine/rău poate fi sursa a numeroase dificultăți psihologice, cea mai comună rezidând în proiectarea răului asupra celorlalți.

Catastrofe de grup: tablou regional și situațional

Sărăcia și inaniția reprezintă condiții endemice pentru anumite regiuni, culturi și zone ale lumii, după cum am descris într-o lucrare anterioară (*Adevăr versus Falsitate*, capitolul 14).

Aceasta se caracterizează prin rate ridicate de natalitate și mortalitate infantilă, o speranță redusă de viață, o incidență mare a bolilor, războaie civile, cruzime și genocid în masă.

Cercetarea conștiinței confirmă faptul că sărăcia regională endemică are origine karmică și se exprimă în corelație cu transmisia genetică.

Formele timpurii ale umanoizilor (nivel calibrat 85-90), au apărut și dispărut, iar însuși Homo Sapiens, privit din perspectivă evoluționistă, reprezintă o apariție foarte recentă. De fapt, chiar în acest moment, majoritatea populației lumii (78%) calibrază sub nivelul 200, fapt care inițiază și atrage experiențe conforme acestui nivel.

Fiecare nivel calibrat al conștiinței indică un progres în comparație cu cele anterioare și poate reprezenta, de asemenea, nivelul la care au căzut cei aflați cândva pe o treaptă superioară, drept consecință a alegerilor voliționale. Această posibilitate a regresului nivelului de conștiință este foarte bine documentată în cazurile liderilor politici faimoși, care au pornit de la un nivel integu (ce calibra în marjele valorii de 400) dar care, ulterior, din cauza megalomaniei, au decăzut la valori foarte scăzute (Napoleon, Hitler, etc). Acest fenomen se întâmplă deopotrivă în cazul indivizilor obișnuiți și în cel al grupurilor, precum Insula Paștelui sau alte societăți care au apărut și apoi au dispărut.

Ceea ce e cunoscut drept karmă negativă e indicat uneori și prin termenul de datorie/păcat. "Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri". Deși deciziile voinței implică unele consecințe karmice, acestea sunt remontabile prin intermediul dedicației și alinierii spirituale corespunzătoare.

Pe măsură ce oamenii evoluează din punct de vedere spiritual, observă că fiecare nivel își are propriile teste sau tentații, în care cei neatenți pot să cadă. Dintre acestea, cele mai cunoscute sunt bogația, puterea și prestigiul. Acest lucru este descris din punct de vedere clinic prin termenul de "tentație luciferică" a puterii de dragul puterii, respectiv a exercitării puterii asupra altora. Rădăcina erorii rezidă în atribuirea sursei puterii eului, și nu Divinității. Cazuri similare pot fi întâlnite și în lumea seculară, când președinți de corporații par a-și pierde orice legătură cu

realitatea și sfârșesc prin a succomba din cauza lăcomiei pentru putere. Rușinea este și consecința abuzării de statutul spiritual/religios, așa cum se poate observa în cazul maeștrilor decăzuți, care, cândva se bucurau de bogăție și încredere universală.

O mare parte a literaturii lumii include fabule, așa cum sunt de exemplu cele referitoare la vechii zei greci și germani, ori cele ale Vechiului Testament sau celorlalte religii surclasate ulterior prin dezvoltarea monoteismului. Lucrarea spirituală poate fi ardentă, fapt atestat de istoriile înregistrate ale sfinților creștini. Multe dintre ele sunt descrise foarte elaborat, precum Tentația Sfântului Anton sau Confesiunile Sfântului Augustin. De asemenea, trebuie spus că și Buddha a descris modul în care a fost atacat de iluzii, respectiv de energiile negative și demonice - *mara*.

Din studiile anterioare, am aflat că toți oamenii sunt născuți sub condițiile optime pentru împlinirea oportunităților karmice. Prin urmare, este înțelept să nu judecăm, deoarece, ceea ce pare a fi catastrofă sau suferință poate reprezenta, de fapt, calea spre eliberare pentru cei care au o karmă negativă de anulat. Astfel, chiar și evenimentele aparent catastrofice pot constitui puncte esențiale și obligatorii pentru evoluția sufletului.

Transcendența

În cea mai neagră disperare, suntem extenuați de energie și nu mai avem nici măcar voința de a supraviețui. Trebuie spus însă că, adesea, abia când ajungem într-o stare de disperare absolută putem abandona eul, uneori chiar înaintea morții fizice. Într-o agonie extremă și atemporală, sufletul poate striga: "Dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute", moment în care se petrece marea transformare. Aceasta confirmă adevărul învățaturii Zen conform căreia raiul și iadul sunt la mai puțin de un centimetru distanță unul de celălalt. În mod bizar, chiar ajuns în acest punct, eul poate încerca să arunce vina asupra lui Dumnezeu. Astfel, chiar și în al doisprezecelea ceas, eul se va lupta să dovedească faptul că moartea reprezintă o realitate, în vreme ce Dumnezeu nu.

Dualitățile rușinii

Rușinea este consecința negării realităților referitoare deopotrivă la sine și Sine. Reprezintă un episod tranzitoriu într-o viață normală, dar denotă un obstacol major pentru evoluția spirituală dacă devine nivelul predominant al conștiinței, după cum, atunci când este severă, amenință chiar supraviețuirea fizică.

DUALITĂȚILE RUȘINII

Atracție	Aversiune
Autopedepsire	Iertare de sine
Depresie	Alegerea vieții
Spirit critic exagerat	Abandonare în voia lui Dumnezeu
Negativitate	Renunțare la poziționalități
Retragere, disimulare	Vizibilitate, transparență
Sinele ca lipsit de valoare	Afirmarea darului vieții
Autoapreciere rigidă	Corectibil, flexibil
Condamnare	Iertare
Mortificare	Alegerea valorii de sine
Denigrare	Onoare
Ură de sine	Iertare de sine
Sever	Blând
Dezechilibru	Echilibru (considerarea ambelor variante)
Autoînvinovățire	Blamarea ignoranței cului
Exagerarea greșelilor	Transcederea limitărilor
Privire selectivă parțială	Privire de ansamblu echilibrată
Sinele ca perdant	Sinele corectat
Capătul drumului	Un nou început
Antipatic	Valoros ca fiu al lui Dumnezeu
Greșeală de neiertat	Eroarea ca lecție
Orientare narcisistă	Grija pentru alții
Autoevaluare indulgentă	Renunțare la poziția egoistă
Serviciu în slujba sinelui	Serviciu în slujba vieții

Sinele ca centru al vieții	Sinele ca participant la viață
Concentrarea asupra sinelui	Concentrare asupra altora
“Ar fi trebuit să”	“Atunci nu am putut”

Vinovăția și ura răzbunătoare

(nivel calibrat 30)

Introducere

Atât de des folosită în societatea noastră pentru a manipula și pedepsi, vinovăția se manifestă într-o varietate de expresii, cum ar fi: remușcările, auto-incriminarea, masochismul și întreaga gamă a simptomelor victimizării. Vinovăția înconștientă generează tulburări psihomactice, predispoziții la accidente și comportament înclinat spre suicid. Mulți oameni se luptă toată viața lor cu vinovăția, în timp ce alții încearcă cu disperare o evadare din acest cerc vicios, prin negarea amorală a oricărei vinovății.

Cei dominați de vinovăție devin preocupați de "păcat", atitudine emoțională ce este adesea exploatată în scopuri de coerciție și control de către demagogii religioși. Acești miști ai păcatului și salvării, obsedați de pedeapsă, își proiectează și-și manifestă adesea asupra celorlalți propriile sentimente de vinovăție.

Subculturile în care subzistă aberația autoflagelării manifestă de multe ori și alte forme endemice de cruzime, cum ar fi ritualul public de ucidere a animalelor. Vinovăția provoacă furia, a cărei expresie este adesea crima. Pedeapsa capitală este un exemplu al felului în care uciderea încântă o populație mâniașă și dominată de vinovăție, deși valoarea ei inhibitoare ori coercitivă nu a fost demonstrată niciodată. În locul acestora, ea satisface totuși nevoia emoțională de a plăti cu aceeași monedă.

Acesta este nivelul culpabilității severe și al autocondamnării ca persoană rea, nefastă. La acest nivel, Dumnezeu e considerat punitiv și răzbunător. Vinovăția este un comportament învățat, ce prezintă componente psihologice majore. Societatea, părinții și religia au o contribuție în acest sens, dar nu trebuie uitată nici programarea negativă, realizată prin programe sociale. Astfel, rușina poate fi predominantă, fiind însoțită de judecări de valoare prin care ne privim pe noi înșine ca pe o persoană nedemnă, neinteresantă, antipatică, un viernic care nu face nici două parale, urât de Dumnezeu și care nu merită salvarea - și cu atât mai puțin iertarea. Acesta este nivelul la care ne autoapreciem drept persoane nedemne de iertare și fără nicio speranță de mântuire.

Vinovăția ia forma penitenței, a urii de sine, a suicidului și a dependenței care se autopropagă. "Oh, Doamne, privește cât sufăr" devine o încercare subtilă de a-l manipula pe Dumnezeu.

Unul dintre mecanismele prin care eul exploatează culpabilitatea se desfășoară prin proiecție, în așa fel încât motivațiile și emoțiile sunt renegate și privite ca și când s-ar afla în exterior, devenind, în conștiință, un obiect al urii și răzbunării justificate. Un paradox spiritual este reprezentat de învățătura religioasă a urii îndreptate împotriva păcatului, care exprimă de fapt exact ceea ce dezavuează. Această capcană poate fi ocolită prin compasiune, iertare și înțelegerea faptului că umanitatea este formată din indivizi care sunt limitați, ignoranți și care chiar nu știu și nu înțeleg ce anume fac - și de ce fac acel lucru.

Ignoranța este un produs secundar automat, ce derivă din mecanismele mentale interne moștenite ale eului, care au fost examinate și clarificate dintr-o perspectivă evoluționistă în *Truth vs Falsehood* (Adevăr versus Falsitate, Secțiunea 1). Vinovăția mai poate fi ameliorată și prin recunoașterea adevărului cuprins în declarația lui Socrate, conform căreia "toți oamenii caută numai ceea ce percep a fi binele", dar, din păcate, din cauza limitelor percepției, adevărul nu poate fi separat de falsitate și nici binele autentic de ceea ce se percepe ca fiind dezirabil (bogăție, succes, proprietăți, putere asupra celorlalți, etc.).

Vinovăția este consecința rememorării acțiunilor trecute, pe care le regretăm. Ele pot fi depășite numai prin recontextualizare. Greșelile sunt consecința firească și impersonală a învățării și a dezvoltării, fiind, deci, inevitabile.

Odată cu progresul evolutiv, a apărut capacitatea de învățare numită "inteligentă" tocmai ca o consecință a procesului operațional necesar pentru supraviețuire bazat pe "încercare-greșală". Apoi, acest proces al "încercării-greșelii" se acumulează sub formă de informații, ce compun memoria. Informațiile acumulate astfel devin reper pe axa temporală, evenimentele fiind sortate în funcție de "atunci" și "acum". "Sinele" prezent "este", cel anterior "a fost", iar adevărul este că ceea ce "a fost" nu este perfect identic cu ceea ce "este". Regretul și vinovăția rezultă tocmai din ecuația dintre sinele prezent și cel trecut. Dar, de fapt, această ecuație nu mai există în realitate, căci cei doi termeni nu mai sunt aceiași.

Vinovăția poate fi o emoție educativă, care apare ca o avertizare menită să împiedice repetarea aceleiași greșeli. Trecutul nu mai poate fi rescris, dar poate fi recontextualizat în așa fel încât să devină o sursă de învățare constructivă. Regretul în legătură cu evenimente sau decizii trecute poate fi diminuat prin înțelegerea faptului că, la vremea respectivă, acestea "păreau o idee bună".

Întrucât mintea omenească este imperfectă și nicidecum atotștiutoare, vinovăția și regretul sunt hrănite de ignoranță și limitări, reprezentând, de fapt, niște stadii evoluționiste. Erorile trecute se datorează limitelor și aparțin unui anumit punct de pe axa evoluției, apărând deopotrivă pe plan individual și colectiv. Ceea ce era acceptabil în trecut nu mai este acceptabil acum. Ignoranța se datorează erorii percepției sau interpretării. De aceea, oricare ar fi conținutul regretului, el rămâne de fapt același defect, care apare în situații diferite. Definiția literală și absolută, a cuvântului "păcat" este "eroare". Mai târziu acesta intră în corelație cu unele percepțe și învățături religioase, fiind clasat pe o serie de grade de gravitate și vinovăție.

Practic, nu există decât un singur "păcat" recurent, cel al erorii, al ignoranței, al percepției greșite, al erorii sau al calculului greșit. El reprezintă o consecință a unei limitări în cadrul conștiinței umane. Iertarea de sine este facilitată de umilintă și de acceptarea acestei

limitări. Realist vorbind, de obicei este mai potrivit un "regret modest", așa cum a fost el numit de Bill W., celebrul fondator al Alcoolicilor Anonimi. Vinovăția și remușcarea excesive sunt o formă deghizată de egocentrism, în care sinele devine exacerbat, iar rolul de erou al tragediei e jucat de negativitatea din care se hrănește eul. În consecință, eliberarea de vinovăție necesită renunțarea la acest ego-tism fundamental, pentru că eul se re-energizează prin negativitate.

O altă atitudine egoistă este cea conform căreia "trebuia să fi știut mai bine" care aduce în discuție ipoteticul, întotdeauna înșelător. (Toate pozițiile ipotetice calibrează ca false). A te complăce în vinovăție înscamnă a-ți hrăni eul și aceasta este o indulgență. Iată de ce trebuie să existe disponibilitatea de a-l supune.

În termeni psihologici, sursa de vinovăție, așa cum a fost numită de psihanaliști este supraeul, pentru a folosi termenul introdus de Freud. Acesta este partea din minte ce implică judecățile introspective, punctele de vedere și conținuturile învățate. Un supraeu hipertrofiat poate fi sursa unei vinovății și a unei scrupulozități excesive; după cum poate fi și proiectat către alții, ceea ce justifică dorința de răzbunare în formele sale extreme. Acest lucru justifică inclusiv crimele în care victimele "își meritau moartea", fapt care este în continuare sprijinit prin propagande rasiale sau prin cultul spălării creierului practicat de unele personaje cu autoritate (de exemplu teroriștii religioși). Nivelurile extrem de joase ale conștiinței sunt atinse de persoanele care cad victimă erorii luciferice (mândrie, distorsiunea adevărului) sau erorii satanice (cruzime, sălbăticie). Astfel, cele mai mari distrugerii aduse umanității au fost foarte adesea făcute în numele lui Dumnezeu (inversiunea clasică luciferică a binelui și răului). Dintr-o perspectivă evoluționistă care dezvăluie limitele eului, se poate vedea clar că cei care perpetuează cruzimea sunt ei înșiși victimele nivelurilor rudimentare ale conștiinței.

Dintr-o analiză a originilor și dinamicii sale, se poate concluziona că vinovăția nu este altceva decât o altă formă de egocentrism, în care eroarea este exagerată în loc să fie abandonată în favoarea unei puteri superioare. Dumnezeu nu este un sadic, așa încât autodegradarea sau autopedepsirea nu-i folosesc nici Lui, nici aproapelui nostru.

Partea "Gotică" a istoriei creștinismului a încercat să glorifice pânza de sac, cenușa și suferința ca forme de penitență. Cu ajutorul unei înțelegeri superioare a eului și a mecanismului său, se poate observa că acest mecanism este subtil, putând conduce la manifestări extreme ca ascetismul sau persecuția (de exemplu, Inchiziția).

În psihologie, există un proces de eliberare din ghearele vinovăției care se numește "anulare" și care implică atât transformarea supraeului punitiv (conștiința) într-o viziune mai realistă asupra vieții, cât și compensarea erorii, în așa fel încât aceasta să devină mai blândă, mai puțin critică și punitivă.

Într-o desfășurare normală a perioadei copilăriei, figurile parentale cu care ne identificăm nu sunt aspre, ci generoase și iubitoare, îndeplinind rolul de dascăli. Supraeul punitiv mai poate fi proiectat și în afară, ca o poziționalitate politică extremă, agresivă și critică, ce se propagă prin "seva" urii politice. O altă expresie a acestei erori este modelul social invaziv al făptașului/victimei, care poate fi aplicat oricărei situații sociale. În psihanaliză, o astfel de strategie se numește "proiecție" menită reprimării conflictului, în locul conștientizării sale și dezvoltării unei responsabilități în fața lui.

În terminologia freudiană clasică, eul este înțeles și contextualizat într-un mod foarte diferit față de terminologia spirituală. Eul freudian este acel aspect al minții care are de-a face cu realitatea exterioară, precum și cu echilibrarea și rezolvarea conflictelor interioare dintre Sine (pomiurile primitive) și conștiință. Astfel, se pune semnul de egalitate între sănătatea psihică și o personalitate sănătoasă, realistă și echilibrată.

Atunci când supraeul malign se ameliorează și devine benign, el percepe autoritatea ca pe o formă protectoare, rolul său fiind considerat educativ. Astfel, el nu are nevoie să fie proiectat în lumea exterioară sau întors împotriva lui însuși.

Vinovăție și memorie

Așa cum a fost descrisă, structura dualistă a eului conduce la confundarea percepției (un program linear editat) cu realitatea. (De exemplu, procentajul de eroare din depozitia martorilor oculari

la procese este de 50%.) Memoria și aducerea aminte nu vin din realitate, ci din percepția noastră din momentul respectiv. (Pentru mai multe informații, vezi Secțiunea 1, *Adevăr versus Falsitate*). Deși unele fapte istorice pot fi reamintite corect, sensul lor nu este înțeles pentru că, dacă vinovăția persistă, atunci evenimentele nu pot fi înțelese cum trebuie în contextul unei Realități mai extinse.

Transformare

Deși utile, explicațiile psihologice/sociologice, nu lămuresc totuși pe deplin însănătoșirea reală ce are loc atunci când sunt depășite aceste niveluri joase ale conștiinței. Prin intermediul alinierii spirituale, împrejurările trecute ce stau la baza vinovăției sunt recontextualizate sub influența energiei spirituale. Acest proces este generat de un exercițiu al voinței spirituale, care, prin intenție, invocare, rugăciune și afirmație inițiază un proces care nu mai aparține eului, ci Sinelui non-linier. Acest proces este descris pe larg în "A Course in Miracles" (Un curs despre miracole - nivel calibrat 600), iar experiența în cauză este în mod subiectiv miraculoasă, transformativă și conduce către un sentiment de pace și însănătoșire. Acest fenomen este facilitat de participarea la grupuri spirituale, unde energia spirituală personală este dezvoltată prin intenția grupului, prin sprijin, precum și prin câmpul spiritual (de exemplu, Asociația Alcoolicilor Anonimi calibrează la nivelul 540, cel al Iubirii Necondiționate).

Așa cum au dovedit-o mii de oameni, percepțiile negative și vinovăția pot fi înlocuite astfel printr-o înțelegere pozitivă și printr-o schimbare a contextului și memoriei. Acest lucru stă la baza unei afirmații utilizate în mod obișnuit în astfel de grupuri: "Acum văd lucrurile altfel". Prin intermediul acestei transformări, persoane detestate înainte pot fi iertate, înspăimântătorul din trecut poate deveni pașnicul din prezent, iar ura este înlocuită de compasiunea pentru slăbiciunea omenească. Deși transformarea este cerută de sinele personal, ea are loc prin

invocarea puterii voinței spirituale, datorită căreia, ceea ce e aparent imposibil nu numai că devine posibil, ci devine chiar o realitate bazată pe experiență.

Înțelegerea mecanismului de dominare al eului

Iluzia este o consecință automată, secundară a poziționalității. Ceea ce se întâmplă în cadrul unei transformări miraculoase este faptul că poziționalitatea se dizolvă permițând o mai mare contextualizare, în afara timpului și spațiului, prin care conținutul linear este înlocuit de contextul non-linear. Persistența negativității este recompensa secretă pe care o primește eul. Această recompensă secretă reprezintă, de altfel singura sursă de energie a eului, așa încât acesta percepe iertarea și compasiunea ca pe niște “dușmani”. (În forțele armate totalitare nu este permisă nici o manifestare de bunăvoință, înțelegere sau compasiune, pentru că acestea sunt considerate semne de slăbiciune, fiind interzise cu desăvârșire).

În lumea spirituală, există un dicton important care afirmă că “nu există resentimente justificate”. Această afirmație nu este agreată de către ego, care recurge apoi la litania ororilor, amintind violarea “drepturilor”, injustițiile, argumentele prezumtive ale “eticii” și “moralității” etc. Fiecare consilier, sponsor, sau specialist este obișnuit cu astfel de declarații. Ca să te restabilești, primul lucru pe care îl ai de făcut este să înțelegi dacă dorești cu adevărat să te agăți de asta (și în consecință să primești “seva”) sau să renunți. Acesta este momentul decisiv fără de care vindecarea nu poate avea loc.

Decizia luată la acest moment de cotitură are consecințe concrete în psihologia creierului și în capacitatea lui de a alege iertarea în locul urii. (vezi diagrama Psihologiei creierului din capitolul 9).

Pentru acceptarea acestui pas necesar, poate fi util și încurajator să dăm un exemplu puternic. Probabil că exemplul cel mai impresionant este acela al veteranilor celui de-al Doilea Război Mondial, care au traversat, fără niciun dubiu, o experiență

groaznică. După încheierea războiului, majoritatea foștilor combatanți inamici s-au iertat foarte repede unii pe alții, salutându-se chiar oficial și sărbătorind împreună încheierea conflictului. Și-au strâns mâinile și și-au reconfirmat respectul reciproc. Au existat piloți kamikaze care au mitraliat vasul pe care se aflau mii de soldați americani, cărora le-au ucis camarazii și au lăsat în urma lor mulți răniți și schilozi. Pe de altă parte, americanii au fost aceia care au aruncat bomba atomică, ucigând sute de mii de civili. După încetarea ostilităților a existat o acceptare ciudată, care s-a așezat ca o pătură peste combatanți și care postula faptul că totul se terminase și că fusese de fapt doar o treabă "legată de război". Foști combatanți au devenit chiar prieteni, făcându-și vizite periodice împreună cu familia. Până și în ziua de azi, supraviețuitorii comemorează împreună marile bătălii.

Retinerea, șovăiala de a ierta nu este doar o consecință a lipsei disponibilității de a lăsa să dispară acea "sevă" a eului care percepe nedreptatea, ci și a iluziei conform căreia ceilalți nu o "merită". În realitate, cel care iartă și nu cel iertat beneficiază cel mai mult. Scopul exemplului amintit este de a demonstra că până și cele mai grele condiții pot fi depășite, dar numai printr-un act de voință și prin disponibilitatea de a renunța la întreținerea urii și a răzbunării.

Ne-am putea întreba cum de este posibilă totuși o astfel de transformare sfântă, date fiind condițiile groaznice existente de ambele părți, inclusiv încarcerarea în lagărele de prizonieri de război, foametea, tortura, cruzimea fără margini și masacrul. În realitate (și mai ales din punct de vedere psihologic), acest lucru nu putea fi realizat deloc de către eu/minte pentru că acestora le lipsește puterea necesară pentru a o face atunci când sunt absorbite de câmpul energetic al urii, care calibrează abia la nivelul 30. În consecință, sursa transformatoare a puterii nu-și are nicidecum originea în minte sau în personalitate. Puterea necesară rezidă într-o calitate non-lineară a conștiinței numită "voință", care e singura ce poate deschide poarta spre puterea necesară dizolvării poziționalității eului.

Prin rugăciune, Sfântul Duh ne transformă înțelegerca în virtutea puterii de vindecare a Grației. Ceea ce eul nu poate ridica

prin puterile sale, devine un fulg pentru Grația Divină. Ca o consecință a procesului de transformare, nu numai că viziunea asupra celorlalți se transformă, trecând de la ură la bunătate, dar însăși viziunea asupra propriei persoane este transformată.

Culturile dominate de vinovăție au o percepție negativă asupra lui Dumnezeu, pe care îl consideră critic, răzbunător, mâniaș și punitiv prin dezastrele naturale (care sunt contextualizate ca fiind pedeapsa lui Dumnezeu pentru răutatea noastră). Judecata personală se bazează pe percepția care se dezvoltă prin credințe și programare prealabilă, iar toate acestea la un loc sunt coordonate de recompensa energiilor negative ale eului. Pur și simplu, eului "îi place" să sufere o "nedreptate", să fie martir, să fie neînțeles și, desigur, victimă permanentă a vicisitudinilor vieții. În felul acesta, el primește o recompensă enormă, nu numai din poziționalitatea însăși, dar și prin compasiune, auto-compătimire, senzația de a fi important sau în "miezul acțiunii", îndeplinind rolul de erou/eroină a melodramei. Eul acumulează "jigniri" și nedreptăți, hrănește "sentimente rănite" și se complăce în suferința acestei melodrame interioare a acumulării de nedreptăți. În acest scop, eul colectiv exploatează "drepturi" ce pot fi invocate și raționalizate pentru orice poziționalitate sau punct de vedere extremist. Bătălia pentru "drepturi" este elementul principal al mass-mediei și al acelei lupte sociale agresive numită politică (pentru care adevărul este voit sacrificat în favoarea câștigului și din cauza căreia milioane de oameni mor).

Evaluarea interioară și onestitatea față de noi înșine dezvăluie deliciile secrete pe care eul le obține din alimentarea acestor justificări și nemulțumiri. Iluzia eului e că acesta este un proces de auto-alimentare, când, în realitate, efectul obținut este exact cel contrar.

Pentru a ieși din acest cerc vicios, este bine să analizăm totalitatea suferințelor omenești și să recontextualizăm evenimentele de la nivelul compasiunii. Așa cum spune Buddha, a fi muritor înseamnă automat a suferi, și tocmai acesta este motivul pentru care el ne-a învățat să năzuim către Iluminare, scăpând astfel de recurența determinismului karmic. Atunci când, în mod voluntar, eliminăm prin iertare un generator al urii, noi suntem

cei care ne desprindem de fapt de ură. După cum a mai spus Buddha, nu este necesar să-i pedepsim sau să ne răzbunăm pe alții pentru că ei vor fi doborâți chiar de propria lor mână.

Publicul își exprimă adeseori îngrijorarea că vinovații ar putea scăpa nepedepsiți. Oricine este familiarizat cu adevărul spiritual și cu realitatea conștiinței poate să observe că astfel de lucruri nu sunt posibile. Fiecare dintre noi este răspunzător în fața Universului și este supus Judecării Divine prin însăși dinamica universului. Fiecare suflet plutește ca un dop de plută pe mare, exact la nivelul propriei sale flotabilități, iar acest lucru nu e defel consecința unui act arbitrar al mării. Pe cârmă nu este mâna altcuiva, ci propria noastră mână, ceea ce reflectă libertatea totală pe care Dumnezeu a lăsat-o victii. Nimeni nu cade decât prin propria mână. Chiar și acele întâmplări care par "accidentale" nu sunt altceva decât niște percepții. Nu există accidente în univers – ele nici măcar nu reprezintă o posibilitate. De fapt, e vorba de cu totul altceva: ele sunt incomprehensibile și impredictibile pentru eul linear din cauza limitării acestuia la paradigma newtoniană a cauzei și efectului (nivel calibrat 450).

Cu douăzeci de ani în urmă, în ziare se prezenta cazul unui avion căruia i s-a dezagregat fuzelajul pe când zbura la mare altitudine și, cu toate acestea, numai o singură persoană din sutele de pasageri care se aflau la bord a fost aspirată afară. Oamenii se reunesc pentru că sunt aliniați la același câmp de atracție. Când peștii din fundul mării se adună în bancuri, iar păsările în stoluri, fiecare se află exact acolo unde trebuie – și aceasta nu ca rezultat al alinierii cu alții, ci în virtutea faptului că toți sunt aduși la unison de același câmp de atracție. Fiecare, separat, urmează un câmp de atracție puternic (asemănător celui magnetic), care, la rândul său, este supus câmpului de atracție imediat superior și așa mai departe, până la Divinitate. (Pasajul de mai sus calibrează la nivelul 995.)

Politica eului / Ura

Eul structurat dualist se autopropagă printr-o poziționalitate care tinde să vadă totul în termenii de făptaș / victimă (clasica eroare relativistă a lui Karl Marx).

Din cauza acestei poziționalități arbitrare, eul divizează evenimentele în perechi antagonice, iar sentimentul de vinovăție care rezultă poate fi direcționat către sine (sub forma culpabilității), după cum poate fi proiectat către exterior (sub forma manifestărilor de ură sau paranoia). Astfel, eul are tendința de a judeca și, involuntar, devine propria sa victimă. Dacă urăște, se simte vinovat în mod inconștient de violarea adevărului și poate să-și reprime vinovăția acumulată, fapt care adaugă și mai multă energie urii proiectate. Așa cum vom mai discuta într-unul din capitolele următoare, acest lucru contribuie și la nivelul de frică, pentru că eul se așteaptă în mod inconștient să primească înapoi exact ceea ce proiectează în exterior.

În ciuda instrumentelor sale redutabile, eul nu poate scăpa de consecințe, fie că-și dirijează atacul spre interior sau exterior. Falsitatea inerentă a poziției eului este aceea că, de fapt, nu persoana resimte vinovăția sau ura, ci doar eul însuși. Sinele adevărat rămâne neafectat, pentru că adevărul este imun la falsitate. Astfel, jocul de-a ura/culpabilitatea este o politică operațională doar la nivel interior, în cadrul căreia o serie de voci diferite caută să domine și să câștige puterea.

Eul este invidios pe ceea ce intuiește a fi superior limitelor sale și, în consecință, urăște și denunță ceea ce nu poate să înțeleagă. Are chiar un interes personal în a critica și denigra ceea ce nu poate să înțeleagă. Astfel, scepticul urăște la nivel subtil adevărul spiritual sau conștiința superioară, precum și valorile acestora (iubirea, adevărul, Divinitatea, frumusețea). Ura îndreptată împotriva purității sau esteticii este exprimată prin obscenitate și vulgaritate grosolană, ca și prin profanare (distrugerea *Pietei*, pângărirea feminității, insultarea crudității, defăimarea integrității, etc).

O mare parte a pretinselor critici (vezi mascarada "discursului liber") nu reprezintă altceva decât ură deghizată și însoțită de justificări bazate pe rațiune, în vederea diminuării vinovăției. Ura ideologică alimentează dezbaterea publică asupra majorității subiectelor și problemelor actuale ale societății, iar eul preia de aici ceea ce percepe el a fi un câștig -- faptul că e în centrul atenției. Adesea, ura ia forma culpabilității proiectate prin învinovățire.

În mod analog, politicile eului își au corespondentul în societate, care este foarte preocupată de învinovățire. Deși indivizii joacă și ei un rol, evenimentele nefericite reprezintă adeseori un eșec al procesului social însuși, din cauza unor politici în mod inerent greșite. Și, deși pedepsirea vinovaților satisface publicul, de obicei acest lucru îl și înșală, pentru că soluția trebuie căutată și descoperită prin examinarea a chiar procesului în cauză.

Vinovăția care își are originea în niște judecăți greșite din trecut este depășită cu ajutorul unor instrumente reparatorii precum confesiunea, rededicarea morală și compensarea prin intermediul faptelor bune (procesul de “anulare” a răului/greșelii). Umilința vine și ea în sprijinul reabilitării prin recunoașterea faptului că o parte importantă a vinovăției își are originea în mândric, de exemplu: “Nu ar fi trebuit să fac greșeala asta”.

Există o eroare în cuvântul “ar trebui”, ce reprezintă ipoteticul. Ipoteticul nu este niciodată o realitate, el fiind, de fapt, o abstracțiune idealizată. În consecință, ipoteticul reprezintă o fantezie.

Astfel, istoria noastră personală trecută reprezintă cel mai bun lucru pe care l-am fi putut face în condițiile date, ceea ce include percepțiile și starea noastră mental-emoțională din momentul respectiv. Greșelile pot avea un efect pozitiv, pentru că ele servesc menținerii unei smerenii realiste. Eul reprezintă de fapt o busolă defectă, care arată de multe ori direcția greșită. Când îți dai seama de amploarea limitelor tale, te întrebi cum de poți supraviețui totuși suficient de mult ca să poți face greșeli.

Un studiu al istoriei civilizației dezvăluie rapid că nu numai indivizii, ci și popoare întregi, s-au prăbușit și au dispărut ca o consecință directă a incapacității minții omenesti de a face diferența între adevăr și falsitate. Milioane de oameni, țări și generații întregi sunt devastate în mod repetat de credințe, false iluzii, precum și de eșecul în a-i recunoaște pe liderii non-întegri. Astfel, renumita lucrare a lui Mackay “*Deziluziile populare extraordinare și nebunia mulțimilor*” a fost editată în mod constant, începând din 1841.

Pentru că evoluția conștiinței este progresivă atât la nivel individual, cât și colectiv, trecutul, prin selecție, pare a fi negativ

comparativ cu prezentul. Învățăturile se pot trage numai prin trăirea experiențelor pe parcursul unui continuum temporal; prin urmare, există întotdeauna ceva în plus față de ceea ce poate fi cunoscut ipotetic. Astfel, în realitate, la 25 de ani nu putem deține toate informațiile care se acumulează până la vârsta de 50 de ani. Toți ne spunem "dacă aș fi știut, aș fi făcut altfel". În felul acesta, cu ajutorul umilinței, putem observa că fiecare moment dat include o limitare. Ceea ce am fost cândva nu mai există în acest moment – suntem alții. Greșelile fac parte integrantă din procesul de învățare, iar aceasta este soarta condiției umane însăși. Dat fiind că mintea conștientă este limitată, ea compensează acest lucru substituind supoziții (care nu-s altceva decât o "ghicire" mai educată) și, prin urmare, la nivel operațional, alegerile și deciziile se bazează pe opțiunile care par a fi cele mai bune, așa cum spune și dictonul lui Socrate.

Vinovăția spirituală este o consecință a sistemelor morale, etice și religioase care, deși contribuie la sentimentul de culpabilitate, mai includ și niște procedee, verificate în decursul timpului, menite eliberării din ghearele acesteia. De exemplu: confesiunea, iertarea, penitența, rededicarea către principiile spirituale, precum și faptele bune, serviciile făcute în mod dezinteresat ori eforturile umanitare. Culpabilității i se poate da și o utilizare pozitivă: ca motivator al schimbării în bine. În plus, o vinovăție aflată în marje rezonabile reprezintă și dovada faptului că avem o conștiință și că, prin urmare, suntem corijabili. Psihopaților le lipsește acest element, iar asta îi face să meargă înainte orbește, repetând încontinuu aceleași greșeli și scufundându-se prin urmare din ce în ce mai adânc. Astfel, persoanele orientate spiritual pot fi recunoscătoare că dețin niște standarde după care își pot construi viața și care pot juca rolul unor ghizi interni realiști ai propriului comportament.

"Eul ideal"

O altă structură a eului psihologic a fost numită de Freud "Eul ideal", (în contrast cu Id-ul instinctelor animalice reprimăte,

respectiv cu supraeul sau conștiința). Acest mecanism mental este compus din standarde și obiective idealizate, admirate, separate și dorite. El reprezintă ceea ce ne planificăm și sperăm să devenim. Figurile idealizate se internalizează ca modele și deci, din punct de vedere inspirațional, alimentează ambițiile și planificarea propriei vieți.

Îndeplinirea acestor idealuri conduce la creșterea aprecierii de sine și la satisfacții, dar în același timp, eșecul în împlinirea speranțelor poate avea ca rezultat apariția unor sentimente de culpabilitate. Astfel, așteptările nerealiste trebuie să fie revizuite periodic ca să nu devină opresive. A avea permanent un obiectiv în minte este inspirator, contribuind chiar la materializarea acestuia, pentru că ceea ce avem constant în minte tinde să se materializeze. Totuși, este o greșeală să te lași cuprins de sentimente de culpabilitate pentru că nu ai reușit să duci la îndeplinire un ideal. La o examinare mai atentă se ajunge frecvent la concluzia că nu obiectivul respectiv a fost cel dorit cu adevărat, ci mai degrabă satisfacția asociată acestuia.

Fiecare moment include simultan în sine atât opțiuni, cât și limite. Acestea cuprind totalitatea consecințelor factorilor karmici exprimată colectiv ca totalitatea împrejurărilor care au generat moștenirile și situațiile din viața cuiva. Eul/sinele este linear și, prin urmare, supus limitărilor și obstacolelor. Recunoașterea acestei dileme umane poate avea ca rezultat alegerea obiectivelor spirituale în defavoarea celor materiale. ("Nu poți să o iei pe un drum ocolit către rai"). Dictonul "Mai bine adună bogății în Ceruri decât pe pământ" ne ajută să ne reamintim acest lucru. Pe termen lung, consecințele faptelor bune pe care le-am făcut în viață față de ceilalți oameni au o influență pozitivă mult mai mare decât succesul lumesc, care este temporar și în cele din urmă se pierde. Este benefic să-ți revaluezi periodic obiectivele și să te întrebi dacă acestea sunt cu adevărat importante sau dacă nu sunt cumva numai o consecință a egocentrismului tău. Succesul în orice acțiune este pur și simplu consecința automată a faptului că, fără a căuta profitul, ești cel mai bun în stilul de viață pe care ți l-ai ales.

Pentru depășirea culpabilității, rugăciunea și reaplecarea către valorile spirituale sunt extraordinar de utile, așa cum este și

conștientizarea faptului că, în ciuda aparențelor, condiția umană este foarte dificilă pentru fiecare dintre noi.

Probleme întâmpinate la depășirea culpabilității și defectelor morale

Culpabilitatea este o funcție a supraeului normal sau a conștiinței, reprezentând, de fapt, un mecanism de limitare care contrabalansează instinctele și impulsurile animalice ale sinelui – sau ID-ului, după cum îl numea Freud, acest element fiind compus din instincte foarte primitive reprimăte, ce includ chiar impulsurile criminale.

În timp ce un exces de vinovăție se impune a fi corectat, absența ei totală este cu mult mai gravă, reprezentând în general, consecința unei condiții patologice congenitale care conduce la diferite forme de criminalitate și psihopatologie, așa cum se întâmplă în cazul criminalilor în serie, personalităților psihopate sau, în politică, în cazurile de narcisism mesianic malign.

În cazul oamenilor obișnuiți, există un mecanism normal al culpabilității care acționează ca un obstacol împotriva egoismului, cruzimii, sau instinctelor de prădător. Aspectele utile ale culpabilității includ regretul, abținerea și autocritica menită corectării unui comportament, toate acestea fiind părți componente ale moralității și eticii responsabile. Aceste aspecte ale conștiinței contrabalansează valorile extreme de egocentrism pe care le manifestă personalitățile criminale/psihopate. În lipsa barierei abținerii, impulsurile foarte primitive de ură (care în mod normal sunt reprimăte automat) se dezlănțuie asupra societății în forma criminalilor, violatorilor, pedofililor, criminalilor în serie și ucigașilor în masă. Toate aceste condiții calibrează aproximativ la nivelul 30 al conștiinței sau chiar mai jos. Din cauza ciudățeniei comportamentelor exprimate, astfel de persoane sunt în mod obișnuit caracterizate ca fiind “posedate” (de exemplu, de diavol). Astfel, ele sunt dominate de niveluri ale conștiinței care au fost caracterizate îndeobște prin termenul de “astral inferior”.

Aceste anomalii sunt diagnosticabile de cele mai multe ori încă de la vârsta de trei ani, prin incapacitatea specifică de amânare a satisfacerii plăcerilor, de a învăța din experiență ori de a anticipa consecințele. Până în prezent, aceste tulburări s-au dovedit a fi incurabile, iar parcursul lor clinic include recidiva și criminalitatea cronică devenită stil de viață. Dacă aceste tulburări sunt însoțite de un intelect solid, ele ar putea lua forma fraudării unei companii ori a distorsionării patologice a religiei. Acest lucru se întâlnește în sectele bizare sau în distorsiunile aberante ale religiilor tradiționale, care devin secte și chiar conduc la sinucideri individuale sau colective ori la uciderea unor persoane nevinovate "în numele Divinității".

O altă variantă este cea a personalității multiple ori disociate, care prezintă societății o parte normală, iar prădătorul disimulat acționează ca agent dublu, spion, informator ori trădător. În expresiile sale politice majore, această tulburare este văzută și la megalomaniile narcisiste mesianice, care atunci când se văd amenințate puternic, recurg chiar la uciderea unui număr foarte mare de oameni. (Nero, Hitler, Hussein, Stalin, etc.)

Echilibrarea culpabilității

Așa cum reiese din cele spuse mai sus, absența culpabilității reprezintă o condiție mult mai gravă decât contrariul ei, adică excesul de culpabilitate. Căci absența acesteia conduce la o formă de tulburare mentală care, cu un secol în urmă, a fost denumită "imbecilitate morală". Prin contrast, conștiința hipertrofiată este asociată cu scrupulozitatea sau tulburările obsesiv-compulsive, în cadrul cărora persoana respectivă trăiește cu teama de culpabilitate, manifestată chiar și în legătură cu unele lucruri minore, cum ar fi de exemplu o mică greșeală absolut normală.

În cadrul evoluției spirituale, culpabilitatea este recontextualizată, în așa fel încât să conducă către beneficii. Este necesar însă ca ea să fie redefinită în forma atenției de a nu ne lăsa dominați de impulsuri distructive. Mai târziu, ea este reprezentată ca înțelepciune a maturității și devine un factor de echilibru etic

esențial împotriva egocentrismului. Astfel, culpabilitatea este depășită după ce a fost recontextualizată, armonizată și echilibrată prin intermediul responsabilității și moralității conștiente și internalizate.

Odată recontextualizată, culpabilitatea poate fi acceptată chiar ca un factor productiv, protector și un mecanism al învățării.

Culpabilitatea este neplăcută pentru că se asociază cu pierderea iubirii, cu dezaprobarea din partea figurilor parentale internalizate precum și cu pierderea respectului de sine. Este folosită adesea ca un instrument destinat controlului asupra altora. Ea mai simbolizează și respingera, dizgrația, ori pierderea unui statut. Cât privește religia, culpabilitatea se asociază strâns cu păcatul și frica de Dumnezeu, care i-a gonit pe Adam și Eva din Grădina Edenului, fapt care a marcat momentul inițial al karmei omului de a fi o ființă predispusă la greșeli și sfidarea autorității divine. La o examinare mai atentă, se dovedește că eroarea rezidă într-o curiozitate infantilă necontrolată, care a condus în final la succesul șarpelui în atragerea copilului interior curios, încrezător și naiv.

O interpretare și întrebuințare utilă a culpabilității rezidă în respectul pentru parametri și grante. Astfel, culpabilitatea și teama se maturizează în atenție și înțelepciune. Acest lucru se reflectă în respectarea preceptelor și granițelor morale care înlocuiesc culpabilitatea și se materializează în trăsăturile de caracter care stau la baza supraviețuirii, succesului și fericirii.

Eul îi mai urăște de asemenea și pe cei care îl fac să se simtă vinovat, fapt ce contribuie la ura sa imatură împotriva oricărei autorități (care este percepută ca fiind arbitrară, autoritară și represivă și nicidecum benignă și protectivă). Astfel, dat fiind că vinovăția este considerată dureroasă, ea mai poate fi evitată și printr-un mecanism al negării și al proiectării responsabilității către alții, prin intermediul blamării, fapt ce ameliorează suferințele conștiinței și, în plus, justifică ura exteriorizată care, altminteri, ar fi putut fi utilizată împotriva propriei persoane. În consecință, societatea este mereu gata să acuze și să eticheteze, căutând fără încetare să găsească responsabili asupra cărora să

poată proiecta vinovăția și ura. (vezi, de exemplu, paradoxul “urii îndreptate împotriva păcatului”).

Culpabilitatea inconștientă

În cazul persoanelor normale, devierea de la adevăr și onestitate are ca rezultat acumularea vinovăției, care, apoi, este reprimată din cauza naturii ei neplăcute și dureroase. Astfel, în timp, se adună un rezervor considerabil de vinovăție ce scapă atenției și conștienței, până e descoperit prin introspecție. Aceasta este o situație foarte obișnuită, care contribuie la dezaorduri și dispute sociale. Deși erorile morale/etice sunt adeseori scuzate prin justificări raționale, trebuie spus că inconștientul nu se lasă înșelat de minciună și, în adâncul său, știe bine când este mințit de sine sau de alții.

Una dintre sursele disputelor sociale rezultă din înclinația actuală de a politiza convingător toate aspectele societății, care necesită apoi justificări eficiente. Acest lucru conduce la o deformare a evidenței ce ar fi putut slăbi poziționalitatea. Un exemplu ar fi argumentele împotriva oricăror referiri publice la religie și Divinitate. Argumentele aduse în sprijinul acestei abordări se referă la citatul constituțional “nu faceți nicio lege care să întemeieze o religie”, fără a cita, dinadins, și restul propoziției, care continuă în felul următor “sau să interzică liberul exercițiu al acesteia”. Constituția este deistă, dar nu și teistă, ceea ce este o diferență foarte importantă. *(Aici și în orice alte referiri la texte legislative, autorul are în vedere SUA. n.tr.)*

Prezentarea unor jumătăți de adevăr pentru a cuceri o poziție este justificată rațional pentru suprimarea culpabilității. Există foarte multe exemple care arată opoziția față de programele sociale, pe care adversarii se fac însă că uită să le raporteze. Acumularea de vinovăție socială are loc sub forma unor acuzații sau defăimări publice, care apoi au nevoie de justificări ulterioare, susținute prin alte denaturări subtile și retorici elaborate.

Culpabilitatea și ura se atenuează prin acceptarea limitelor cului/minții, dată fiind structura inerentă și defectele operaționale

ale acestora. Astfel, locul urii e luat de tristete atunci când vedem oameni care-și distrug atât propria viață, cât și pe a celorlalți. De asemenea, devine foarte evident că nu avem nici un câștig dacă îi urâm. Capacitatea de a ierta își are sursa în acceptarea umilă a limitelor inerente ale condiției umane însăși, care, la urma urmelor, se află pe o curbă de învățare în evoluția conștiinței. Astfel, abia în ultimii 20 de ani, nivelul general al conștiinței umanității a reușit să depășească pragul adevărului de la nivelul 200), dar 78 % din populația lumii se situează încă sub nivelul 200 (49 % fiind în America).

Vinovăția și procesul evoluției spirituale

Aspiranții spirituali întreabă adeseori de unde să-și înceapă analiza interioară și cum anume să procedeze. De obicei, există mai întâi o perioadă de dobândire a cunoștințelor spirituale prin studiu, prin frecventarea grupurilor spirituale, respectiv prin participarea la conferințe, reuniuni sau meditații. Urmează apoi concentrarea pe călătoria interioară a auto-explorării care, pentru a fi reușită, ar trebui să se desfășoare mai degrabă pe câteva direcții generale decât pe momente sporadice, care, mult prea adesea, conduc la descurajare sau abandonarea tuturor proiectelor.

Un aspect foarte important este ca înaintea unei introspecții morale să deținem cunoștințele necesare cu privire la propria noastră conștiință și felul ei de a acționa. De aceea, e capital ca aceasta să devină pozitivă și să fie utilizată în mod constructiv, pentru că, dacă nu este recontextualizată, procesul va genera auto-învinovățire, creșterea culpabilității și rușinii ori chiar pierderea respectului de sine. Trebuie înțeles foarte clar că toate defectele sunt parte integrantă din însăși structura eului, care este naiv și incapabil să discearnă între aparență și esență. Practic, eul nu are capacitatea să facă deosebirea dintre adevăr și falsitate, ori dintre lume și sinele personal.

Cel mai bine e să te adresezi conștiinței tale interioare și să o faci să devină mai degrabă un aliat util și un profesor decât o sursă de suferință. Foarte important este totodată ca scopul acesteia

să fie unul educativ. Căci e limpede că propria noastră conștiință e un instrument important și un ghid util, cu care trebuie să ne punem de acord prin intermediul voinței. Astfel, printr-un exercițiu de voință, conștiinței îi poate fi interzis să devină doar un alt autor indulgent cu sine, care se complăce în culpabilitate și care, în mod paradoxal, este egoist.

Este bine să fim conștienți că a purta pânză de sac și a ne pune cenușă în cap poate fi melodramatic, dar este un act complet inutil atât pentru lume, cât și pentru integritatea spirituală, fiind de fapt o auto-indulgență vicleană. Culpabilitatea poate fi înlocuită numai cu ajutorul unui regret decent, fiind o limitare umană moștenită, în contrast cu care perfecțiunea reprezintă o idealizare la fel de nerealistă. Culpabilitatea este atenuată prin acceptarea limitării, care, la rândul ei, este și o consecință pozitivă a umilinței. Astfel, culpabilitatea poate fi respinsă ca fiind doar o altă formă de auto-indulgență.

Onestitatea față de propria persoană necesită curaj, smerenie, răbdare și înțelegere pentru aspectele imature ale conștiinței, care, până la urmă, sunt un produs al copilăriei. De aceea, aceasta are tendința de a exagera, existând chiar tentația de a o "înlătură" dacă stă în calea impulsivității. Lucrarea rezidă în înțelegerea onestă a defectelor interioare sau de caracter, fără a declanșa atacuri de vinovăție, ură, furie sau resentimente îndreptate fie împotriva propriei persoane, fie a altora.

Eul/mintea reprezintă un set de modele comportamentale învățate, al căror scop final rezidă în depășirea programării și funcționării acestora în virtutea puterii Radianței Sinelui, care recontextualizează viața în mod pozitiv. Prezența Sinelui este experimentată drept compasiune pentru întreaga viață, în toate formele ei de expresie, incluzând evoluția ei ca sine personal. Prin urmare, iertarea înlocuiește condamnarea, semn că a venit momentul unei introspecții mai profunde.

Procesul descris mai sus reprezintă înțelepciunea colectivă a tuturor grupurilor de auto-ajutorare bazate pe cei 12 pași, precum și a altora de acest gen. El reprezintă, de asemenea, și premisa de bază urmărită în cadrul analizelor profunde, cum ar fi psihanaliza, în care regula fundamentală este, ca întotdeauna, abordarea

explorării conflictelor intra-psihice să aibă loc mai întâi din perspectiva supraeului. De asemenea, este util să ne amintim că lumea are de câștigat prin înțelepciune și nicidecum prin ură, vinovăție sau blamare. Pe drumul descoperirii interioare, dăm peste amintiri și evenimente pe care le regretăm, dar care, pur și simplu, ne consolidează decizia de "a face mai bine".

Un alt instrument foarte util în activitatea spirituală și terapeutică este simțul umorului, care compensează inconvenientele teatrului lumesc al absurdului. Umorul reprezintă consecința posibilității de a vedea prin iluziile paradoxului.

Cu toate că marii învățători ne-au învățat că principalul defect omenesc este ignoranța, ar fi chiar mai util să considerăm că limitarea omenească esențială e naivitatea - care, la bază, reprezintă un defect. Cu ajutorul unei pregătiri adecvate, al analizei interioare și al onestității, calea poate fi urmată în siguranță, evitându-se căderea în rușine, disperare, deznădejde, auto-condamnare, depresie ori pierderea respectului de sine. După cum a remarcat și hoțul când a fost prins asupra faptului: "Ei, nimeni nu-i perfect, nu-i așa?"

Pentru că religiile lumii prevăd anumite perioade formale de penitență și auto-examinare, acestea au tendința de a se compartimenta și de a fi considerate neplăcute și sumbre. Analiza spirituală matură conduce la dezvoltare și educație, ceea ce ne aduce mai multă fericire și bucurie. Astfel, penitența tinde să devină episodică, dar dezvoltarea spirituală este permanentă.

Teologia și culpabilitatea

Umanitatea este o specie care evoluează progresiv, dar ale cărei origini au fost foarte primitive și ignorante în ceea ce privește realitatea. În consecință, credințele teologice ale vechilor civilizații s-au născut din miturile unei imaginații neducate, dominată de negativism, în acord cu nivelurile scăzute ale conștiinței. Alegoria lui Adam și Eva se situează la nivelul 70, iar idea că omul "s-a născut din păcat" calibrează doar la nivelul 30 de adevăr. Divinitatea a fost percepută ca fiind opresivă și înspăimântătoare.

Un punct de vedere alternativ ce își are originea în cercetarea conștiinței este acela că umanitatea s-a născut în mod fundamental inocentă, dar ignorantă (afirmație calibrată la nivelul 200). În contrast, mai există și punctul de vedere al lui Socrate, conform căruia toți oamenii sunt intrinsec nevinovați, pentru că ei pot face doar ceea ce percep că ar fi bine, dar sunt total incapabili să discearnă adevăratul bine de iluziile false ale lumii. (Afirmația lui Socrate calibrează la nivelul 700). Adevărul lui Socrate se coroborează deopotrivă cu cercetarea extinsă, experiența spirituală și clinică, istoria și investigația.

Întrucât omului i-a lipsit capacitatea de a discerne adevărul de falsitate, a fost instituit sistemul binelui și al răului, instrument pragmatic și dotat cu valoare socială pentru copii și pentru largul segment al populațiilor care calibrează sub nivelul 200. Dat fiind că celor neevoluați sau imaturi le lipsește sentimentul standardelor spirituale-etice-morale, ei sunt conduși de “reguli” cu privire la ceea ce este “bine și rău”. Sub nivelul 200 al conștiinței, nu există preocupare pentru alții și, în consecință, regulile despre “bine și rău” înlocuiesc lipsa conștiinței. Ceea ce este tentant pentru lumea non-integră nu poate fi imaginat nici măcar ca opțiune pentru cei mai evoluați (de exemplu să ucizi pe cineva pentru bani, etc.). Infraționalitatea este relaționată direct cu nivelul personal al conștiinței (deținuții din închisori calibrează în medie la nivelul 50). Astfel, vinovăția are și o funcție valoroasă la nivel colectiv, iar acolo unde este cazul contrabalansează social manifestarea instinctelor primitive.

Culpabilitatea implicată de conceptele de bine/rău are o valoare similară pentru copii, cărora le lipsește și simțul realității (de exemplu este “rău” să strângi în mână un pisoi nou-născut). În acest caz, culpabilitatea își prezintă și aspectul său pozitiv, care acționează ca o contrabalansare inhibitoare în fața lipsei de stăpânire și pornirilor instinctuale primitive ale eului neevoluat și “necivilizat”.

În cazul persoanelor mai mature, pornirile instinctuale primitive ar putea străpunge pe neașteptate sistemul de apărare prin intermediul unor acte impulsive, care, mai târziu, sunt regretate sau considerate a fi o greșală prostească – și, prin urmare, o

avertizare utilă asupra tendinței care poate conduce către erori de judecată. Maturizarea este un proces care se desfășoară pe toată durata vieții pentru că, așa cum spune un vechi proverb, “nu am îmbătrânit degeaba”. Într-un anumit grad, muștrările de conștiință și regretele legate de vechile greșeli sunt inevitabile, contribuind la dezvoltarea compasiunii pentru sine și pentru alții. Dar pentru a înțelege croarea umană, este necesară o conștiință mai pozitivă și mai realistă.

Dualitățile vinovăției și urii

Pentru că implicațiile lor asupra sinelui sau a celorlalți pot fi semnificative, culpabilitatea și ura necesită o atenție specială, indiferent că sunt proiectate în interiorul nostru sau asupra altora. În schimb, dacă le depășim, recompensa pe care o primim merită efortul, căci vom experimenta grade tot mai mari de fericire. Renunțarea la culpabilitate și ură reprezintă un beneficiu major la toate nivelurile vieții pentru că toate aceste poziționalități ale eului sunt corozive atât pentru propria persoană, cât și pentru alții. Cât privește rezistența la schimbare, aceasta își are sursa în plăcerea secretă pe care cul o primește de la negativism.

Dualitățile culpabilității și urii

Atracție	Aversiune
Judecata proprie	Lăsarea judecării în voia Domnului
Pedepsirea propriei persoane și a altora	Iertarea propriei persoane și a altora
Refuzul milei	Acceptarea milei și compasiunii
Justificarea negativismului	Renunțarea la plăcerea secretă
Proiectarea sentimentelor	Asumarea responsabilității
Alegera percepției	Alegera esenței

Opinie îngustă, rigidă	Flexibilitate, considerarea ambelor părți
Penitență, auto-indulgență	Servicii în favoarea altora
Cramponarea de situație	Invocarea miracolelor lui Dumnezeu
Justificare	Cedare, alegerea opțiunii
Mimare	Depășirea limitelor
Aprecierea răutății	Bucuria de a fi îngăduitor
A acționa contra proprieipersoane/ a altora	A acționa în favoarea propriei persoane/ a altora
Alegerea negativului	Alegerea pozitivului
A fi corect	A fi incorect
Neajutorare, blocaj	Flexibilitate, maturizare
Întărire	Transcendență
Blocare în trecut	Trăire în prezent
Malign, crud	Benign, milos
Avariție	Generozitate
A proiecta responsabilitatea	A alege să fii autorul
Răzbunător	Iertător
A fi modest	A opta pentru “mai mult decât asta”
Lăcomie	Benevolență

Apatia

(nivel calibrat 50)

Introducere

Acest nivel este caracterizat de neglijență, indiferență, sărăcie, iar în gradele mai severe, de disperare și lipsă a speranței. Lumea și viitorul arată sumbru; patosul este leit-motivul vieții. Este o stare a neajutorării; victimelor sale, înconjurată de nevoi, le lipsesc nu numai resursele, ci și energia pentru a fructifica ocaziile disponibile. În afară de cazul în care energia exterioară este oferită de îngrijitori, poate surveni moartea prin sinucidere pasivă. Lipsiți de voința de a trăi, acești neajutorați privesc în gol, inerti la stimuli, până ce ochii încetează să mai clipească pentru că, în cele din urmă, să nu mai aibă suficientă energie nici măcar pentru a înghiți hrana.

Acesta este nivelul celor fără adăpost și ai părăsiților societății. Este, de asemenea, destinul multor bătrâni și bolnavi izolați. Apaticii sunt dependenți, cei din jurul lor îi percep însă ca pe o povară. Ei reprezintă expresia umană a ceea ce se numește tamas în filosofia clasică hindusă *gunas*, ce are la bază trilogia calităților *tamas* (inertie, rezistență), *rajas* (energie înaltă) și *sattva* (pace).

De prea multe ori, societății îi lipsește motivația necesară pentru a fi cu adevărat de ajutor culturilor și indivizilor aflați la acest nivel, care sunt văzuți ca niște risipitori inutili ai resurselor. Nivelul Apatiei este cel al străzilor Calcuttei, unde numai o sfântă asemeni maicii Tereza și a ucenicilor ei au avut curajul să intervină. Este nivelul abandonării speranței și puțini au curajul de a privi în față aceste lucruri.

Apatia nerecunoscută ce îmbracă forma inerției stă la baza multor probleme sociale și personale. Eșecul autorităților de a-și asuma responsabilitatea și de a gestiona problemele poate rezulta, de asemenea, în catastrofe de masă. Există nenumărate exemple ale eșecului de a acționa sau a funcționa, dintre care merită amintite atacul de la Pearl Harbour, eșecurile din războiul Coreii, avertismentele neluate în seamă înaintea atacurilor de la 11 septembrie, gradul insuficient de pregătire al militarilor trimiși în Irak, ca și reacția întârziată la distrugerile provocate de uraganul Katrina (în versiunea originală în limba engleză, cartea a apărut în 2006, iar autorul se referă cu preponderență la istoria SUA - n.tr).

Apatia indică un interes și un disponibil energetic extrem de reduse. Ea poate fi endemică pentru anumite culturi și regiuni, incluzând zonele sărace și periferiile marilor metropole. Indiferența poate fi mascată la nivel cultural în mod subtil. Astfel, întrebarea "la ce bun?" reprezintă o atitudine contaminantă în acest sens.

Lenea este inclusă pe lista celor șapte păcate capitale deoarece reprezintă o respingere a darului divin al vieții și o auto-indulgență lipsită de iubire. În această stare, nu există niciun interes pentru soarta celorlalți și nici măcar pentru propria viață. Aceeași atitudine este proiectată apoi asupra lui Dumnezeu, care este văzut drept indiferent, intangibil și distant. Dar trebuie spus că numai dacă ne irosim propria viață, îl vom considera pe Dumnezeu indiferent, răzbunător și distant. Această atitudine duce la lipsa speranței și la pesimism.

Apatia reprezintă adesea fundamentul pasivității și al condamnării de sine, generând un respect scăzut față de propria persoană și față de imaginea de sine. Sentimentul lipsei de valoare consolidează atitudinile și comportamentele sociale negative care generează sărăcie și o calitate scăzută a vieții. Cât privește lipsa speranței, ea conduce ulterior la declin, iar acesta este folosit mai apoi ca un mijloc de salvare a aparențelor. Esența rezidă în faptul că responsabilitatea e respinsă, fiind înlocuită cu o mentalitate

cronică de victimă, ce încearcă să evite adevăratele probleme proiectând presupusa sursă a acestora în lumea exterioară pentru a putea apoi s-o blameze confortabil. Falia dualistică a victimei/făptașului este consolidată ulterior de către teoriile sociale postmoderne, ce se remarcă printr-un relativism accentuat, ce nu face altceva decât să perpetueze iluzia.

Indiferența parentală are o influență destul de mare asupra modelelor comportamentale însușite de copii, care preiau lipsa iubirii și a motivației. Acest lucru generează un sistem de recompensă interior inadecvat și un grad redus de stimă de sine, completate de o înclinație spre descurajare. Deși "cul ideal" se poate dezvolta, iar figurile eroice pot fi admirate, convingerea interioară este că idealurile nu pot fi obținute din cauza lipsei de speranță și a scepticismului. O persoană normală se bucură de recunoașterea faptelor sale chiar dacă eșuează într-o anumită încercare. Totuși, o persoană lipsită de speranță nici măcar nu mai încearcă să funcționeze la un nivel superior.

Câmpul energetic de atracție al apatiei atrage asupra sa și alte expresii ale aceluiași câmp energetic inferior (binecunoscutul principiu al "ferestrei sparte"), ceea ce rezultă într-o destrămare generală a universului social, ce alimentează la rândul ei infraționalitatea și sărăcia.

Condiția apatică indică dezechilibrul și rezultă în elaborarea unor scuze menite salvării aparențelor. Poate genera, de asemenea, ipohondrie și o personalitate autocentristă, pasivă, nefuncțională, care caută relații dependente. Confortul oferit de droguri și medicamente poate constitui și el o scăpare din golul interior. Totuși, când euforia temporară indusă de droguri încetează, întoarcerea stării neplăcute devine intolerabilă, astfel încât dependența de droguri ajunge să devină un stil de viață. Spirala descendentă ce se autoperpetuează poate inspira apoi încercări disperate de a supraviețui, inclusiv agățarea de relații abuzive. Cât privește condamnarea propriei persoane, aceasta este proiectată asupra lui Dumnezeu și a societății care, prin urmare, sunt blamate pentru respectiva condiție.

Esența tulburării poate fi identificată ca inabilitatea sau refuzul de asumare a răspunderii, această condiție generând apoi

vinovăție, rușine și un nivel energetic scăzut și poate sfârși în vagabondaj și dependență socială. Lipsa însușirilor propice vieții conduce la căderi periodice în depresie severă și chiar la sinucidere.

Depășirea apatiei

Manifestate prin căderi și sentimente de descurajare, momente sau perioade mai lungi de timp dominate de apatie pot surveni temporar în viața aproape oricui. Cât privește acest stil de viață în sine, el reprezintă o negare atât a valorii vieții, cât și a Divinității, în calitate de sursă a acesteia.

Singurul mod de a ieși din acest impas reclamă intervenția voinței, unica în măsură să compenseze lipsa energiei intrapsihice. Voința, a cărei natură și origine este spirituală, nu trebuie confundată cu "puterea voinței", care se adresează domeniilor mental și psihologic. În starea de apatie, voința personală e slabă și inefficientă. Această stare poate fi depășită doar prin invocarea Voinței Divine, care calibrează la nivelul 850 și deține puterea necesară regenerării. În vreme ce eul/sinele își arogă meritul supraviețuirii, adevărata sursă rezidă în prezența Divinității ca Sine. Cât privește capacitatea eului de a se autosustine, aceasta este posibilă doar în virtutea Sinelui. El însuși nu este decât un recipient al energiei vieții și nicidecum originea acesteia precum crede.

Invocarea Divinității poate rezulta sau nu într-o finalitate dorită, deoarece pentru Sine, adversitatea sau moartea fizică poate fi singura cale de a învinge eul. Pentru Sine, abandonarea lumii personale sau a corpului fizic poate constitui instrumentul optim al transformării sufletului. Astfel, în cadrul acestui paradox aparent, înfrângerea eului/ minții/corpului este numai un sacrificiu temporar, în favoarea evoluției permanente a sufletului și, prin urmare, a unui câștig karmic.

În vreme ce voința personală calibrează doar la nivelul la care o face persoana în cauză (foarte scăzut în starea de apatie, aproximativ la valoarea 30), Voința calibrează la un nivel foarte

puternic, Aceste condiții ilustrează forțele dinamice din spatele adevărului că “nenorocirea omului este oportunitatea lui Dumnezeu”.

Invocarea Divinității este demonstrată optim de grupurile bazate pe cei 12 pași, în cadrul cărora etapele inițiale sunt fundamentate pe următoarea idee: “admitem că suntem lipsiți de putere asupra propriilor noastre vieți, și doar Dumnezeu ne poate însănătoși”. Admitând că suntem lipsiți de putere personală și întorcând spatele eului, momentul este propice pentru închinarea vieții lui Dumnezeu. Aceasta este urmată de un inventar moral curajos și apoi de căutarea îndrumării adecvate prin intermediul rugăciunii și stabilirii unui model spiritual zilnic al vieții (*12 Pași și 12 Tradiții*).

Procesul descris mai sus a reușit să rezolve o serie întreagă de probleme foarte dificile pentru milioane de oameni din toate colțurile lumii. Având în vedere gradul în care s-au petrecut, transformările rezultate au fost descrise ca miraculoase. Acest program simplu a început în Anglia, la Oxford, și a fost adus în Statele Unite de către Roland, un pacient, lipsit de speranță de vindecare, al faimosului psihanalist elvețian Carl Jung, a cărui onestitate l-a ajutat pe Roland să atingă punctul de întoarcere în momentul când i-a spus: “nici eu, nici arta mea nu te mai poate ajuta. Singura ta speranță este să te implici cu totul într-un program spiritual, căci există cazuri când în aceste circumstanțe s-a petrecut vindecarea”. Și astfel, vindecarea dramatică a lui Roland a stabilit paradigma a ceea ce numim astăzi mișcarea universală bazată pe cele 12 trepte, ca și alte programe ce au la bază credința. Această abordare s-a dovedit eficientă într-un procent de 35% în cazurile extreme de criminali cronici.

Apatia se află în centrul a numeroase stări lipsite de speranță, aflate dincolo de capacitatea de rezolvare a voinței umane sau a societății. Vindecarea din oricare dintre aceste stări apatice este susținută de participarea la grupurile spirituale, deoarece energia generală a acestora calibrează la valoarea 540, nivelul Iubirii Necondiționate, care este foarte rar întâlnit în cadrul populației lumii (0,4%).

Un alt program foarte eficient (chiar dacă nu spiritual) dedicat vindecării și îmbunătățirii vieții prin acceptarea strictă a responsabilității a fost demonstrat de seminăriile Erhard, calibrate la nivelul 400. Tehnica folosită în acest caz presupunea confruntarea constantă cu iresponsabilitatea și anularea tuturor scuzelor și a evaziunilor de la aceasta.

Ceea ce pare a fi apatie reprezintă de fapt o rezistență interioară puternică și subtilă a egoismului și mândriei, ce poate fi descrisă de sintagmele “nu pot” sau “nu vreau”. Persistența eului este atât de puternică, încât acesta are nevoie frecvent de o catastrofă generală precum un război sau un cutremur pentru a fi adus la gradul în care e dispus să fie abandonat. Astfel, prin intermediul karmei colective, grupuri întregi de oameni sunt atrase în anumite situații ce par catastrofale, totuși conțin beneficii karmice nevăzute.

Accidentele

Câmpul infinit al conștiinței este Atotprezent, Atotputernic, și include întreaga Existență. Astfel, nimic nu se poate întâmpla în afara acestui domeniu infinit, deoarece el constituie însăși sursa existenței. În cadrul acestui câmp infinit de putere există niveluri energetice descrescătoare. Pe măsură ce acestea sunt exprimate progresiv în formă și linearitate, puterea lor relativă scade, pentru a ajunge în final până la individ. Acest câmp uriaș poate fi comparat cu unul electrostatic imens, iar individul este asemeni unei particule încărcate electric care, în virtutea puterii infinite a câmpului, se aliniază automat la nivelul corespunzător. Sarcina corpului spiritual karmic este stabilită de intenție și decizie. În fața percepției naive, ceea ce nu poate fi explicat la nivel intelectual pare accidental, mai cu seamă când evenimentul este și impredictibil, dar ținând seama de faptul că acest câmp infinit al conștiinței este nelimitat în dimensiuni, rezultă că nimic nu se poate întâmpla în afara lui. În plus, tot ceea ce se petrece în cadrul său se află sub influența lui, și, prin urmare, în realitate, nu se poate întâmpla nimic “accidental”.

Apatia în cazul individului normal

În viața aproape fiecărui individ există perioade recurente de apatie, percepute ca un fenomen temporar și tranzitoriu. Pentru cei orientați spiritual, investigația ce merge până în esența fenomenului, în vederea înțelegerii originilor sale, generează un rezultat pozitiv. În cazul indivizilor obișnuiți, apatia se aplică, de regulă, în cazul unor zone ale vieții ce au fost neglijate, cărora li s-a opus rezistență, ori pentru care s-a refuzat responsabilitatea. Acestea se exprimă, de asemenea, ca aversiuni și atracții, dar la o cercetare mai atentă, se dovedesc a fi bazate pe iluzii. Totodată, mai trebuie să spunem că orice aversiune sau iluzie poate fi dizolvată prin intermediul abandonării totale, însoțită de responsabilitatea de a renunța la obiectivele iluzorii. La nivel operațional, acest lucru poate fi descris ca abandonarea domeniului linear (eul) în favoarea celui nonlinear (Divinitatea).

Dihotomia pasiv/agresiv

Rușinea, apatia și vinovăția reprezintă forme de agresiune împotriva sinelui, acesta fiind atacat de ură, acuzații și judecăți negative. În cazul acestor mecanisme, reversul monedei e folosit în scop defensiv, proiectând și externalizând ura și vinovăția. Apatia reprezintă, de asemenea, o formă de rezistență la procesul de maturizare și o cale de negare și refuz ilustrată cum nu se poate mai bine de încăpățănare.

Prin aceste mecanisme, responsabilitatea personală este negată. Odată intrat sub imperiul lor, un individ, altfel aparent normal, se poate deda periodic la agresiuni extreme împotriva celorlalți. Atunci când viermele urii de sine este direcționat spre exterior, el se exprimă în forma malițiozității, relei voințe, blamării și chiar a acuzelor publice extreme.

Ura de sine direcționată în exterior calibrează la niveluri foarte joase, deoarece reprezintă o negare a adevărului la un nivel profund, fiind o atitudine distructivă pentru societate și standardele sale. Această agresiune direcționată în exterior își găsește

aprobări sociale și se exprimă în formele războiului, infracționalității, terorismului, distrugerii mediului înconjurător, violenței de masă, etc. Aceste proiecții nu pot fi posibile decât în cazul în care conștiința este fie absentă (ca în cazul psihopaților), fie aservită prin procese raționale (răzbunare justificată, războaie sfinte sau politice, etc).

Nevoia de justificări este servită de interpretările distorsionate ale societății și de colectarea in Justițiilor. Atunci când acest mecanism psihologic operează într-un lider carismatic, mii sau chiar milioane de oameni mor. Acest sindrom se numește "narcisism mesianic malign" și este descris detaliat în capitoul 15 din *Adevăr versus Falsitate*. Patologia extremă a unor asemenea lideri este absolut evidentă dacă privim disponibilitatea lor spre masacrarea propriilor compatrioți, pe care îi urăsc și-i consideră câini, carne de tun sau vrednici de moarte. Aceste personalități distorsionate dezavuează iubirea (și, prin urmare, femeile) considerând-o un semn de slăbiciune și vulnerabilitate interioară. Atunci când aceste mecanisme proiectate nu pot fi exprimate în exterior, au loc conflicte interioare în cadrul conștiinței, sfârșitul unor asemenea lideri mesianici implicând, adesea, suicidul.

Aceleași mecanisme operează inconștient, dar într-un grad mai atenuat, în cazul personalităților ostile și doritoare de publicitate, care fac remarci extrem de acide și acuză persoanele publice prin minciuni și distorsionări ale evenimentelor.

În termenii psihanalizei, negativitatea intensă este disimulată prin proiecție pentru a păstra iluzia inocenței, în ciuda camuflajului transparent. Consecința lipsei de onestitate este adesea grandomania și perceperea propriei persoane ca fiind superioară altora. Eul încorporează, de asemenea, o serie de imagini și concepte spirituale pentru a induce în eroare, distorsionându-le în exact contrariul lor pentru a justifica masacrarea necredincioșilor și ereticilor care, prin urmare, merită să moară.

Câmpurile energetice extrem de joase pot fi raționalizate de intelect, care va percepe distorsiunile pseudoreligioase drept adevăruri, glorificând în mod bizar martiriul și suicidul. Practica harakiri reprezintă un exemplu clasic de externalizare și dramatizare a unui conflict interior reprimat în oamenii normali și sănătoși.

Represiunea intrapsihică a pomirilor inacceptabile și a conflictelor epuizează energia psihică care devine indisponibilă pentru operațiunile normale de adaptare. Acest lucru generează apatie, exprimată sub forma extenuării, oboselii și lipsa plăcerii de a trăi (anhedonie).

Lipsa plăcerii rezultată din activitățile obișnuite poate fi compensată artificial prin diferite dependențe. Când modalitatea de evadare e blocată sau nu mai poate fi obținută, depresia interioară se întoarce, putând genera măsuri disperate. Astfel, mulți oameni afectați preferă să moară decât să se confrunte cu conflictele lor interioare și cu propria responsabilitate.

Această spirală descendentă progresivă conduce în cele din urmă la o criză socială confrunțată, precum arestarea, divorțul, pierderea locului de muncă, internare în spital precum și pierderea casei și a celorlalte posesiuni. Prin urmare, confruntarea este una dintre consecințele pozitive ce apar în urma apărentelor calamități, căci are, de multe ori, darul de a ne salva chiar viața.

Din punct de vedere statistic, cele mai de succes vindecări din ghearele acestor modele de viață patologice survin cu ajutorul grupurilor bazate pe credință, dat fiind că onestitatea față de propria persoană este un proces dificil (dacă nu chiar imposibil) pentru majoritatea oamenilor, în lipsa unui ajutor semnificativ. Vindecarea necesită sprijin puternic și experiență, iar exemplul membrilor deja vindecați tinde să descurajeze negarea, lucru înălțat și de sublinierea integrității morale, respectiv acceptarea defectelor de caracter fără a cădea în vinovăție. În plus, atunci când îi ajutăm pe ceilalți, stima noastră de sine crește.

Deși măsurile strict psihologice pot fi uneori benefice pentru o anumită perioadă, aceste tulburări sunt de regulă cronice, iar vindecarea necesită programe de natură spirituală, dat fiind că acestea se adresează esenței problemei și consideră tulburările și comportamentele un aspect secundar. Ura față de propria persoană necesită o terapie desfășurată de la un nivel foarte înalt de conștiință, precum cel al iubirii necondiționate care calibrează la valoarea 540. Măsurile psihologice care calibrează în marjele nivelului 400 nu au suficientă putere pentru a genera vindecarea

interioară. Procesul vindecării necesită un sfătuitor și un consilier care să ne ghideze și să ne servească ca exemplu, cu care să ne identificăm, pe care să-l iubim și pe care să-l respectăm. În experiența de mai multe decenii a acestor grupuri, s-a vădit că numai un membru deja vindecat poate deține autoritatea necesară care să impună respect și, prin urmare, o identificare terapeutică adecvată. Prin acest mecanism, iubirea se întoarce într-o formă ce poate fi acceptată, iar primirea ei este facilitată de smerenia realistă, spirituală și integră.

Smerenia spirituală nu trebuie confundată cu interpretarea ei socială sub forma umilinței. În mod paradoxal, cel umil spiritual nu poate fi nicicum umilit și, prin urmare, greșelile pot fi acceptate fără a interveni o pierdere a stimei de sine. O persoană umilă va avea respect pentru ceilalți, nu-i va judeca și va fi deschisă spre compasiune pentru întreaga umanitate.

Apatie versus motivație

Comportamentele umane pot rezulta din porniri instinctuale sau din atracția exercitată de obiectivele idealizate. În accepțiunea lui Freud, eul ideal reprezintă internalizarea calităților, realizărilor și figurilor eroice admirate, care sunt inspiratoare și constituie posibilități de creștere și dezvoltare. Figurile admirate sunt selectate în acord cu nivelul prevalent al conștiinței individului, astfel încât fiecare nivel tinde să aibă în mod caracteristic proprii lideri care să inspire. Lipsa unei asemenea figuri internalizate poate proveni dintr-un interes scăzut sau prost direcționat al părinților în prima copilărie, respectiv dintr-o lipsă a stimei de sine sau a sentimentului valorii personale, situație care conduce la predispoziția pentru eșec, pesimism și sindrom amotivațional.

Construirea încrederii în sine este optim realizată în doze mici, etapizat și cu ajutorul încurajării motivaționale. O imagine de sine negativă poate rezulta din eșecuri trecute ori din critica exercitată de colegi sau de figurile parentale, generând, în final, atitudini de genul "nu pot" sau "nu merit". Vechiul adagiu: Dacă

nu ai reușit din prima, mai încearcă” nu e nici măcar auzit, căci apatia aduce de regulă în apărarea sa numeroase scuze și justificări raționale pentru a evita rușinea. În unele expresii severe, apatia poate fi însoțită de o depresie clinică datorată unei proaste funcționări cerebrale, ce necesită recurgerea la antidepresive pentru corectarea dezechilibrului cel puțin temporar, până se reorganizează psihicul.

Contraponderile clasice la apatie și la imaginea negativă de sine sunt credința, speranța și caritatea. Beneficiul de a-i ajuta pe ceilalți este foarte bine demonstrat în cadrul societății indiferent că apare prin alegere, inspirație sau chiar coerciție. Adesea, pentru cei care au căzut foarte jos, chiar a avea grijă de animale poate reprezenta un start foarte bun, după cum o demonstrează programele cu câini dresați. Pacienții apatici și foarte în vârstă își înviorează atitudinea dacă în programul lor de îngrijire sunt incluse și animale de companie. O serie de cercetări recente au indicat faptul că până și simpla deținere a unui animal de companie scade nivelul depresiei și al hipertensiunii, având un nivel pozitiv asupra sănătății în general. Prin urmare, a avea grijă de alte ființe reprezintă o metodă terapeutică, așa cum o demonstrează și alcolicii lipsiți de orice speranță de vindecare care îi ajută pe noii veniți, ori atleții care își revin prin simplul act de a-i încuraja pe membrii mai tineri ai echipei.

Prin urmare, în cadrul lucrării spirituale, participarea la întâlniri de grup are o valoare puternic motivațională, în virtutea energici spirituale intrinseci a grupului. Astfel, organizațiile caritabile servesc unui scop înalt, așa cum o fac și mentorii, antrenorii, conferențiarilor, clericilor, învățătorilor și organizațiile umanitare. De regulă, o persoană normală are o zonă limitată de apatie, cel puțin pentru o anumită perioadă de timp, fiind vorba, în general, de anumite aspecte neglijate din cauza lipsei timpului, a energiei și interesului necesar.

Apatia spirituală este, de asemenea, foarte comună ca expresie a evitării și refuzului de a aborda conflictele interioare, ce devin astfel o frână în calea progresului și dezvoltării. Aceste întârzieri sunt de așteptat și pot fi depășite prin intermediul rugăciunii și inspirației înnăscute în grupurile spirituale active.

Motivația este ajutată în aproape orice strădanie umană prin existența unui mentor, confident, sau prieten apropiat. Apatia este adesea rezultatul izolării, putând fi vindecată prin implicarea într-o activitate sau relație pozitivă, care oferă o sursă de interes. Apatia indică absența iubirii, ceea ce reprezintă, de altfel, cel mai puternic antidot al său. Absența iubirii poate fi situațională sau consecința respingerii iubirii din cauza egocentrismului sau a unei stime de sine foarte scăzute, rezultate dintr-o copilărie lipsită de afecțiune.

Alegera iubirii *pentru* Dumnezeu activează iubirea Lui Dumnezeu prin rugăciune și adorație. Prin urmare, disponibilitatea poate constitui declanșatorul care deschide ușa spre emergența progresului spiritual. Mulți oameni l-au găsit pe Dumnezeu în fundul celor mai negre disperări. Eul este atât de puternic, încât uneori doar o prăbușire severă are suficientă putere pentru a activa disponibilitatea abandonării lui. Când aceasta se activează, spiritul din interior este reînnoit, apatia fiind înlocuită de speranță. Astfel, rugăciunea neîncetată poate reprezenta singura opțiune disponibilă pentru a depăși anumite perioade severe sau prelungite de datorii karmice. Acest lucru este exprimat uneori prin termenul de "testarea credinței", și poate fi traversat optim prin convingerea că "și asta va trece".

Asemeni oricărui alt obstacol de pe drumul evoluției, apatia e depășită mai degrabă de acceptare decât de negare. Apatia spirituală poate fi abandonată prin reînsușirea adevărurilor spirituale fundamentale, oferite de Sfânta Scriptură sau literatura de gen. Reflecția și meditația asupra versetelor (precum cele ale Psalmului 91 sau altor pasaje favorite) reactivează adesea inspirația în virtutea nivelului foarte ridicat al conștiinței. De asemenea, re-inspirația este adesea o consecință a repetării imnurilor și rugăciunilor favorite, ori a ascultării muzicii clasice într-un cadru frumos.

Pasajele muzicale ce calibrează la niveluri superioare valorii 500 prezintă un câmp energetic direct, ce ocolește intelectul și mențiunile negative, având un efect înălțător (O serie de atare pasaje muzicale găsiți enumerate în capitolul 9 din *Adevăr versus Falsitate*). Ne referim aici deopotrivă la muzica clasică, la sunetul

divin al cimpoiului scoțian sau chiar irezistibilele piese ale celor de la Bee Gees.

Apatia trecătoare poate indica o rezistență la un anumit defect personal, putând fi depășită rapid prin acceptarea directă a acestuia. Acest fapt reactivează mișcarea spirituală. Chiar și evitarea poate fi contracarată de acceptarea faptului că este actualmente operațională (evitarea negării negației). Astfel, putem alege să evităm o problemă în mod conștient în loc să fim la discreția efectelor acesteia. Această alternativă deschide opțiunea de a nu aborda *deocamdată* respectiva problemă, ceea ce nu înseamnă că o ignorăm.

Acceptarea prin intermediul alegerii conștiente are consecințe diferite de negarea inconștientă. A te îngriji de propria persoană reprezintă o intenție integră dacă e făcută conștient. Este un exercițiu al dezvoltării iubirii, în special dacă e dedicat lui Dumnezeu. Uneori este necesar să ne odihnim și să ne dăm un răgaz pentru recuperare, pentru a ne putea revigora. Aceasta este una dintre funcțiile jocului și recreerii, și nu servește nicidecum doar autoindulgenței.

Dualitățile apatiei

Așa cum se întâmplă și în cazul altor nivele, poziționalitățile se exprimă în forma atracției și aversiunii. Ele trebuie depășite cu ajutorul rugăciunii și, adesea, cu ajutorul altor persoane.

Atracție	Aversiune
Blamare/proiectarea cauzei	Responsabilitate
Nu pot	Nu vreau
Atitudine de victimă	Atitudine de partener
Indiferență	Interes
Defetism	Optimism
Justificare/raționalizare/scuză	Acțiune
Atitudine neajutorată	Atitudine decisă
Lipsa speranței	Speranță

Suferința reprezintă o experiență umană universală care este dificil de privit sau de îndurat din cauza implicațiilor sale emoționale cu care oamenii sunt prea familiarizați. La un nivel redus poate fi exprimată ca regret, dar atunci când este într-un stadiu avansat ea poate genera chiar neputință, fiind prea copleșitoare.

Universalitatea acestei experiențe este cauzată de structura și natura eului, care percepe incorect sursa fericirii, plasând-o în domeniul extern sau emoțional. În realitate, singura sursă de fericire este cea interioară, iar mecanismul său este intrapsihic și intern. Când obținem un obiect, o situație sau o relație dorită, mecanismul intern intră în acțiune prin satisfacerea acelei dorințe pentru că obiectul, persoana sau starea au fost dotate cu o serie de calități speciale. Importanța se găsește în ochii martorului sau ai celui observat, nefiind defel intrinsecă obiectului dorit sau persoanei în sine. De aceea, suferința este atașată dorinței și posesiunilor.

Societatea presupune că anumite condiții, obiecte sau proprietăți sunt valoroase, iar această învoială colectivă afectează opțiunile personale. Persoana evoluată din punct de vedere spiritual are puține dorințe sau atașamente și este, prin urmare, relativ imună la suferință, dat fiind că sursa fericirii este experimentată la nivel interior și nu este dependentă de aspecte exterioare. Dacă sursa fericirii este dobândită prin mecanismele eului ca este bazată mai degrabă pe imagerii, sisteme de credință și valori proiectate, decât pe Realitatea Absolută însăși, care este invulnerabilă la orice formă de pierdere. Obiectele, calitățile sau relațiile devin supraestimate în virtutea mecanismului atașării și a proiecției valorii. Cu cât este proiectată mai multă unicitate asupra relației cu obiectul sau persoana dorită, cu atât este mai mare posibilitatea apariției unei suferințe și pierderi. Frica de a suferi o pierdere contribuie la consolidarea atașamentelor dependente, precum atributele sociale, banii sau faima.

Fericirea este recompensa psihologică interioară ce apare atunci când sunt atinse scopurile externalizate. Astfel, e o

greșeală să credem că sursa fericirii este datorată lucrurilor externe în loc să acceptăm că e de fapt de origine interioară. Prototipul este structurat prin însuși procesul evolutiv. În acea matrice primordială, formele animale de viață nu aveau propria sursă de energie, ci depindeau de surse externe, ce puteau fi găsite prin căutare, confruntare și greșeli. Astfel, mecanismul biologic a fost structurat pe următorul model: nevoie – căutare – confruntare și greșeală – descoperire – răsplată.

La oameni, același tipar se menține la nivelele conștiinței situate sub pragul 200 (vezi Schema Funcțiilor Creierului din capitolul 9). Dorința de achiziționare este de fapt instinctul animalic de supraviețuire, care depinde de "obținerea" unui partener, precum și de obținerea mâncării, a unui teritoriu, adăpost, de dominare și control. Astfel, pentru instinctul animalic, sursa fericirii este programată să fie undeva în exterior. Prin urmare este "accesibilă" și deci predispusă la pierdere. În cazul împerecherii și stabilirii unei legături între animale, aceasta se răsfânge asupra partenerilor și a membrilor grupului. Suferința poate fi observată și la nivelul animalelor, prin reacțiile haitelor de lupi, turmelor de elefanți și coloniilor de maimuțe care experimentează procesul suferinței, durerii și pierderii.

Externalizarea surselor de fericire percepute duce la atașamente și la apariția dorinței de control ca prim mecanism de supraviețuire, însoțite de necesitatea unui statut și de toate simbolurile de siguranță pe care le implică aceasta, rezultatul final al acestei implicații rezidând în materialism.

Orientarea Spirituală

De multe ori, o pierdere majoră ne face să apelăm la religie și spiritualitate pentru a obține ajutor și răspunsuri. Din punct de vedere emoțional, oamenii găsesc consolare în sprijinul bazat pe înțelegere, în rugăciune și în întoarcerea la practicile religioase. Prin urmare, pierderea oferă mai degrabă oportunitatea creșterii intenției de a reevalua și de a practica principiile spirituale, decât o simplă apreciere intelectuală.

Motivația este ajutată în aproape orice strădanie umană prin existența unui mentor, confident, sau prieten apropiat. Apatia este adesea rezultatul izolării, putând fi vindecată prin implicarea într-o activitate sau relație pozitivă, care oferă o sursă de interes. Apatia indică absența iubirii, ceea ce reprezintă, de altfel, cel mai puternic antidot al său. Absența iubirii poate fi situațională sau consecința respingerii iubirii din cauza egocentrismului sau a unei stime de sine foarte scăzute, rezultate dintr-o copilărie lipsită de afecțiune.

Alegerea iubirii *pentru* Dumnezeu activează iubirea *Lui* Dumnezeu prin rugăciune și adorație. Prin urmare, disponibilitatea poate constitui declanșatorul care deschide ușa spre emergența progresului spiritual. Mulți oameni l-au găsit pe Dumnezeu în fundul celor mai negre disperări. Eul este atât de puternic, încât uneori doar o prăbușire severă are suficientă putere pentru a activa disponibilitatea abandonării lui. Când aceasta se activează, spiritul din interior este reînnoit, apatia fiind înlocuită de speranță. Astfel, rugăciunea neîncetată poate reprezenta singura opțiune disponibilă pentru a depăși anumite perioade severe sau prelungite de datorii karmice. Acest lucru este exprimat uneori prin termenul de "testarea credinței", și poate fi traversat optim prin convingerea că "și asta va trece".

Asemeni oricărui alt obstacol de pe drumul evoluției, apatia e depășită mai degrabă de acceptare decât de negare. Apatia spirituală poate fi abandonată prin reînsușirea adevărilor spirituale fundamentale, oferite de Sfânta Scriptură sau literatura de gen. Reflecția și meditația asupra versetelor (precum cele ale Psalmului 91 sau altor pasaje favorite) reactivează adesea inpirația în virtutea nivelului foarte ridicat al conștiinței. De asemenea, re-inspirația este adesea o consecință a repetării imnurilor și rugăciunilor favorite, ori a ascultării muzicii clasice într-un cadru frumos.

Pasajele muzicale ce calibrează la niveluri superioare valorii 500 prezintă un câmp energetic direct, ce ocolește intelectul și mențiunile negative, având un efect înălțător (O serie de atare pasaje muzicale găsiți enumerate în capitolul 9 din *Adevăr versus Falsitate*). Ne referim aici deopotrivă la muzica clasică, la sunetul

divin al cimpoiului scoțian sau chiar irezistibilele piese ale celor de la Bee Gees.

Apatia trecătoare poate indica o rezistență la un anumit defect personal, putând fi depășită rapid prin acceptarea directă a acestuia. Acest fapt reactivează mișcarea spirituală. Chiar și evitarea poate fi contracarată de acceptarea faptului că este actualmente operațională (evitarea negării negației). Astfel, putem alege să evităm o problemă în mod conștient în loc să fim la discreția efectelor acesteia. Această alternativă deschide opțiunea de a nu aborda *deocamdată* respectiva problemă, ceea ce nu înseamnă că o ignorăm.

Acceptarea prin intermediul alegerii conștiente are consecințe diferite de negarea inconștientă. A te îngriji de propria persoană reprezintă o intenție integră dacă e făcută conștient. Este un exercițiu al dezvoltării iubirii, în special dacă e dedicat lui Dumnezeu. Uneori este necesar să ne odihnim și să ne dăm un răgaz pentru recuperare, pentru a ne putea revigora. Aceasta este una dintre funcțiile jocului și recreerii, și nu servește nicidecum doar autoindulgenței.

Dualitățile apatiei

Așa cum se întâmplă și în cazul altor nivele, poziționalitățile se exprimă în forma atracției și aversiunii. Ele trebuie depășite cu ajutorul rugăciunii și, adesea, cu ajutorul altor persoane.

Atracție	Aversivitate
Blamare/proiectarea cauzei	Responsabilitate
Nu pot	Nu vreau
Atitudine de victimă	Atitudine de partener
Indiferență	Interes
Defetism	Optimism
Justificare/raționalizare/scuză	Acțiune
Atitudine neajutorată	Atitudine decisă
Lipsa speranței	Speranță

Valoare de sine negativă	Valoare de sine ca dar al lui Dumnezeu
Atitudine slabă	Atitudine potențial puternică
A refuza soluțiile	Disponibilitate, acceptare
Indolență	Energia acțiunii
Pesimism, cinism	Încredere, credință, speranță
Nu merit	Acceptarea valorii vieții
Viitorul pare sumbru	Oportunități viitoare
Sinele văzut ca incapabil	Sinele văzut ca dornic să învețe
Rigid, inflexibil	Maleabil, capabil de creștere
Pasiv	Activ, implicat în efort
Refuzul ajutorului	Acceptarea ajutorului
Ură de sine	Compasiune
Cramponare de opoziție	Abandonarea poziționalităților
Autoindulgență	Depășirea dificultăților
Scuze	Onestitate
A te scufunda	A evolua
A sucomba	A rezista, a refuza, a respinge

Durerea/Suferința ***(nivel calibrat 75)***

Introducere

Este nivelul tristeții, al pierderii și al descurajării. Cei mai mulți dintre noi am trecut prin aceste stări pentru un timp, dar aceia care rămân la acest nivel trăiesc o viață de regrete și depresii constante. Este nivelul doliului, deposedării și al regretelor față de trecut. Este, de asemenea, nivelul celor care s-au obișnuit să piardă și al jucătorilor cronici, care acceptă ruina ca pe o parte a stilului lor de viață, ajungând adesea până la pierderea slujbelor, prietenilor, familiei, banilor, șansei și sănătății lor.

Pierderile majore suferite în prima parte a vieții îl fac mai târziu pe subiectul lor vulnerabil la acceptarea pasivă a durerii, ca și cum suferința ar fi prețul vieții. Cel aflat în Durere vede suferință peste tot: suferința copiilor, tristețea condiției lumii, tristețea vieții înseși. Acest nivel își pune amprenta asupra întregii viziuni existențiale. O parte a sindromului pierderii este noțiunea ireversibilității a ceea ce a fost pierdut sau a ceea ce simboliza aceasta. În acest punct avem de-a face cu o trccere de la particular la general, astfel încât pierderea unei ființe iubite este echivalată cu pierderea iubirii înseși. La acest nivel, atare pierderi emoționale pot declanșa o depresie serioasă sau chiar moartea.

Deși Durerea este cîmitirul vieții, ea are totuși mai multă energie decât Apatia. Astfel, când un pacient traumatizat și apatic începe să plângă, știm că starea lui este mai bună. Odată ce începe să plângă, va și mânca din nou.

Suferința reprezintă o experiență umană universală care este dificil de privit sau de îndurat din cauza implicațiilor sale emoționale cu care oamenii sunt prea familiarizați. La un nivel redus poate fi exprimată ca regret, dar atunci când este într-un stadiu avansat ea poate genera chiar neputință, fiind prea copleșitoare.

Universalitatea acestei experiențe este cauzată de structura și natura eului, care percepe incorect sursa fericirii, plasând-o în domeniul extern sau emoțional. În realitate, singura sursă de fericire este cea interioară, iar mecanismul său este intrapsihic și intern. Când obținem un obiect, o situație sau o relație dorită, mecanismul intern intră în acțiune prin satisfacerea acelei dorințe pentru că obiectul, persoana sau starea au fost dotate cu o serie de calități speciale. Importanța se găsește în ochii martorului sau ai celui observat, nefiind defel intrinsecă obiectului dorit sau persoanei în sine. De aceea, suferința este atașată dorinței și posesiunilor.

Societatea presupune că anumite condiții, obiecte sau proprietăți sunt valoroase, iar această învoială colectivă afectează opțiunile personale. Persoana evoluată din punct de vedere spiritual are puține dorințe sau atașamente și este, prin urmare, relativ imună la suferință, dat fiind că sursa fericirii este experimentată la nivel interior și nu este dependentă de aspecte exterioare. Dacă sursa fericirii este dobândită prin mecanismele eului ea este bazată mai degrabă pe imagerii, sisteme de credință și valori proiectate, decât pe Realitatea Absolută însăși, care este invulnerabilă la orice formă de pierdere. Obiectele, calitățile sau relațiile devin supraestimate în virtutea mecanismului atașării și a proiecției valorii. Cu cât este proiectată mai multă unicitate asupra relației cu obiectul sau persoana dorită, cu atât este mai mare posibilitatea apariției unei suferințe și pierderi. Frica de a suferi o pierdere contribuie la consolidarea atașamentelor dependente, precum atributele sociale, banii sau faima.

Fericirea este recompensa psihologică interioară ce apare atunci când sunt atinse scopurile externalizate. Astfel, e o

greșală să credem că sursa fericirii este datorată lucrurilor externe în loc să acceptăm că e de fapt de origine interioară. Prototipul este structurat prin însuși procesul evolutiv. În aceea matrice primordială, formele animale de viață nu aveau propria sursă de energie, ci depindeau de surse externe, ce puteau fi găsite prin căutare, confruntare și greșeli. Astfel, mecanismul biologic a fost structurat pe următorul model: nevoie – căutare – confruntare și greșală – descoperire – răsplată.

La oameni, același tipar se menține la nivelele conștiinței situate sub pragul 200 (vezi Schema Funcțiilor Creierului din capitolul 9). Dorința de achiziționare este de fapt instinctul animalic de supraviețuire, care depinde de "obținerea" unui partener, precum și de obținerea mâncării, a unui teritoriu, adăpost, de dominare și control. Astfel, pentru instinctul animalic, sursa fericirii este programată să fie undeva în exterior. Prin urmare este "accesibilă" și deci predispusă la pierdere. În cazul împerecherii și stabilirii unei legături între animale, aceasta se răsfrânge asupra partenerilor și a membrilor grupului. Suferința poate fi observată și la nivelul animalelor, prin reacțiile haitelor de lupi, turmelor de elefanți și coloniilor de maimuțe care experimentează procesul suferinței, durerii și pierderii.

Externalizarea surselor de fericire percepute duce la atașamente și la apariția dorinței de control ca prim mecanism de supraviețuire, însoțite de necesitatea unui statut și de toate simbolurile de siguranță pe care le implică aceasta, rezultatul final al acestei implicații rezidând în materialism.

Orientarea Spirituală

De multe ori, o pierdere majoră ne face să apelăm la religie și spiritualitate pentru a obține ajutor și răspunsuri. Din punct de vedere emoțional, oamenii găsesc consolare în sprijinul bazat pe înțelegere, în rugăciune și în întoarcerea la practicile religioase. Prin urmare, pierderea oferă mai degrabă oportunitatea creșterii intenției de a reevalua și de a practica principiile spirituale, decât o simplă apreciere intelectuală.

La început, o pierdere este un eveniment nedorit pentru că este distructivă și ne invadează spațiul emoțional. Reacția inițială poate fi deopotrivă de șoc, indignare sau chiar neîncredere. Zbuciumul emoțional necesită energie și atenție într-un moment în care nivelul energetic este scăzut, ajungându-se astfel la mânie. Procesarea acestei crize este ajutată de concentrarea pe anumite realități interioare, precum și de transcenderea limitărilor inerente ale acestora.

Când pierderea este involuntară și neașteptată, apar mânia și indignarea, precum și frica de a pierde controlul. Întreruperea vieții prin evenimente neașteptate creează, de asemenea, și anxietatea unei readaptări forțate, lucru care poate necesita luarea unor decizii majore. Este bine de știut că cercetarea spirituală ne indică faptul că orice suferință și durere emoțională rezultă din împotrivire. Acestea se vindecă prin renunțare și acceptare, care alină durerea.

Pe parcursul procesului, se poate observa că durerea emoțională provocată de pierdere nu este stabilă sau continuă, ci se manifestă în valuri care pot fi diminuate printr-o atitudine durabilă de neîmpotrivire precum și printr-o abandonare continuă în fața lui Dumnezeu. În timp ce trăim iluzia renunțării la o persoană, un obiect, o dorință, un țel sau o calitate, percepute a fi aparent esențiale, de fapt, procesăm durerea distrugerii atașamentului; "ce-ul" la care renunțăm reprezintă, de fapt, doar atașamentul însuși. Un adevăr de bază care trebuie realizat pe parcursul procesului este acela că nu e posibilă nicio sursă efectivă a fericirii în afara noastră. În realitate, pierderea scoate la suprafață deopotrivă iluzii ce ne-au marcat timp îndelungat, dar și posibilitățile de reducere a dominației acestora asupra psihicului. Eul are o multitudine de atașamente față de credințe, slogani, obiecte, oameni, titluri, bani, conveniențe, divertisment, mobilier, mărturii sentimentale și amintiri ale tuturor celor de mai sus. Eul/mintea prețuiește lucrurile temporare și trecătoare deoarece acestea sunt apreciate ca fiind "speciale" și, prin urmare, sunt văzute ca o "sursă de fericire".

În mod paradoxal, pierderea reprezintă în același timp și libertate, dar și deschiderea de noi opțiuni. Pierderea facilitează o

adaptare interioară și apariția unor calități, toate acestea reprezentând oportunități pentru creștere. În același timp, mintea regretă și ar vrea să anuleze schimbarea, întorcându-se la confortul asigurat de circumstanțele anterioare, dar creșterea și dezvoltarea evolutivă au valențe imperative. Prin urmare, resentimentele se manifestă față de faptul că trebuie să ne schimbăm. Schimbarea poate fi o sursă de plăcere anticipativă dacă este acceptată și o sursă de resentiment dacă este refuzată. Atașamentele se adresează prezentului și viitorului anticipat, precum și "agățării" de trecut. Toate aceste poziții sunt iluzorii pentru că nu există niciodată vreun alt timp în afara momentului prezent și nimeni nu trăiește nici trecutul nici viitorul decât în imaginație și în amintiri. Singura sursă de fericire bazată pe realitate este în prezent, și ceea ce există în prezent nu face obiectul pierderii.

Toate formele de pierdere reprezintă o confruntare pentru ego și pentru mecanismele lui de supraviețuire. Toate aspectele vieții omenesti sunt efemere; prin urmare, agățarea de orice aspect al acesteia duce în cele din urmă la suferință și la pierdere. Totuși, fiecare incident reprezintă o oportunitate de a căuta în interior sursa vieții, care este întotdeauna prezentă, neschimbătoare și nu face obiectul pierderii sau ravagiilor timpului.

Suferința sau pierderea, ca orice altă situație apăsătoare a vieții, poate fi văzută ca o oportunitate valoroasă de creștere și ca un moment în care ne putem reconsidera valorile și scopurile. Dacă acestea sunt urmate, va fi posibil să renunțăm într-un final la toate atașamentele (inclusiv la sistemele de credință) și să experimentăm sursa fericirii care emană din interior.

Atașamentele

Atașamentul reprezintă procesul prin care se manifestă suferința pierderii, indiferent de tipul său, indiferent că este internă sau externă și indiferent dacă se manifestă față de un obiect, o relație, o calitate socială sau un aspect al vieții fizice. Eul se perpetuează singur, prin rețeaua sa elaborată de valori,

sisteme de credință și programe. Apar astfel nevoi, care câștigă tot mai multă energie pe măsură ce sunt înfrumusețate și elaborate, câteodată chiar până la obsesie. Sursa durerii nu este sistemul de credință însuși, ci atașamentul față de acesta, precum și exagerarea valorii sale imaginare. Rezolvarea interioară a atașamentelor este dependentă de exercițiul voinței, care este singura ce are puterea să desfacă mecanismul atașamentului prin intermediul procesului de abandonare. Într-un mod subiectiv, acest lucru ar putea fi experimentat sau contextualizat ca fiind un sacrificiu deși, de fapt, el reprezintă o eliberare. Durerea emoțională a pierderii se naște din atașamentul însuși și nu din obiectul, ființa ori starea care au fost pierdute.

La început este dificil să renunțăm la atașamentele și sistemele de credință care au fost consolidate printr-o înțelegere socială, cum ar fi bogăția, succesul, faima, frumusețea și altele asemenea. Toate acestea reprezintă același concept, conform căruia ceva în plus față de ceea ce "există" va aduce o fericire mai mare. Dincolo de procesul de atașare, un alt ingredient al mecanismului cului rezidă în credința lui în posesiuni.

Cercetarea conștiinței arată că gradele raportate de fericire sunt în concordanță cu nivelele calibrate ale conștiinței, mai degrabă decât cu vreun element exterior. La nivelul 540 al conștiinței, nivelele raportate de fericire se apropie de sută la sută.

Iluzia posesiei: "a avea" și "al meu"

Suferința are de-a face cu pierderea, iar pierderea implică o proprietate anterioară precum și o relație specială cu aceasta. Ideea de posesie, exprimată prin formulările "al meu" sau "meu" denotă o contextualizare și o semnificație unică, rezultate ale stilului dualistic de procesare al eului. Prin intermediul acestuia, un "eu" separat este legat ca prin magie (în imaginație) de ceva anume, deci de o anumită calitate, posesiune sau persoană. De exemplu, un ceas este pur și simplu un obiect, dar odată ce avem drept de proprietate asupra lui, el capătă o calitate unică și

specială, numită "al meu". Ceea ce fusese doar "un" ceas devine acum ceasul "meu" și, prin urmare, se transformă în mod magic. Când acest lucru este accentuat, el devine "ceasul meu favorit". Prin acest proces, ceasului în cauză i se adaugă o serie de calități care-l fac unic: atașament, control, teama pierderii precum și o serie de sentimente. Se poate vedea, într-adevăr, că scena este pregătită acum pentru tragedie. Aceasta se petrece dacă o persoană crede că a pierdut propriul ceas în locul unui ceas oarecare. Devine evident că, odată ce sunt introduse posesiunea de moment și ideea de "al meu", își face apariția și atașamentul.

Povara emoțională poate fi eliberată prin înțelegerea faptului că, de fapt, totul îi aparține numai lui Dumnezeu și că oamenii exercită doar o funcție de administrare. În lume, posesia și proprietatea reprezintă particularități tranzitorii, iar valoarea și averea există doar în percepții, conceptualizări și legalități.

Alături de posesiune există și alte atașamente ale eului, cum ar fi mândria, sentimentele de siguranță și plăcerea senzorială. Sentimentul de fericire este declanșat de satisfacerea unei dorințe interioare, care eliberează în creier neurotransmițători precum serotonina și endorfina, acestea fiind consecința, nu și sursa experienței fericirii. Toate studiile sociologice, psihologice despre fericire au confirmat că oamenii cu orientare religioasă sau spirituală sunt în general mai fericiți per ansamblu, indiferent de circumstanțele vieții lor. (Wellas, 2005).

Eliberarea de stările și sentimentele negative

Când vine vorba de pierdere, procesul spiritual de neîmpotrivire și abandonare este eficace (totuși, nu este unul potrivit pentru stările emoționale care calibrează mai jos de nivelul 75, precum depresia, vina și apatia). O persoană cu orientări spirituale apreciază toate experiențele vieții și le percepe pe fiecare în parte ca pe niște oportunități de evoluție spirituală. Metoda prin care ne putem elibera de stările și sentimentele negative include niște pași foarte simpli, reușita ei depinzând de disponibilitatea și capacitatea noastră de a ne abandona.

Păstrează sentimentul și stai concentrat constant asupra lui. Conștientizează faptul că toată suferința este provocată de împotrivire. Suferința pierderii izvorăște din atașare și din senzația că respectivul obiect ar fi special.

Fii dispus să fii absorbit de sentimentele tale, capitulând în fața lor fără să le evii. Observă că ele vin în valuri și că renunțarea în fața celor mai intense valuri tinde să diminueze severitatea lor emoțională.

Cere ajutorul lui Dumnezeu și abandonează-ți voința personală în fața Lui. (Este de un real ajutor să citești Psalmul 91 sau alte pasaje spirituale preferate).

Fii dispus să suporti și să suferi întregul proces. Dacă nu îi vei opune rezistență, se va elibera singur și va ajunge la un sfârșit.

Deși în cazul unei pierderi suferința este declanșată de un eveniment specific, sentimentele dureroase ale atașării apar din cauza mai multor surse de-a lungul timpului, iar în interior ar putea exista mai multe decât s-a crezut inițial. Astfel, fiecare pierdere le reprezintă de fapt pe toate celelalte, căci experiența rezidă în pierderea însăși și nu doar în evenimentul specific care a dus la conștientizarea ei.

O importantă sursă de putere de-a lungul eliberării de sentimentele dureroase este reprezentată de identificarea cu toată umanitatea, precum și de conștientizarea faptului că suferința este universală și înăscută în condiția umană și în evoluția eului.

Non-atașare versus detașare

Diferențierea lor este foarte importantă, iar eșecul înțelegerii acesteia poate conduce la mari greșeli spirituale. "Detașarea" este un proces în desfășurare care, din nefericire, poate conduce la apatie, plafonare emoțională, lipsă a implicării și indiferență. Ea se poate manifesta și prin pasivitate sau prin pierderea interesului pentru viață. În cadrul învățăturilor spirituale există unele neînțelegeri referitoare la ideea că și iubirea poate reprezenta un atașament, acest lucru fiind însă o concepție greșită, deoarece iubirea este un aspect al Divinității; posesivitatea este un aspect al eului.

O înțelegere greșită a evoluției negării poate fi implicată și vis a vis de ideea de "Vid" sau "Ncant". În timp ce "Vidul" reprezintă o experiență spirituală impresionantă (calibrează la nivelul 850), nu este totuși Stadiul Final care, de fapt, este cel al Totalității. Acest lucru apare dintr-o interpretare greșită a învățăturilor lui Buddha. "Vid" înseamnă nonlinear și absența oricărui lucru sau linearitate. Dincolo de "Vid" se găsește realitatea nonlineară, completă și supremă a Totalității. Experiența subiectivă a Vidului, deși foarte impresionantă, este complet diferită de Realitatea stării Prezenței Divinității ca Totalitate, ce include caracteristica majoră a Iubirii Infinite înseși (vezi capitolul 18).

Decizia

Durerea procesării pierderilor personale este redusă de acceptarea și conștientizarea emoțională/filosofică a întregii realități a condiției umane înseși, pe care o împărtășim cu toții:

În domeniul uman totul este temporar, tranzitiv și evolutiv.

Nimic nu poate fi cu adevărat "posedat" sau "al meu". Toate relațiile sunt temporare și arbitrare. Legalitatea permite doar utilizarea unor drepturi de control.

Totul aparține lui Dumnezeu; în consecință, tot ce este considerat ca fiind "al meu" sau ca "aparținându-mi" reprezintă o condiție temporară, inclusiv corpul uman. Dominația se referă doar la control; e vorba de o dominație care guvernează, dar nu stăpânește.

Toate proprietățile și relațiile trebuie văzute ca fiind o formă de administrare. Obligația privește mai degrabă responsabilitatea alinierii decât atașamentul sau implicarea.

Atașați-vă mai mult de principii decât de oameni, obiecte, condiții sau situații tranzitorii. Nivelele calibrate ale conștiinței sunt indicatoare ale principiilor ce pot fi asociate acestora, determinând nivelul și câmpul de atracție general al conștiinței, prin intermediul căruia totul este ordonat și influențat.

Trăiți cu demnitate și curaj. Această atitudine invocă "Puterea" nevăzută prin intermediul căreia supraviețuiește totul. Acceptați faptul că pierderea, doliul și suferința reprezintă un proces normal și, prin urmare, nu-i opuneți rezistență.

Acceptați faptul că orice ființă sensibilă trăiește prin credință. În ciuda pretențiilor naive ce reclamă contrariul, toți oamenii trăiesc exclusiv pe baza principiilor credinței – singura întrebare ce se poate pune privește obiectul acestei credințe. Credința poate fi poziționată în iluzoriu, în intelect, rațiune, știință, progres, putere politică sau lumească, satisfacțiile eului, plăcere, bogăție sau speranță (exemplu: "mâine").

Toate aceste credințe sunt bazate pe supoziții care pot fi puse în umbră în orice moment, deoarece sunt fragile. Chiar și ipoteticul "necredincios" sau scepticul trăiesc prin credința în propriul intelect, care reprezintă "realitatea". În Prezența propriu-zisă a Realității Infinite, toate aceste pretenții dispar, la fel cum dispar și toate opiniile acestui sine care crede în ceva. Realitatea se auto-confirmă în virtutea de a fi o Identitate, în cadrul căreia dispăre natura dualistă a tuturor credințelor.

Eliberarea de Durere (și totodată de Dorință)

Valoarea sau prețul dorințelor arată faptul că acestea au o importanță simbolică sau generată la nivel de clasă. Capacitatea de a vedea dincolo de particularitățile lor facilitează retragerea atașamentelor și atenuează, prin urmare, deopotrivă intensitatea cu care se manifestă dorința și însemnătatea pierderii. Fiecare "lucru", persoană sau element considerat a fi important este apreciat doar în virtutea reprezentării sale asupra unei caracteristici mai abstracte. Suferința încercată în momentul unei pierderi nu este astfel cauzată de anumite particularități, ci de un câmp de atracție al conștiinței, a cărei reprezentare simbolică este. Fiecare "lucru" reflectă caracteristici abstracte care pot fi clasificate prin intermediul unor nivele progresive de abstractizare.

Element	Clasă	Atribut abstract
Bani	Bunuri	Supraviețuire
Bogăție	Mijloace	Importanță, prestigiu, confort
Iubit/ Iubită	Relație	Sex, mândrie, securitate, companie
Rudă	Familie, Tribal	Identitate de grup
Automobil	Posesiune	Transport, practic, confort, statut
Titlu	Supraviețuire	Mândrie, Statut
Casă	Habitat	Conveniență, asigurarea supraviețuirii
Lux	Posesiune	Confort, mândrie, statut
Slujbă	Economic	Supraviețuire, statut, îndemânare
Tinerete	Oportunitate, învățare	Viitor deschis, vigoare, atracție
Partener	Personal	Companie, ajutor, afecțiune, iubire
Părinte	Relație	Familie/identitate de grup, trecutul
Copil	Relație	Dragoste, potențial viitor, rol parental
Sănătate	Fizic/viață	Supraviețuirea ca trup
“Valori”	Posesiune	Sentiment, “al meu”, familiaritate
“Necesități”	Posesiune	Conveniență

Renunțarea la atașamente este ușurată prin aprecierea faptului că “valoarea” reprezintă o suprapunere care depinde de o semnificație abstractă precum și de ceea ce simbolizează un atribut sau un lucru. Astfel, vom descoperi că o anumită pierdere sau un câștig pot fi compensate prin substituirea cu un echivalent din aceeași clasă sau dintr-o clasă mai înaltă.

Unele forme de suferință au de-a face cu pierderea reală sau imaginară a atributelor personale, cum ar fi tinerețea, puterea fizică, sănătatea sau chiar cu oportunitățile pierdute sau regretul

pentru preocupările zadarnice, eșecurile din trecut sau alegerile nefericite. Suferința pentru erorile sau deciziile greșite din trecut se rezolvă prin intermediul recontextualizării ca parte a procesului de învățare numit "a fi om". Regretul este, de asemenea, o consecință a transformării realității în ipotetic, de exemplu "ar fi trebuit", "aș fi putut" sau "dacă aș fi ales diferit" etc. Acestea includ și iluzia că decizia ipotetic "mai bună" ar fi generat un avantaj sau o fericire mai mare. Aceste presupuneri ignoră și faptul că evoluția se bazează pe o curbă de învățare și că asupra alegerilor acționează influențe karmice necunoscute, atât negative, cât și pozitive. Există o croare inerentă în afirmația că "aș fi putut" sau "ar fi trebuit" deoarece, în realitate, dacă cineva "ar fi putut" într-adevăr să facă ceva, atunci în mod evident "ar fi făcut", dacă toate condițiile erau favorabile unei alegeri mai bune.

Compassiunea pentru sine precum și natura vieții umane însăși favorizează procesul de vindecare. Suferința este o consecință a agățării de percepțiile anterioare. Există un beneficiu major în decizia de a te rededica prezentului și de a te concentra asupra lui fără a face judecăți de valoare sau presupuneri înspăimântătoare despre viitor. Dacă nu este împiedicat, psihicul uman se dovedește creativ și inventiv. Fiecare nivel al conștiinței are propriile lui probleme înăscute, dar și soluțiile concordante. Dorința de a schimba trecutul, deși de înțeles, e însă zadarnică și ne orbește în fața oportunităților prezentului. O limitare într-un domeniu al vieții reprezintă simultan deschiderea spre oportunități și opțiuni în alte domenii. Pierderea îndreaptă adesea o persoană de la căutarea fericirii în exterior la căutarea înlăuntru, prin reevaluarea bunurilor și alegerilor evitate anterior. Astfel, pierderea poate fi transformată în profit, ca un imbold pentru creșterea și evoluția spirituală. Este însă necesar un anumit timp pentru a ajunge la concluzia că o pierdere poate fi chiar o "binecuvântare sub acoperire". Refuzul acestei oportunități conduce la amărăciune și la o involuție a valorii intrinseci a vieții. Acceptarea vicisitudinilor vieții umane conduce la o mai mare înțelegere și compasiune.

Iubirea reprezintă oportunitatea de a ne abandona voința personală lui Dumnezeu și de a reevalua scopul general al darului vieții.

Dualitățile durerii/suferinței

În timp ce anumite grade de suferință sunt inevitabile în timpul victii, suferința cronică necesită renunțarea la poziționalitățile duale pe care se bazează ea, manifestând această atitudine pe termen lung sau ca pe un stadiu prevalent al conștiinței.

Dualitățile durerii

Atracție	Aversiune
A trăi în trecut	A trăi în prezent
A anula	A accepta
A te revolta împotriva lui Dumnezeu	A accepta limitările Karmei
Speranța de schimbare	Abandonare
Pierdere	Oportunitate
Refuz, negare	Trecere
Mânie, resentiment	Acceptare
Autoînvinovățire	Acceptarea limitelor
A te simți golit	A pune în loc valori noi
A micșora	A compensa
Fericirea văzută în exterior	Percepție interioară asupra fericirii
Rezistență	Transcedență
A te întoarce în timp	A accepta opțiunea
Emoționalizare	Minimizare
A căuta simpatia	Satisfăcut cu sinele
A evita, a controla	A accepta, depăși
Pierderea considerată permanentă	Pierderea considerată temporară
Sursa fericirii în exterior	Sursa fericirii în interior
De neînlocuit	Viitor optimist
Viața plină de probleme	Viața plină de soluții
Amărăciune	Credință și speranță

Frica

(nivel calibrat 100)

Introducere

La nivelul 100 avem la dispoziție mai multă energie. Frica sau pericolul sunt sănătoase. Frica guvernează o mare parte a lumii: frică de dușmani, frică de bătrânețe sau moarte, teama de a fi respins și o multitudine de alte sentimente de frică motivate social constituie declanșatorii primari ai motivației în viețile multor oameni.

Din perspectiva acestui nivel, lumea - plină de capcane și amenințări - pare să se afle la cheremul hazardului. Frica e unul dintre instrumentele de control preferate de agențiile opresive totalitare și de manipulatorii importanți. Proliferarea temerilor este la fel de nelimitată ca imaginația umană; odată ajunși în ghearele fricii, chiar și cele mai inocente evenimente ne-o alimentează. Frica devine obsesivă și poate lua orice formă. Teamă de a pierde o relație conduce la gelozie și la un nivel cronic de stress. O gândire marcată de frică poate cauza paranoia sau apariția structurilor neurotice defensive. De asemenea, pentru că este și contagioasă, Frica poate deveni un trend social dominant.

Frica limitează dezvoltarea personalității și favorizează inhibițiile. Deoarece este nevoie de energie pentru a depăși Frica, cei aflați sub imperiul ei nu pot atinge un nivel mai înalt dacă nu sunt ajutați. Astfel, cel temător, pentru a se elibera de sub robia Fricii, va căuta lideri puternici, ce par că și-au învins propriile temeri.

Frica este o emoție, dar ca stil de viață e limitativă. Teamă realistă sau precauția servesc supraviețuirii în contrast cu teama irațională, ce indică probleme psihologice și intrapsihice. Teamă

utilă din punct de vedere social este un comportament acceptat și normal, ce se exprimă în aproape fiecare domeniu al vieții, de la încuierea ușilor și alarmele împotriva incendiilor, până la sănătate și obiceiuri alimentare, fără a omite întreaga structură financiară a societății. În plus, ea reprezintă un punct de interes al mass-mediei, deoarece joacă un rol major în afacerile umane (mai ales în supraviețuire).

Din punct de vedere evolutiv, frica apare ca un reziduu al supraviețuirii animale care la oameni a progresat prin capacitatea de cogniție în expresii ce au sens, inclusiv în abstracțiune.

Capacitatea de a analiza și abstractiza percepția timpului, precum și concepțiile despre viitor oferă o varietate nesfârșită de condiții (reale sau imaginare) asupra cărora poate fi proiectată frica. Astfel, multiplicitatea fricilor se propagă la nesfârșit prin mecanismul imaginației și al fanteziei. În vreme ce vinovăția, rușinea și regretul reprezintă trecutul, frica e o anticipare focalizată asupra viitorului.

Deoarece mecanismul primordial al friei este de origine animală (fiind esențial pentru supraviețuire) el este înglobat în structura și fiziologia creierului uman (vezi schema funcționării creierului din capitolul 9). De asemenea, frica se confundă cu teama manifestată în fața simptomelor emoționale și fiziologice ale friei înseși. Acestea pot rezulta din aptitudini din adaptare, dar când scapă de sub control pot escalada în panică paralizantă.

Deși frica adaugă o serie de mijloace de siguranță întretesute în toate aspectele vieții obișnuite, fluctuațiile sale operaționale sunt acceptate ca normale. Ca mod predominant de comportament frica este neconfortabilă și reprezintă o frână ce limitează experimentarea realității, generând astfel o scădere a nivelului de conștiință.

Ca nivel predominant al conștiinței (calibrat la valoarea 100), frica devine o limitare, o stare subiectivă și habituală de expectativă ce poate fi apoi proiectată asupra oricărui aspect al vieții. Acest lucru determină hipertrofierea mecanismelor cerebrale de supraviețuire și generează un nivel ridicat de alertă al sistemului neurocerebral. Deși frica legată de contramăsurile protectoare vine în sprijinul supraviețuirii, temerile nerealiste pot deveni paralizante și, prin urmare, foarte nocive.

Din punct de vedere evolutiv se poate vedea că viața umană începe printr-o experimentare a fricii suferită de copilul mic (teama de a fi luat de lângă mama sa, respectiv de a o pierde). Frica se continuă de-a lungul vieții și culminează, în final, cu teama resimțită în fața morții însăși, la care se adaugă frica de necunoscut. În cadrul unei vieți normale, frica este contrabalansată de nenumărate manevre și compensații defensive ce fac viața tolerabilă și chiar plăcută. Totuși, există și unele frici inexplicabile, printre care se numără cele de accidente și evenimente catastrofice.

Cercetările au indicat faptul că alinierea religioasă/spirituală cu credința are capacitatea de a reduce nivelul general al fricii. Energia spirituală schimbă dominația creierului cu un sistem mai pozitiv, prin care hormonii de stres sunt înlocuiți de endorfine, serotonine și alți neurotransmițători.

Frica patologică / clinică

Gradele clinice ale fricii sunt exprimate prin tulburări de anxietate (neliniște) ce includ fobiile, tulburările de stres post-traumatice, inhibițiile sau excesele mecanismelor compensatorii (cum ar fi, de exemplu, retragera în sine, dependența sau adicția de anumite substanțe). Utilizarea pe scară largă a tranchilizanțelor și a alcoolului atestă problema disconfortului și anxietății excesive, care includ, de asemenea, unii factori genetici sau de moștenire individuală și de grup. Ca răspuns la această necesitate, a apărut o întreagă varietate de modalități de tratament, ce includ decon condiționarea, consilierea individuală sau în grup, precum și numeroase psihoterapii, inclusiv psihanaliza. Frica morbidă mai stă și la baza altor dificultăți psihologice cum ar fi tulburările obsesiv – compulsive, ipohondria și isteria.

Depășirea fricii

Procesul de ieșire din sentimentele negative este asemănător cu cel al recuperării din alte stări și atitudini negative. În cadrul

acestui proces, temerile sunt lăsate să apară fără nicio rezistență, energia lor emoțională fiind înfrântă imediat ce apare. O astfel de tehnică simplă ar putea fi numită “Și ce urmează după asta?” În acest proces, se începe cu o anumită frică și apoi se continuă cu asumarea posibilității ca aceasta să devină reală. De exemplu:

“Mi-e teamă să nu-mi pierd slujba”

“Și ce urmează după asta?”

“După asta nu voi mai avea bani”

“Și ce urmează după asta?”

“După asta vom fi dați afară din casă”

“Și ce urmează după asta?”

“După asta vom fi vagabonzi”

“Și ce urmează după asta?”

“După asta nu vom avea bani pentru mâncare și am putea muri de foame”

“Și ce urmează după asta?”

“După asta ne îmbolnăvim și murim” și așa mai departe.

Pentru că fiecare consecință a fricii este abandonată (și este *posibil* să fie, pentru că mulți oameni au reușit acest lucru), cortegiul de temeri se încheie cu frica manifestată în fața morții fizice înseși. Este însă interesant că experiențele “în apropierea morții” (near death experience) elimină ulterior orice teamă de moarte (chiar adevărată) în viața persoanei respective. Aproape toate temerile sociale, psihologice și fizice reprezintă doar extrapolări inconștiente ale fricii de moarte, în care își au, de altfel, și izvorul. Poate dura puțin sau ore, zile sau chiar mai mult să parcurgi întreaga listă de orori. În final, când moartea este acceptată și lăsată în seama lui Dumnezeu, esența fricii se topește. Abandonul final declanșează în mod evident contextualizarea Divinității, iar încredințarea vieții fizice lui Dumnezeu pune în discuție și ultimul noian de temeri, cele legate de Destin și de un Dumnezeu punitiv ilustrat astfel de legende și reprezentările antropomorfice. Este util să ne reamintim că dacă Dumnezeu nu ar fi Atoatemilostiv, probabil că azi nu am mai fi nici măcar în viață.

Chiar și sistemele de credință primitive, ce postulau existența unei divinități geloase și răzbunătoare prevedeau o serie de

soluții prin care se oferea salvarea și iertarea păcatelor. Acestea includeau iertarea păcatelor prin spovedanie, penitență, acceptarea unui Mântuitor, instaurarea unei schimbări majore a comportamentului, rugăciune și, în esență, încredințarea propriei voințe lui Dumnezeu.

Este util să realizăm că tot ce înseamnă viață, clipă cu clipă, se sprijină pe credință, oricum s-ar numi aceasta. Nici chiar atei nu renunță la credința că sistemul lor de valori e autentic și valid. În plus, trebuie spus că cercetarea efectuată pe nivelurile calibrate ale conștiinței a probat validitatea celor mai importante religii și sisteme spirituale ale lumii. (*Adevăr versus Falsitate, 2005*).

Pacea poate fi consecința acceptării caracterului inevitabil al vieții. Iar dacă vor cerceta în profunzime, și scepticii pot observa că valoarea intrinsecă, fundamentală și ireductibilă a vieții rezidă în capacitatea de conștiință, în conștiință și în substratul subiectivității. Fără conștiință, indivizii nici măcar nu ar “ști” că “știu”, astfel încât conștiința devine o conștientizare apriori a existenței, indiferent de conținutul acesteia. Astfel, conștiința în sine poate fi acceptată ca o realitate evidentă, fără a o mai justifica drept Divină (așa cum recomandă Buddha). A “fi” este un lucru; dar a ști că “ești”, necesită, în mod evident, o calitate superioară.

Orice tip de frică reprezintă un produs al eului, operațional pe un anumit stadiu evolutiv corelat cu dezvoltarea fizică. Viața ființelor lipsite de senzații continuă prin intermediul mecanismelor de proiectare și actualizare, care funcționează în virtutea câmpului de atracție predominant (de exemplu, coloniile de corali). Dar, odată cu conștientizarea evoluționistă a existenței, apare și un “eu” care se separă de clasa animală. Astfel, frica apare concomitent cu opțiunea și conștientizarea consecințelor. Ea se propagă în individ prin rezistență și se retrage odată cu acceptarea, care poate fi facilitată prin restructurarea fricii, în așa fel încât aceasta să fie percepută ca un beneficiu.

La o analiză mai atentă, observăm că în afara conținutului ei, ne este teamă de frica însăși pentru că reprezintă o reacție fiziologică, emoțională și experiențială neplăcută. Acest lucru stă la baza celebrului citat al președintelui Roosevelt “Nu avem de ce să ne fie frică decât de frica însăși”. De aceea, în tratarea

sentimentului de frică, concomitența fizică trebuie acceptată prin non-rezistență. În acest fel, senzațiile însele încetează (senzații de greață în stomac, tremur muscular, transpirație, puls accelerat, etc.), iar frica poate fi redusă doar la aspectul ei fizic.

Din punct de vedere clinic, sentimentul de frică poate fi depășit destul de ușor în starea de hipnoză. O metodă terapeutică este ca persoana care suferă de frică să învețe auto-hipnoza, o tehnică relativ simplă ce poate fi însușită cu ușurință în cadrul unei singure ședințe. Auto-hipnoza mai este și un instrument de reamintire și regresie în viața anterioară. Scepticismul se menține până când respectiva experiență din viața trecută începe să se deruleze, permițând elementelor principale să iasă la iveală și, astfel, să aducă multă alinare. Frica poate fi convertită în previziuni și calcule raționale, care pot genera o prezervare a victiei fără niciun apel la emoțiile asociate sentimentului de frică. Căci poate apărea o dependență față de emoțiile pe care le generează frica și melodrama imaginară asociată.

Cercetarea conștiinței a dezvăluit că programarea precisă a morții fizice este stabilită chiar în momentul nașterii - și anume, nu "cum" vom muri, ci "când". (Aserțiune calibrată ca ade-vărată). Este util să ne dăm seama că individul este linear și, în consecință, limitat, în vreme ce Sinele este non-linear și nelimitat. La fel de util e să înțelegem că moartea reală propriu-zisă nu este posibilă, pentru că viața poate fi doar mutată dintr-o dimensiune în alta, dar nu poate să dispară cu desăvârșire. Doar receptaculul victiei este linear, nu și sursa acesteia, pentru că viața și Sursa ei sunt non-lineare și prin urmare nu depind de timp și dimensiune.

Eliminarea fricii reclamă subjugarea imaginației care își află originea în copilărie, atunci când diferențierea între realitate și fantezie nu este încă bine dezvoltată. Astfel, în copilărie, imaginile înfricoșătoare și emoționale există în imaginația noastră și nu sunt supuse controlului. Ele se pot transforma în superstiții și imagini înfricoșătoare, consolidate prin basme și programarea mass-mediei. Desenele animate conțin de obicei o multitudine de imagini și producții grafice înspăimântătoare, constituind în felul acesta o sursă frecventă de spaime pentru copii. Este important de

notat că toate cercetările asupra activității cerebrale arată cum creierul unui copil nu poate face distincția între realitate și violența televizată (Lohmann, 2004). Adulților le plac filmele de groază pentru că au capacitatea să controleze procesul de instalare a fricii prin distanțarea prudentă caracteristică spectatorului. Totuși, această capacitate imaginativă a minții umane poate fi utilizată terapeutic în programe de desensibilizare prin intermediul tehnicilor "virtuale".

Frica are tendința de a se auto-consolida și constituie o piedică în calca dezvoltării competențelor de adaptare. Frica de eșec are ca rezultat apariția unor inhibiții și scade încrederea socială. Teamă de dezaprobare socială conduce la retragere în sine și sărăcie emoțională. Cât privește negarea sentimentului de frică, ea poate avea un rezultat contrar, manifestat printr-o supra-compensare sub formă de bravadă sau comportament inutil riscant.

Frica și evoluția spirituală

Iisus Hristos a spus că frica este ultimul obstacol care trebuie depășit. Din perspectiva studiilor efectuate asupra conștiinței și evoluției acesteia, orice sentiment de frică este un produs al persistenței eului și al eșecului acestuia de a-și abandona suveranitatea în mâinile lui Dumnezeu. Abandonarea activă în voia Domnului are loc prin alegere și constituie un act de voință foarte diferit de pasivitate, apatie sau resemnare. A alege în mod conștient alinieră cu Divinitatea și Adevărul e un act dătător de putere, care transferă identitatea de la sinele personal la Sine, și care are drept rezultat creșterea încrederii, curajului și demnității umane în dauna tendințelor de auto-degradare sau auto-denișare. Abandonarea totală aduce pacea; abandonarea parțială sau condiționată implică îndoieli fără sfârșit.

Atunci când eul /sinele e abandonat progresiv, el se dizolvă și este înlocuit de Sinele veșnic și auto-radiant, care șterge orice urmă de îndoială, pentru totdeauna. Aceeași experiență se petrece și în cazul persoanelor care au trăit o experiență în apropierea

morții sau acelor care dețin o conștiință avansată și care au traversat înțelegeri transformatoare. Studiile efectuate asupra conștiinței confirmă faptul că moartea nu este nici măcar o posibilitate. Viața este susținută de Sursa ei eternă, de care nu poate fi separată. Ceea ce este linear, circumscris și limitat în timp capătă existență în virtutea a ceea ce este etern și non-linear. (Această afirmație calibrează la nivelul 1.000).

Frica și religia

Frica apare prin conștientizarea consecințelor viitoare ale păcatelor, erorilor și abaterilor noastre de la morală, care pot fi temporare sau pe termen lung. Există o teamă față de Judecata Divină, ca și față de reprezentarea antropomorfică a unui Dumnezeu supărat sau chiar răzbunător. Cu cât viziunea despre Dumnezeu este mai primitivă, cu atât mai înspăimântătoare sunt și imaginile. Sentimentele de frică sunt asociate și combinate cu vinovăția și cu spectrul pedepsei - sau chiar al Iadului însuși. Toate acestea sunt amplificate prin sistemele de credință mitologice, care devin parte integrantă din cultura respectivă.

Cu cât nivelul conștiinței este mai înalt, cu atât este mai redusă teama de Dumnezeu. În mod tradițional, omul este descris ambiguu, ca fiind deopotrivă inocent prin ignoranță ("nu știu ce fac") și vinovat prin instinctele animalice ale cului. Ignoranța este intrinsecă structurii și limitelor cului / minții dualiste care, din cauza dezvoltării sale limitate, nu poate să discearnă între aparență și esență. Astfel, în absența unui Mântuitor, Avatar sau Mare Învățător, umanitatea s-ar afla într-un mare dezavantaj. Chiar și religiile însele tind să fie în conflict, exceptând principiul monoteismului. În consecință, ființa umană se află în conflict, expusă riscului, și pradă tentațiilor care vin atât din interior, cât și din exterior.

Religiile iudeo-creștină și islamică oferă soluții pentru izbăvire și mântuire, în timp ce budismul și hinduismul accentuează evoluția spirituală de la limitele cului linear la nivelurile non-lineare mai înalte ale identificării spirituale. Oricare ar fi contextualizarea, consecințele păcatelor/rătăcirilor/

limitărilor/ignoranței sunt contrabalansate de Iertarea, Iubirea și Compasiunea Divină.

Din studiile efectuate asupra conștiinței reiese clar că soarta sufletului reprezintă mai degrabă consecința alegerilor și deciziilor fiecăruia dintre noi decât răzbunarea unei divinități mâniașe. Astfel că, asemenea unui dop de plută care plutește pe mare și care se ridică în acord cu propria sa capacitate de flotabilitate, sau a piliturii de fier care se deplasează automat într-un câmp magnetic universal, așa și fiecare spirit își determină propria poziție evolutivă în contextul non-linear al câmpului infinit al conștiinței.

Justiția divină este înnăscută și independentă, apărând ca o consecință a Creației însăși. În plus, omniprezența generală a Totalității include permanent opțiuni de salvare. Dreptatea lui Dumnezeu este astfel perfectă, pentru că permite atât o libertate deplină, cât și posibilitatea evoluției conștiinței și a conștientizării spirituale. (Cele de mai sus calibrează la nivelul 945; prin contrast, reprezentările antropomorfice ale lui Dumnezeu calibrează abia la nivelul 75).

Dualitățile Fricii

Frica este în primul rând un mecanism de supraviețuire, care face parte din procesul de evoluție al eului încă de la formele cele mai primitive de viață animală. Există o teamă realistă pe termen scurt, ce se găsește în contrast cu frica devenită nivel fundamental, dominant al conștiinței. Sentimentele de frică apar devreme la copilul mic și proliferază de-a lungul vieții, dacă nu sunt contracarate de un simțământ complet de siguranță. Pentru a ne simți confortabil în raport cu viața, trebuie să depășim mai întâi sentimentele iraționale de teamă care apar ca rezultat al numeroaselor poziționalități ale eului.

Dualitățile Fricii

Atracție	Aversiune
Emoția pericolului	Să-ți păstrezi "sângele rece"
Panică, reacții exagerate	Autocontrol
Dramatizare	Acționează cu calm
Accentuare	Deprimare
Câștigarea atenției, a ajutorului	Independență
Supraviețuire	Încredere în Dumnezeu
Protecție	Rătăcire, pierdere
Control	Abandonare
Emoționalitate	Gândire lucidă
Exagerare	Minimizare
A-ți imagina	A rămâne rațional
Proiectare în viitor	Trăire în prezent
A prolifera	A suprima imaginația
A-ți observa dușmanii	A căuta siguranța
Rezistă, apără-te, evită	Acceptă
Elaborează, escaladează	Redu-ți percepțiile
Ancorează	Descurcă-te
A justifică	A privi realist
A proiecta cauze	A-ți asuma responsabilitatea
Concentrare asupra trupului	Concentrare asupra spiritului
Moarte	Viața văzută ca fiind eternă
Perspectivă fizică asupra vieții	Spiritualitatea privită ca realitate
Pierderea tinereții, banilor, averii	Sursa fericirii considerată a fi intrinsecă
Pierderea iubirii altora	Sinele ca Sursă
A depinde de propria persoană	A avea încredere în Dumnezeu, Sine

Dorința (Nivel calibrat 125)

Introducere

La acest nivel avem de-a face cu încă și mai multă energie. Dorința motivează multe domenii ale activității umane, printre care și economia. Cei din sfera publicității apasă pe această coardă pentru a ne programa cu dorințe legate de pornirile noastre instinctuale. Dorința e cea care ne face să depunem mari eforturi pentru a ne atinge obiectivele sau pentru a obține anumite recompense. Dorința de bani, prestigiu sau putere e cea care conduce viețile multora dintre cei ce au reușit să învingă Teama ca leit-motiv al vieții.

De asemenea, Dorința constituie nivelul patimilor și al dependenței (și nu de puține ori, la acest nivel, dorința devine chiar mai importantă decât viața). Victima Dorinței poate fi înconștientă cu privire la fundamentul motivelor sale. Unii oameni devin dependenți de dorința de atenție și-i conduc pe ceilalți prin pretențiile lor. Cât privește dorința de a recunoaște și a accepta sexul, aceasta a produs o uriașă industrie cosmetică și de modă.

Dorința are de-a face cu acumularea și lăcomia. Dar - pentru că e un câmp energetic în mișcare - dorința e insatiabilă, astfel încât satisfacerea unei dorințe este imediat înlocuită de o altă dorință nesatisfăcută, pentru altceva. Iată de ce multimilionarii rămân obsedați de dorința de a câștiga tot mai mulți bani.

În mod evident, Dorința e un stadiu mult mai înalt decât Apatia sau Durerea. Pentru a "primi" trebuie să ai mai întâi energia de a "dori". Televiziunea are o influență majoră asupra

multor oameni, cărora le inoculează și le întreține dorințele până la gradul în care depășesc Apatia și încep să caute o viață mai bună. Dorința ne poate aduce pe drumul înțelegerii. Ea poate fi, așadar, o trambulină spre nivelele mai înalte ale conștiinței.

Tablou Clinic

Dorința constructivă are ca rezultat îndeplinirea opțiunilor prin intermediul rațiunii și voinței, acestea influențând nivelul general al conștiinței. Astfel, dorința poate fi înlocuită de alegere și decizie.

Dezavantajul dorinței este exprimat prin calitatea sa obligatorie, care poate conduce la pasiune și tânjire constantă. Atunci când este amplificată de emoționalitate, dorința poate fi experimentată chiar ca "nevoie". Consecința unei vieți de anxietate și nesfârșite căutări cu privire la achiziționarea surselor externe și artificiale de satisfacție rezidă într-o expunere crescută la frica de eșec/pierdere.

Din perspectivă evoluționistă, originea modelului și mecanismul dorinței merge până la primele forme de viață animală, cărora le lipsea o resursă internă de energie și care, din acest motiv, trebuia căutată în exterior, prin încercări și greșeli. Astfel, necesitățile și dorințele au devenit strâns legate de supraviețuire și frică. În ființa umană, dorințele au căpătat forma elaborată a expresiilor sociale și abstracte și au avut ca rezultat căutarea imperativă sau chiar recurgerea la unele comportamente cu grad ridicat de risc.

✓ Poftele pot fi generate permanent de eșecul mecanismului de satisfacție interioară, care face ca ele să nu fie niciodată suficiente, atingerea lor devenind un stil de viață continuat la nesfârșit. Dorința/lipsa este o ramificație a instinctului originar de foame/sete, care poate constitui un element automat ce declanșează modelul comportamental de frustrare cronică. În terminologia ezoterică tradițională, lipsa și dorința sunt localizate din punct de vedere energetic în chakra plexului solar, de unde și expresia că o persoană "este condusă de plexul solar". Formele

patologice ale dorinței sunt bine cunoscute în societate drept o căutare permanentă de relații, sex, materialism, acumulări și dependențe. Cât privește dorința continuă pentru aprobare, ea conduce la comportamente care “să facă plăcere” oamenilor, deci la o atitudine supusă și servilă. În fine, dorința socială este, adesea, o recompensă pentru îndoiala și lipsa de încredere în noi înșine, precum și de necesitatea constantă de a ne furniza surse externe de plăcere.

Expresiile sociale ale nevoilor și dorinței se pot atașa de concepte externe, poziții politice, precum și de necesitatea controlării celorlalți în vederea satisfacerii sentimentelor dorite de importanță și atenție publică. Astfel, dorința și nevoia sunt peste măsură de narcisiste, deși aparent reprezintă niște poziționalități și expresii sociale altruiste. Dorința socială mai exprimă și unele trăsături de personalitate caracterizate prin manipulare, competiție, precum și căutare a statutului.

Dorința și Eul

Datorită originii sale evoluționiste, eul își dezvoltă funcția achizitivă de “a dobândi”, căci aceasta este necesară din punct de vedere biologic pentru supraviețuire. Astfel, sursa satisfacției este localizată ca fiind “undeva în exterior”, deși adevărata sursă a plăcerii rezidă într-un mecanism cerebral intern, pe care achiziționarea unui “lucru dorit” doar îl declanșează. În expresiile lor cele mai blânde, dorințele eului se îndreaptă spre asigurarea hranei sociale și emoționale, așa cum se întâmplă în cadrul familiei, al tribului sau al haitei. Socializarea are ca rezultat motivația de a domina, controla și atrage. În cazul ființei umane, acestea se exprimă social prin căutarea statutului, a posesiunilor și a unui stil de viață competitiv, care conduce la gelozie și invidie.

Problema de bază a acestui nivel de conștiință rezidă în sentimentul intern al lipsei care se transformă în nemulțumire cronică, sentimente de insatisfacție și un comportament definit de permanente căutări. Vulnerabilitatea dorințelor eului constă în ipoteza acestuia că împlinirea depinde de achiziția unor surse

externe. Nevoia exagerată are ca rezultat o supraestimare a circumstanțelor exterioare și a importanței lor nerealiste. Astfel, dorința conduce la aviditate, frustrare și anxietate, precum și la lăcomie, zgârcenie și nevoia cronică de a achiziționa.

Problema Dorinței este legată de înclinația eului de a proiecta tot felul de elemente speciale asupra obiectelor, persoanelor sau calităților percepute. Astfel, persoana, calitatea sau obiectul dorit devin exacerbate, romanțate, și împodobite cu strălucirea unor atribute magice exagerate (așa cum se descrie în binecunoscuta carte *Glamour: A world Problem* - Bailey, 1950). În acest fel, eul devine infatuat și "plin" de propriile sale proiecții, lucru facilitat de energia specifică strălucirii. Acest lucru conferă obiectului, persoanei ori calității dorite o aură magică și seducătoare, de care puțini oameni își dau seama că, de fapt, reprezintă doar o iluzie (de exemplu: pasiunile înflăcărate ale adolescenței).

Dorința amplificată până la hipertrofiere devine pasiunea care sfidează raționalitatea. În clipa când promisiunea magică și iluzorie se dizolvă în realitate, apare un sentiment de amărăciune sau pierdere. Mass-media este specializată în a da o aură de strălucire atât produselor, cât și diverselor personalități, astfel că "prezentarea" este mult mai importantă decât realitatea de la care se pornește. Astfel, publicitatea pe care o face media reprezintă un factor major și o industrie foarte influentă. ("Orice publicitate este mai bună decât niciuna"). Acest lucru conduce la apariția unei dorințe nesfârșite de a sta în lumina reflectoarelor, pentru că una dintre fascinațiile eului rezidă în captarea atenției. Eul este eroul principal în filmul interior al vieții fiecăruia dintre noi.

Neliniștea, anxietatea internă a eului în legătură cu îndeplinirea nevoilor sale proiectate conduce la apariția unei dorințe insatiabile de putere și control asupra altora, care, în expresiile sale cele mai hipertrofiate, îmbracă forma dictaturii, megalomaniei și grandomaniei narcisiste, care-și propune să domine întreaga lume. De-a lungul istoriei, sentimentul de frustrare legat de neîndeplinirea dorințelor egocentrice a condus la furie, răzbunare și chiar la uciderea a milioane de oameni nevinovați. Aceasta este consecința insatiabilității egocentrismului transformată în barbarie și extremism militant totalitar. Această

condiție se mai numește și “narcisism mesianic malign” pentru că, în esență, acest eu neevoluat îl invidiază și-l urăște în secret pe Dumnezeu, considerându-l un rival. Intelligent, eul își exprimă grandoarea interioară căutând să ia locul Divinității, declarând că el însuși este Dumnezeu (Nero, Cezar, etc.) sau pretinzând că reprezintă o autoritate Divină specială, predestinată, și deci, autorizată de Divinitate.

Uzurparea divinității se poate vedea în expunerile publice despotice ale “marelui conducător”, etc., care se așteaptă cu sinceritate să fie venerat. Potentații au nevoie de plecăciuni și plocniri, după cum se așteaptă să primească numele de domn/stăpân/ suveran. Regii au domnit în virtutea dreptului divin, de pe un tron așezat întotdeauna mai sus decât scaunul oricărui alt om. Tronul însuși simbolizează pretenția la suveranitate, la putere nelimitată și la “dreptul divin al regilor”.

Paradoxul acestor pretenții mesianice ale conducătorilor lumii este că, de-a lungul timpurilor, puțini dintre ei au menținut un nivel calibrat destul de înalt pentru a indica adevărata putere intrinsecă. În locul acesteia, ei s-au bazat întotdeauna pe forță (arme, poliție secretă, armată și terorism).

Dezavantajele Dorinței:

Frustrarea, Invidia și Gelozia

Sentimentul că ceva lipsește în interior și strădania de a compensa această lipsă prin manifestări exterioare conduce la apariția unei presiuni sociale exprimate prin goana după simboluri ale importanței, prestigiu, rang, atenție publică, popularitate și altele de acest gen. Aceste dorințe conduc la rivalități, la căutarea statutului, a afirmării sociale precum și la o nesfârșită dorință de posesiuni, banii devenind un scop în sine. Dorința de a deveni “cineva” este contextualizată ca “element principal” dotat cu o superioritate implicită, ce conferă atracție oricărui lucru simbolizat astfel. Să mai spunem și că această abordare poate conduce de asemenea la unele comportamente extreme menite câștigării notorietății și atenției din partea mass-media. O

sursă evidentă de dorință pentru câștigarea unui anumit statut poate fi identificată și în rivalitatea dintre frați și surori, ori în anii de școală, când competiția și bunele rezultate erau recompensate. Motivația de a deveni "cineva" cu orice preț este condiția de bază pe care au invocat-o criminalii celebri (de exemplu, ucigașul lui John Lennon).

Tulburările generate de dorințele neîmplinite pot căpăta forme extreme și proporții patologice, cum se întâmplă în cazul criminalilor cronici sau a militanților politici extremiști, care de-abia așteaptă să-și asume răspunderea pentru acte violente de extremism, înfricoșătoare și groțesti, așteptând recunoaștere publică și atenția mass-mediei. O altă formă a acestei tulburări o prezintă și ucigașul în serie, care lasă o semnătură și sfidează autoritățile prin faima pe care o câștigă. Nevoia obsesivă de aprobare se extinde deopotrivă asupra publicului, dar și asupra propriei imagini și se poate exprima prin perfecționism și ambiție excesivă.

Dorința ca Sclavie

Fericirea și satisfacția apar în urma îndeplinirii dorințelor, iar eșecul de a face acest lucru generează anxietate și tensiune. Dependentele se instaurează prin intermediul creierului (legat la începutul evoluției de simțuri) și se manifestă față de senzațiile interioare proprii sistemului de recompensă. Dependența și dorința cronică reprezintă elaborările umane ale mijloacelor care generează răspunsul sperat din partea creierului (activități, gânduri etc.). Iată de ce a spus Buddha că principala sclavie a omului e cea față de simțuri.

Lăcomia a fost inclusă pe lista celor șapte păcate capitale din cauza faptului că induce o sclavie față de trup și plăcerile acestuia, mâncarea și sexul devenind dependentele cele mai obișnuite. Pe parcursul dezvoltării civilizației, pe lista elementelor artificiale de declanșare a sistemului de recompensă a creierului s-au mai adăugat alcoolul și drogurile.

Dorința ca Dependență

Satisfacția repetitivă a ciclului dorință -- saturație conduce la obișnuință, care, la indivizii vulnerabili se poate transforma în pasiune arzătoare și dependență. Această escaladare se află la același nivel cu pornirile instinctuale și poate chiar să capete prioritate în fața instinctelor normale de supraviețuire. Când satisfacerea dorințelor devine dominantă, inhibiția exercitată de rațiune ajunge inefficientă și neoperabilă, așa cum se observă în urmărirea acțiunilor cu un grad mare de pericolozitate care au o istorie marcată de o rată mare de mortalitate (de exemplu, cucerirea Everestului, căderea, într-un butoi, în apele cascadei Niagara, înregistrarea unui record de adâncime în materie de scufundări, etc.). Nici măcar spectrul morții pe care o poate aduce lava unui vulcan sau sufocarea în urma unei avalanșe nu mai e suficient pentru a controla dorința insașiabilă și fiorul de a flirta cu moartea, care apare și în cazurile extreme ale criminalității (Bonnie și Clyde).

În ciuda consecințelor foarte grave, dependența ia locul rațiunii și al instinctului de conservare. Cât privește impulsul, el revine repede atunci când apare și ocazia satisfacerii dorinței, așa cum se întâmplă în cazul jocurilor de noroc, al pedofiliei, al dependenței de droguri și alcool, al criminalității, cleptomaniei, sexualității, piromaniei, comportamentelor psihopate, tulburărilor de alimentație, dependenței de cumpărături, ca și în cazul acumulărilor extravagante și iraționale - și așa mai departe.

Cercetările efectuate asupra neurochimiei creierului au dezvăluit care dintre mecanismele genetice neurotransmițătoare responsabile de domeniul dependențelor răspund intervențiilor farmaceutice. În general, toate dependențele sunt similare din punct de vedere operațional prin faptul că declanșează eliberarea neurotransmițătorilor asociați cu plăcerea în creier. La bază, toate dependențele reprezintă consecința unei dependențe principale, cea față de răspunsul de plăcere însuși, oricare ar fi mijlocul prin care acesta este provocat. (O descoperire medicală recentă arată că până și medicamentele împotriva maladiei Parkinson pot provoca unele comportamente compulsive, cum ar fi atracția față de jocurile de noroc, sex și cumpărături. (Tanner, 2005)

Aceste comportamente pot varia de la aranjamentele financiare rapace până la violarea și uciderea în serie a copiilor dar, în esență, mecanismul lor fundamental este același. Tipul particular de comportament selectat este în acord cu influența karmică genetică, precum și cu factorii culturali care se reflectă în nivelul de conștiință a individului. Dependențele nu dispar prin consecințele lor negative, oricât de groaznice ar fi acestea. Acesta este și motivul pentru care ele nu pot fi înțelese de oamenii obișnuiți, care consideră că o perioadă petrecută în închisoare va descuraja criminalitatea. Datorită forței compulsive, majoritatea criminalilor recidiviști vor reveni la crimă după doar câteva zile de la ieșirea din închisoare, (după cum se poate observa mai ales la atacatorii de copii).

Eul ca Dependență

Dacă înțelegem dependența, calea este deschisă spre înțelegerea tenacității eului. Sinele caută plăcerea și devine dependent de sentimentul primit de la diferitele poziționalități. Acest ciclu de reacții se consolidează habitual, iar acest lucru conduce la un model cerebral dominant care supraviețuiește în ciuda consecințelor negative care se răsfrâng asupra propriei persoane ori a altora. La origine, chiar și satisfacțiile oferite de negativitate se datorează dependenței. Aceasta explică natura cronică a patologiei sociale/spirituale/emoționale care a dominat civilizații întregi, secole de-a rândul. Chiar și în ziua de azi, această patologie domină 78% din populația lumii, pentru că renunțarea la comportamentele negative ar însemna o pierdere de plăcere și de satisfacție.

Recompensa vanității este evidentă; recompensele lăcomiei, ale dorinței de a achiziționa și ale grandomaniei sunt, de asemenea, clare. De secole întregi, oamenii se cramponează de ură și caută fără încetare, o justificare pentru asta. Colecționarii de injustiție abundă - la fel și martirii, intriganții, sadicii, masochiștii, perdanții - ca și demagogii și tiranii de toate felurile. Violența urii este îmbătătoare, iar cei careucid oameni nevino-

vați sunt “extaziați”. Conflictelor politice, religioase și filozofice dau atâta dependență, încât culturi și populații întregi sunt condamnate la moarte pentru plăcerea majoră de a face lucrurile “așa cum trebuie” respectiv pentru a plăti polițe.

Dacă exemplele de mai sus sunt extreme, trebuie spus că același mecanism de recompensă secretă derivă și din încăpățănare, resentimente, vinovăție, auto-incriminare, precum și, oricât ar părea de bizar la prima vedere, chiar din suferință. Alte forme mai sunt: vinovăția cronică, temerile fără sfârșit, obsesiile, impulsurile, precum și eternele “griji” ale vieții de zi cu zi. Chiar și înfrângerea sau pierderea pot fi, în mod paradoxal, recepționate ca recompense, ele dovedind cruzimea destinului. Pozițiile eului se caracterizează prin respingerea responsabilității și proiectarea sentimentului de vinovăție undeva “în exterior”. La urma urmei, din aceasta își câștigă eul energia necesară existenței, căci lui îi lipsește plăcerea derivată din energia spirituală. În final, recompensa pe care o primește eul rezidă în faptul că se substituie Divinității, menținându-și în acest fel suveranitatea și convingerea secretă că el este însăși sursa vieții, deci Dumnezeu.

Recuperarea din Dependența față de Eu

În și prin sine, eul este incapabil să-și depășească propriile neajunsuri, căci se găsește în capcana circulară a sălii oglinzilor. Eul nu va reuși niciodată să-și găsească salvarea prin propriile sale forțe, căci nivelurile conștiinței pot fi depășite numai prin trezirea energiei spirituale. Mecanismul salvării trece prin voința care solicită intervenția Divinității.

Eul devine dominant ca urmare a originii sale atavice, esențială pentru supraviețuirea primitivă. Pentru eu, “vreau” se transformă în “am nevoie” și în “trebuie să am”. Astfel, căutarea sa devine frenetică și orice precauție poate fi spulberată în cele patru zări. Iată de ce, dorințele pot fi escaladate până la obsesie, antrenând decizia disperată de a recurge la orice sacrificiu, inclusiv chiar la moartea a *milioane* de alți oameni pentru a le îndeplini.

Eul *trebuie* să aibă tot ceea ce-și dorește, cu orice preț, și va găsi multe scuze pentru a justifica acest lucru. El se debarasează de rațiune folosind o retorică inteligentă, plină de învinuiri și incriminări la adresa altora, pentru că trebuie să câștige cu orice preț, căci, în milioane de ani de evoluție, *chiar* ar fi murit dacă nu și-ar fi văzut dorințele și necesitățile satisfăcute. Prin urmare, să spunem încă o dată că eul are o memorie foarte lungă și milioane de ani de dezvoltare în spate.

Depășirea Dorinței

Pentru că problema este mai degrabă internă decât externă, încercările de a controla dorințele pătimașe prin "puterea voinței" (eul) au rareori succes și la fel se întâmplă și în cazul împlinirii plăcerilor, care nu oferă decât o satisfacție temporară. După cum este bine cunoscut, formele cele mai distructive ale pasiunilor puternice răspund optim la programele de tratament bazate pe credință și pe grupurile organizate pe schema celor doisprezece pași. Toate aceste organizații pun accentul pe aceleași concepte de bază: umilință, onestitate interioară, responsabilitate și abandonarea în fața unei forțe superioare. Incapacitatea de a răspunde la atare programe se datorează refuzului pe care eul îl emană prin propria sa esență și pentru care abandonarea înainte ca durerea să ajungă la proporții de nesuportat reprezintă o anatemă.

Gradele mai puțin severe, dar totuși problematice, ale dorinței pot fi depășite prin înlocuirea pretențiilor cu preferințele, precum și prin abandonarea fiecărui impuls, imediat ce apare. O altă practică rezidă într-un proces spiritual de tipul "Și ce urmează după asta?" în cadrul căruia fiecare consecință anticipată și temută este abandonată în voia lui Dumnezeu. La început, acest proces pare imposibil, dar la o investigație mai atentă, "imposibilul" se dovedește a nu fi altceva decât lipsa disponibilității. Astfel, abandonarea depinde mai degrabă de voință decât de putință.

Un alt exemplu al aplicării procesului "Și ce urmează după asta?" este următorul: "Dacă abandonez cutare și cutare, atunci mă voi simți plictisit, izolat, voi deveni un nimeni, un nevoiaș" -

și așa mai departe, continuând lista condițiilor presupus intolerabile, care, dacă sunt analizate atent, ne dezvăluie că niciuna dintre ele nu este, de fapt, intolerabilă. În plus, caracterul lor presupus intolerabil se datorează doar rezistenței și nu condiției (de exemplu, dacă această presupunere s-ar baza pe realitate, atunci nimeni nu ar fi fericit dacă nu ar fi bogat și celebru).

Reaua-voință și rezistența iau frecvent forma scuzei “nu pot”, pentru evitarea responsabilității de a abandona intențiile eului. Acest lucru poate fi demonstrat prin întrebarea “Dacă cineva ar ține o pușcă încărcată la capul tău cu intenția să te împuște dacă nu te predai, atunci așa ai face?” Răspunsul ar fi, bineînțeles, că poți să te predai, așa că, problema ține mai degrabă de verbul “a vrea” decât “a putea”. În plus, ți-ai cont că până și un stil de viață de asceză extremă este ușor dacă a fost dorit și ales. Există multe comunități spirituale care renunță la bunurile lumești sau sunt adepți ale principiului “mai puțin înseamnă mai mult”. Dacă e aleasă liber, simplitatea este acceptată ușor, fiind însă respinsă categoric dacă este impusă.

Cu cât nivelul conștiinței unei persoane este mai ridicat, cu atât mai scăzută este presiunea exercitată de dorințe și nevoi. În cazul evoluțiilor spirituale importante, lipsurile și nevoile dispar pentru că satisfacția nu mai e determinată de posesiuni, ci din Sursa existenței însăși, care, în consecință, nu este dependentă de niciun factor extern sau modificat artificial prin fiziologia creierului. Persoanele evolute din punct de vedere spiritual experimentează plenar bucuria sentimentului libertății interioare.

Dacă se urmează un proces de tipul “Și ce urmează după asta”, se dovedește, în cele din urmă, că teama esențială care declanșează întreaga serie e chiar cea manifestată în fața morții. Această teamă de moarte este reprimată și există inconștient în spatele nenumăratelor forme de frică la care e predispus omul. Prin abandonarea vieții și lăsarea ei în voia lui Dumnezeu, Radianța interioară a Sinelui strălucește, iar supraviețuirea este și ea lăsată în voia lui Dumnezeu odată cu apariția bucuriei. O condiție prealabilă pentru a reuși eliminarea fricii de moarte rezidă în abandonarea profundă în voia lui Dumnezeu, însoțită de o rugă pentru primirea Grației Divine.

Ieșirea din limitările restrictive trece prin etapele clasice: de la “a avea” la “a face” pentru a ajunge în final la “a fi”. Împlinirea potențialului spiritual elimină toate necesitățile și lipsurile, pentru că sursa fericirii se află în interior, acolo a fost de fapt dintotdeauna. Sursele de fericire ale eului sunt provizorii, temporare, tranzitorii și iluzorii, iar aceasta este o Realitate care poate fi verificată experimental. Sinele nu dorește nimic pentru că el este complet prin însăși natura sa, fiind Sursa primordială a tot ceea ce există.

Astfel, exceptând necesitățile fizice de bază pentru supraviețuire, “lipsa” este o percepție. Provocarea spirituală stă în descoperirea Sursei fericirii. Mulți oameni bogați și de succes mărturisesc cu sinceritate că, în afară de înlesnirile practice, în esență nu sunt mai fericiți decât în vremea studenției, când nu aveau niciun ban; așa se explică, dealtfel, și popularitatea operei “*Boema*” (Puccini, 1896).

Eul/sinele consideră că fericirea personală este condiționată, fapt ce produce teamă. Atitudinea de a nu dori nimic te scutește de frică, constituind deci, o stare de imunitate față de aceasta. În cele din urmă, chiar și dorința de “a avea” un corp dispare, fiind considerată un obstacol, deși este utilă în explorarea domeniului linear.

La nivel operațional, corpul poate fi considerat ca o “sondă spațială” temporară, destinată explorării dimensiunii lineare, dar care deservește în același timp și evoluția spirituală. Atașarea de corp se bazează pe iluzia identificării cu acesta ca “sine”, ca sursă și locus al vieții. Din perspectiva unor stări mai înalte ale conștiinței, trupul poate fi perceput ca o neplăcere, o limitare și o distragere. De aceea, și el trebuie să fie abandonat. În cele din urmă, identificarea cu trupul dispare, iar în acel moment, spontan, corpul devine mai degrabă un terț decât “eu”.

Înlocuirea Dorinței

Mintea consideră că dorința e o motivație necesară pentru îndeplinirea obiectivelor. Această convingere își are rădăcinile în vechiul sistem evoluționist de satisfacere a poftelor animalice.

Peste nivelul 200 al conștiinței, obiectivele nu sunt atinse prin dorință, ci prin decizie, angajament și opțiune (ca act de voință). Astfel, obiectivul devine inspirator, iar acest lucru are ca rezultat alinierea priorităților care, ca și în lucrarea spirituală, se materializează în dedicare și abandonarea rezistenței. Decizia adaugă valoare procesului și efortului necesar pentru realizarea obiectivului. Nu trebuie să “doresti cu ardoare” un lucru, ci doar să te decizi să urmezi procesul necesar actualizării lui. Acest lucru este facilitat de abandonarea rezistenței care ar putea lua naștere dacă eul/mintea consideră că e un “sacrificiu”.

Poziționalitățile Dorinței

Fiecare nivel al conștiinței este asociat cu unele presupuneri care-i consolidează percepțiile și le transformă în rezistență. În mod caracteristic, toate acestea iau forma unor perechi dualiste de atracții și aversiuni.

Dualitățile Dorinței

Atracție	Aversiune
Special	Obișnuit
Câștig, folos	Pierdere
Bogăție	Sărăcie
Control	Pasivitate
Dobândire	Pierdere
Poftă	Frustrare
Forță	Slăbiciune
Aprobare	Critică
Succes	Eșec
Faimă	Anonimat
Încăpățânare	Renunțare
Agresiune	Supunere
Rezistență	Schimbare
Apărare	Predare
Achiziție	Sărăcie

	Cucerire	Pierdere
	Popularitate	Ignorare
✕	“Trebuie să am”	Prefer
	Important	Comun
	“Exaltare”	Normalitate
	Exceptional	Mediu
	Băgat în seamă	Ignorat
	Emoție	Plictisescală
	Strălucitor	Obișnuit
✕	A schimba lumea	A schimba sinele
	Posesie	Simplitate
	Expunere	Lipsă de strălucire
	Superior	Comun

Acestea sunt manifestările asociate în mod clasic cu chakra plexului solar. Ele se bucură de o largă acceptare socială. La nivel colectiv, ele apar ca atitudini și motivații la care trebuie să renunțăm, deoarece reprezintă atașamente. Procesele necesare sunt disponibilitatea, contemplarea, reflecția și meditația, iar recompensa care urmează este semnificativă și deschide calea multor beneficii neașteptate, care recontextualizează calitățile subiective ale vieții.

Furia

(nivel calibrat 150)

Introducere

Furia poate conduce atât la acțiuni constructive, cât și la acțiuni distructive. Atunci când oamenii lasă în urmă Apatia și Durerea pentru a-și depăși Frica, ei încep să dorească; Dorința conduce la frustrare care, la rândul ei, conduce la Furie. Astfel, Furia poate fi un punct de sprijin prin care cei oprimați pot fi capatulați, în cele din urmă, spre libertate. Furia împotriva injustiției sociale, ca și cea îndreptată împotriva victimizării și inegalității, a dat naștere unor mișcări importante, ce au condus la schimbări majore în structura societății. Să remarcăm însă, că rezultatele benefice au apărut datorită acelor mișcări și nicidecum datorită furiei în sine.

Totuși, Furia se exprimă cel mai adesea ca resentiment ori prin stiluri de viață exemplificate de oamenii iritabili și explozivi, exagerat de sensibili și înclinați să devină “colectori de injustiție”, precum și certăreți, belicoși și procesomani.

De vreme ce Furia izvorăște din dorința frustrată, ea se bazează pe câmpul energetic imediat inferior ei (Dorința). Frustrarea provine din exagerarea importanței dorințelor. O persoană mâniașă, asemeni copilului frustrat, începe să țipe. Furia conduce lesne la ură, sentiment ce are un efect croziv asupra tuturor domeniilor vieții.

Ca reacție trecătoare, furia este o emoție foarte întâlnită în societate dar, cu toate acestea, ca nivel general al conștiinței indică dominația unor câmpuri energetice negative, ce reflectă percepțiile distorsionate ale cului. Un aspect principal al acestor

distorsiuni rezidă în percepția narcisistă asupra lumii, respectiv în așteptările conform cărora lumea ar trebui să se conformeze dorințelor și percepțiilor noastre. În măsura în care lumea nu este preocupată de respectivul individ afectat de nivelul furiei, rezultatul se înfățișează în forma frustrării și resentimentelor cronice.

Dat fiind că în esență sa se consideră suveran, eul narcisist e combativ și predispus la a se simți insultat chiar și în condițiile unei provocări minime. Acest lucru generează resentimente cronice și urcarea furiei la suprafață, unde se exprimă fațis. De asemenea, furia poate lua și forme deghizate și mai sofisticate, precum ar fi pozițiile sociale ce conduc la rolul de protestatar cronic, respectiv de critic ce-și atacă cu furie dușmanii percepți ca atare. Periodic, furia reprimată ia forma agresiunilor comportamentale (uneori mergând chiar până la agresiune fizică) și acuzelor publice. Atunci când resentimentele ies la suprafață, se pot produce pierderi ale controlului, ajungându-se chiar și la grade extrem de distructive ale furiei. Ele sunt exprimate în cadru relațional prin abuzarea partenerului sau a copiilor. Furia cronică rezultă adesea într-o personalitate foarte agresivă ce încearcă să îi constrângă pe ceilalți prin dominație și intimidare. Stilul de viață rezultat astfel, e descris în mod caracteristic prin epitetul "furtunos".

Mecanismele Furiei Eului

Structura eului este dualistă și divizează unitatea Realității în perechi contrastante și contrarii aparente, care sunt prin urmare produsul și conținutul percepției, care constă, la rândul ei, din proiecții. Acesta este un defect clasic al minții, așa cum a arătat Descartes, care a explicat faptul că mintea își confundă propriile produse (*res interna, res cogitans*) cu realitatea exterioară a naturii, așa cum este ea în realitate (*res extensa / externa*). (Acest defect fundamental este prezentat pe larg în Secțiunea 1 din *Adevăr versus Falsitate*). La nivel operațional, eul personal este, deci, o victimă a propriilor sale percepții dualiste proiectate. Sub nivelul calibrat 200, există o limită la care mintea nu mai este

capabilă să facă diferența dintre percepțiile sale emoționale (opiniile) și lumea exterioară așa cum este ea în realitate. Acest neajuns afectează 78% din populația lumii și 49% din populația Americii.

În această situație, persoana furioasă percepe tot ceea ce nu servește eului ca pe un dușman. Ea este, deci, într-o permanentă defensivă, fiind înclinată spre agitație emoțională, care se propagă prin energizarea mecanismelor emisferei cerebrale stângi (vezi schema Funcționării Creierului din capitolul 9). Ciclul percepției greșite urmată de furie și resentiment alimentează apoi sistemul nervos simpatic din organism și provoacă reacțiile de tip "luptă sau fugi" (Cannon, 1929) care fac să crească adrenalina și cortizonul. Astfel, sistemul nervos general al persoanei furioase este programat pentru a reacționa la alarmă și stress (Selye, 1978) prin retenția de sare și creșterea ritmului cardiac și a tensiunii arteriale. Eul se hrănește din recompensa oferită de emoțiile negative și astfel se agață de negativitate pentru a supraviețui. În timp ce creierul spiritualizat este sprijinit de energia spirituală, emisfera cerebrală stângă e orientată către eu și se bazează pe sursele energiei animale.

Eul poziționalizat se teme să admită o greșeală și evită responsabilitatea. O metodă majoră de apărare a eului constă în proiectarea unei conștiințe punitive ("supraeul") asupra lumii exterioare, pentru a trăi apoi cu frica de răzbunare. Astfel, eul furios se teme de adevăr, cinste și echilibru, deoarece acestea îi pot reduce dominația, considerând prin urmare iertarea sau nevinovăția altora ca pe o anatemă. Eul persoanei furioase consideră relațiile ca pe un câmp de luptă pentru exercitarea dominării, controlului și a unor atitudini și acțiuni primitive. Acest refuz de a renunța la atitudinile negative apare pentru că, în mod subiectiv, eul extrage plăcere din negativitate, care motivează și personalitățile calibrate sub nivelul 200.

Prin contrast, persoanelor situate peste nivelul 200 le displace furia atât la ele însele, cât și la alții, și nu se simt deloc confortabil în prezența acesteia. Din punct de vedere social, furia este un element nociv deopotrivă în familie, la locul de muncă ori în orice fel de relație, fiind o amenințare și pentru sănătatea

personală. Pentru persoanele slabe și vulnerabile, furia înseamnă putere, în timp ce pentru persoanele puternice, furia este privită ca o slăbiciune primitivă foarte neplăcută, fiind considerată o dovadă de imaturitate.

În și prin sine, furia este doar o emoție subiectivă care nu rezolvă nimic în lume, spre deosebire de raționalitate și control. Furia este folosită de către "eu" ca un substitut pentru curaj, care necesită hotărâre, determinare sau devotament.

Eul, asemeni unui animal primitiv, găfăie de furie și caută în mod inconștient să pară puternic și redutabil. Poziția eului se propagă singură pentru că recompensa secretă pe care o caută este emoția însăși. Acest mecanism de auto-propagare este amplificat prin agățarea de trecut pentru justificarea și păstrarea rănirii, obturând sentimentele de culpabilitate care, altfel, ar putea rezulta din onestitatea privitoare la adevăratele motive. Că exploatarea trecutului este o aberație, indică și nivelul scăzut la care calibrează o atare atitudine, datorat faptului că, în realitate nici nu există trecut. Noi putem să "cunoaștem" doar prezentul și, în cel mai bun caz, avem de-a face cu o percepție rapidă, pentru că adevărul nu reprezintă numai consecința conținutului linear, ci și a contextului.

Expresii clinice

Furia cronică generează adesea consecințele sociale distructive, cum ar fi neînțelegerile maritale ori divorțul. Conflictele care izbucnesc la locul de muncă au ca rezultat un randament scăzut și, de cele mai multe ori, reclamă chiar consiliere specializată. Terapia este descori impusă de tribunal ca o condiție pentru probarea infracțiunilor, mai ales în cazurile de crime comise sub imperiul furiei. Cercetările au demonstrat că acest model este evident încă din perioada primei copilării, fiind responsabil de neînțelegerile cu frații, surorile și colegii de clasă. Spiritul belicos cronic conduce la respingere socială, ceea ce sporește resentimentele și furia cronică, justificând chiar și posibilitatea ca aceasta să erupă în omucidere.

O varietate a acestui stil de viață se observă în unele expresii clinice precum “tulburarea personalității explozive” ori “tulburarea personalității de graniță”, în cadrul cărora accesul de furie este declanșat de chestiuni banale. O altă expresie a furiei clinice se observă în “tulburările de personalitate pasiv-agresivă”, în cadrul cărora pasivitatea este o formă deghizată de agresiune, cu izbucniri periodice care conduc la crize deschise de furie. Rezistența agresivă apare la copii încă de la vârsta de doi ani și ia forma clasicului “nu” al copilului de doi ani. Agresiunea ostilă deschisă este o caracteristică a personalității psihopate, la care absența conștiinței permite manifestarea deschisă a agresiunii primitive și are ca rezultat o capacitate scăzută de auto-control și intoleranță față de întâzieri. Mai există și incapacitatea evaluării consecințelor propriilor acțiuni sau a asumării responsabilității pentru acestea.

De multe ori, unele tulburări severe de caracter se agravează atunci când speranțele ori pretențiile nu sunt împlinite rapid. În mod paradoxal, împlinirea lor are tendința de a inflama eul, astfel încât persoana furioasă și nerăbdătoare, ca și personalitatea psihopată, nu suferă defel de vreo lipsă a stimei de sine, așa cum se crede în mod obișnuit ci, dimpotrivă, manifestă un eu hipertrofiat. Îndeplinirea progresivă a acestei grandomanii interioare are consecințe dezastruoase pentru societate, iar tiranii narcisiști mesianici constituie exemplul cel mai evident. Satisfacerea speranțelor narcisiste și egoiste nu rezolvă problema, ci doar escaladează agresiunea. Astfel, concilierea nu stopază agresiunea, ci o alimentează. Lăcomia eului este de nestăvilit, iar frustrarea lui poate avea drept rezultat cruzimea, uciderea arbitrară a milioane de oameni obișnuiți și nevinovați, precum și a unor armate și populații întregi.

În spatele cului ostil, furios și dezlănțuit există “nebunul furios” sângeros și nemilos din vremurile străvechi, dar și “militantul” sălbatic din zilele noastre. Rădăcinile adânci ale furiei/urii sângeroase sunt atavice. (Id-ul freudian și instinctul lui *Thanatos*). Eul inflammat nu este interesat de cunoașterea realității și nici de o îmbunătățire prin rațiune, logică ori judecată.

Liderul mesianic carismatic știe să-și alimenteze pofta de sânge prin propagandă. Explicația psihologică a deschiderii publice rezidă în așa numita sancțiune a autorității sau a societății, în care supraeul clasic freudian (conștiința) este înecat de acordul mulțimii. Acest lucru este demonstrat la nivel istoric prin existența arenei romane, a ghilotinei, a masacrului civililor din Manciuria, sau, la fel de bine, prin răutatea demonstrată de Pol Pot, Mao, Adolf Hitler și alții. Poziția de dictator face să prindă viață megalomania înăscută a aspectelor primitive și inconștiente ale cului. Esența eului este credința lui iluzorie că este Dumnezeu (Nero, Cezar, Marele Conducător). Paradoxul constă în faptul că dacă realitatea Divinității este infinit milostivă, uzurparea ei frauduloasă are drept urmare cruzimea și moartea, adică tocmai opusul milosteniei. Furia cronică necesită justificări și, astfel, expresia comună a personalității furioase este văzută în colecționarul clasic de nedreptăți care, prin extensie paranoică, adună motive de nemulțumire pentru a-și justifica ostilitatea.

Este important de menționat că în cazul grupurilor de recuperare bazate pe credință, cum ar fi programele celor 12 trepte, un dicton de bază este că nu există niciun "resentiment justificat". Pentru a-și justifica extremismul, eului îi mai place să citeze și unele interpretări greșite care au fost date istorici.

Există un dicton cunoscut care spune că percepția găsește ceea ce caută (de exemplu, motoarele de căutare de pe Internet). Astfel, promulgarea și propagarea deliberată a justificării istorice a continuat pentru diverse interese egoiste de-a lungul secolelor, cu prețul vieții și al libertății popoarelor. Acest lucru este caracteristic urii religioase care continuă de milenii întregi. Așa cum a arătat Mahatma Gandhi, formula "ochi pentru ochi" orbește întreaga lume. Astfel, puterea politică a liderilor extremiști se bazează pe continuarea și propagarea sentimentelor de ură, furie și acumulare de nedreptăți. În mod evident, pacea ar fi cea mai puternică amenințare la adresa acestor mișcări politizate. Propagarea deliberată a dezacordurilor și a urii constituie o exploatare și o subversiune a libertății de exprimare. (Vezi, de exemplu, accentuarea diferențelor de rasă, sex, clasă, vârstă, etc.).

Depășirea Furiei

Pentru o persoană normală, furia este percepută ca un dezavantaj. Este o stare de supărare tranzitorie care provoacă dezbinări. Antidoturile cele mai cunoscute și evidente sunt compasiunea, acceptarea, dragostea și disponibilitatea de a ierta. Transcedența reclamă existența disponibilității de abandonare a poziționalităților primare:

1. Zăgăzuirea resentimentelor cronice și “injustițiilor” acumulate.
2. Așteptările nerealiste legate de lume și de unele relații ce includ speranțe legate de conveniențe, acorduri, aprobări, învoieli și altele.
3. Abandonarea egoismului ca stil de viață și concentrarea pe propria schimbare, nu pe cea a lumii.
4. Disponibilitatea de abandonare a speranțelor infantile reziduale (de la doi ani) atât cu privire la propria persoană, cât și la percepția asupra lumii. De exemplu: “Dumnezeu mi-a dăruit seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu pot să le schimb; curajul de a schimba lucrurile pe care pot să le schimb; și înțelepciunea de a recunoaște diferența dintre acestea” (ca și în programul celor 12 trepte).
5. Asumarea responsabilității pentru aducerea la suprafață a atitudinilor infantile și subordonarea lor unor procese mult mai mature și mai recompensatoare cum ar fi rațiunea, echilibrul și grija pentru alții.
6. Înțelegerea faptului că resentimentele sau furia nu au legătură cu ceea ce “sunt” alții, ci mai mult cu ce “nu sunt”. (De exemplu, nu ne deranjează atât zgârcenia, cât lipsa generozității, nu egoismul, cât lipsa implicării și a interesului ș.a.m.d.)
7. Acceptarea slăbiciunii și a limitelor umane, care, la o parte a populației, se datorează unei incapacități native pentru onestitate.

Rezolvarea problemei furiei necesită onestitate interioară, precum și disponibilitatea de a abandona tot ceea ce nu este integru și esențialmente nepracticabil, punând în loc încrederea în sine. Alt procedeu este cel descris anterior și numit "Și ce urmează după asta?", în cadrul căruia scenariile sunt abandonate în voia lui Dumnezeu. Atitudinile compensatorii cu mult mai pu-ternice decât furia sunt devotamentul, rațiunea, umilința, recunoștința, perseverența și toleranța. De asemenea, este util să observăm că eul interior a devenit dependent de excitația artifi-
cială a furiei. Astfel, este educativ să ne selectăm un model de
succes și să-l urmărim cu perseverență, înglobând în propriul ca-
 racter trăsături cum ar fi hotărârea, devotamentul, competența și
 integritatea. Succesul nu vine din invidierea și ponegrirea acestui
 model, ci din imitarea lui. Prin urmare, persoana furioasă trebuie
să privească în urmă și să vadă ce anume lipsește din propria sa
educație și dezvoltare.

Blocaje

Ca și în cazul celorlalte niveluri, poziționalitățile au ca
 rezultat dualități contradictorii care reclamă abandonarea plăcerii
trecătoare a indulgenței față de atracții și rezistența la aversiune.
 Disponibilitatea face posibilă abandonarea auto-indulgenței pe
 termen scurt în favoarea creșterii spirituale pe termen lung.

Dualitățile Furiei

Atracție	Aversiune
Manifestă-ți sentimentele	Auto-control
Intimidează	Iartă
Reține-te	Eliberează-te
Pedepsește, fii chit	Lasă de la tine
Bate-ți joc de alții	Reține-te
Entuziasm, exaltare	Dețășare
Emoție	Gândire

Dramatizează	Ignoră
Exprimă-te	Reprimă-te
Valorifică-te	Eliberează-te din funcție
Fii corect	Nu fii corect
Umflă-te în pene	Arată-te slab
“Macho”	“ Găină plouată”
Mârâie, arată-ți colții	Fii calm
Agitație	Pace
Furie	Raționalitate
Amenințare	Compromis
Tendință de a judeca	Acceptare

Mândria

(Nivel calibrat 175)

Introducere

Oamenii încearcă un sentiment pozitiv atunci când ating acest nivel, iar sporirea stimei de sine constituie balsamul tuturor suferințelor îndurate la nivelele inferioare ale conștiinței. Mândria este foarte departe de Rușine, Vinovăție sau Teamă, reprezentând un salt enorm, care marchează depășirea disperării. Mândria are o reputație bună, în general, și este încurajată din punct de vedere social. Cu toate acestea, după cum vedem din schema nivelelor conștiinței, ea este suficient de negativă pentru a rămâne sub nivelul critic de 200. Din acest motiv, mândria se simte bine numai dacă este pusă în contrast cu nivelele inferioare.

Mândria este defensivă și vulnerabilă pentru că depinde de condiții exterioare, în lipsa cărora poate reveni la un nivel inferior. Un "eu" supraevaluat este vulnerabil. Mândria rămâne slabă pentru că poate fi dărâmată de pe pedestalul ei, devenind Rușine. Acesta este, de fapt, pericolul ce alimentează temerile legate de pierderea mândriei.

Mândria este divizivă și dă naștere facționalismului, iar consecințele acestui fapt sunt costisitoare. S-a murit destul de adesea din rațiuni ce țineau de Mândrie, iar numeroase armate s-au măcelărit cu regularitate din același motiv. Războaie religioase, terorism politic și bigotism, istoria teribilă a Orientului Mijlociu și a Europei Centrale - toate acestea sunt prețul Mândrici, pe care fiecare societate îl plătește.

Partea inferioară a Mândrici este aroganța, negarea și refuzul. Aceste caracteristici blochează dezvoltarea. În Mândric,

refacerea din dependența dată de patimi este imposibilă, pentru că sunt negate problemele emoționale sau defectele de caracter. Dcaltfel, toată problema negării este una legată de Mândrie. Astfel, Mândria se constituie într-o pieică foarte vizibilă pe drumul dobândirii adevăratei puteri, care va pune în locul Mândriei adevăratul prestigiu și adevărata măreție.

Discuție

Pe măsură ce apare acest nivel al conștiinței, crește și prezența fericirii experimentate. Aproximativ 12% din oamenii situați la nivelul furiei se simt fericiți cu privire la propria viață, dar la nivelul mândriei acest procent crește până la 22%. Totuși, mândria - asemeni furiei și fricii - reprezintă o postură defensivă din cauza vulnerabilității sale intrinseci, ce necesită apărarea poziției. Mândria aduce mulțumire, deși reprezintă un blocaj pe drumul trecerii spre terenul solid al curajului (care, în virtutea invulnerabilității sale, e complet independent de frică). Inflamarea eului este esența vulnerabilității mândriei prin faptul că acesta își supraestimează importanța și valoarea, considerând-o esențială pentru funcționare, supraviețuire și interacțiune cu ceilalți. Stima de sine a Mândriei se bazează pe o opinie inflamată și exagerată - și nicidecum pe realitate. Astfel, eul caută confirmări, pentru a-și masca propria nesiguranță.

Mândria, ca mulțumire de sine trecătoare, este utilă din punct de vedere operațional pentru atingerea obiectivelor și, prin urmare, constituie un răspuns normal, învățat încă din copilărie prin aprobare parentală și recompensarea comportamentului pozitiv. Astfel, ca sistem de recompensă, ea facilitează maturizarea și aculturația. Eroarea survine atunci când eul presupune că cel recompensat este el și nu comportamentul. Aceasta conduce la căutarea recompensei și admirației, prin care acțiunile devin subservite obiectivului de a câștiga aprecierea. Modelul motivațional persistă în majoritatea adulților în diferite grade, dar, odată cu maturizarea progresivă, el devine internalizat, iar recompensa se petrece în virtutea autorității conferite de standardele și figurile

parentale internalizate. Mergând mai departe pe drumul matu-rității, opiniile sau aprobările celorlalți scad în importanță și sunt înlocuite de autoaprobare, viața fiind trăită atunci în conformitate cu standardele interioare. La un nivel și mai matu- re, deși apro- barea celorlalți nu este dezavuată, ea nu mai reprezintă un deter- minant al comportamentului, după cum spune și dictonul: "*eu sunt cel care trebuie să mă suport*".

Mândria socializată

Mândria depinde adesea de imaginea socială și de expresiile acesteia, emanate prin intermediul posesiunilor, publicității, titlurilor, bogăției, etc. Statutul social și simbolurile sale motivează subculturile ce dețin propriile jaloane intrinseci ale succesului. Aceasta poate include absolut totul, începând cu stilul limbajului, cel vestimentar, și mergând până la adresă, dimensiu- nile casei, marca mașinii și alte însemne ale bogăției.

Deși America și alte democrații sunt (cel puțin ipotetic vorbind) niște societăți fără clase, de fapt, clasa socială reprezintă o realitate puternică. Alături de vârstă și sex, e unul din primele lucruri pe care le observă oamenii unii la alții. Fiecare subcultură deține propriul sistem de valori și stratificări. Acestea se înfățișează în forma rolurilor, privilegiilor, responsabilităților, așteptărilor, cu toate gratificațiile și obligațiile aferente, fiind rezultatele unui sistem complex de motivatori. Valorile se pot ală- tura automat anumitor activități și calități, precum educația, trăsăturile de personalitate și stilurile de comportament ori lim- baj. Ele devin codificate în cadrul subculturilor, fiecare dintre acestea având propriile coduri interne acceptate.

Presiunea socială a subculturilor este foarte puternică și determină adesea conținutul modelelor comportamentale inter- nalizate ce definesc succesul ori eșecul - și afectează prin urmare mândria, respectul de sine și percepția asupra valorii sociale. Același stil comportamental ce conduce la aprobare și succes într-o subcultură poate însemna respingere sau eșec în alta. Astfel, se dovedeste înțelepciunea și acuratețea străvechiului

dicton latin: *Când ești la Roma, să faci ca romanii*. Paradoxal, există și unele subculturi care-și subliniază conformitatea prin propriile caracteristici ale anticonformismului lor.

Fiecare subcultură își are propria filosofie intrinsecă, nescrisă și întrețesută în atitudini și sisteme de credință, exprimate ca un mijloc de orientare spre valori, obiective și opțiuni prezumtive. Acestea se contextualizează și se exprimă ca niște nivele calibrabile și evoluționare ale conștiinței, în cadrul cărora câmpul general e dominat de un câmp de atracție al unei energii puternice și invizibile, ce antrenează și domină conștiința individuală. Prezența acestui câmp este intuită și recunoscută prin intermediul unor semnale subtile. Acestea se exprimă ca atitudini emoționale, psihologice și comportamentale, ce devin un limbaj articulat și evident de presupuneri și așteptări. Astfel, atitudinile sunt o expresie vizibilă a unor nivele specifice ale conștiinței.

În vreme ce Mândria, prin contrast cu respectul de sine și încrederea, e considerată o valoare în unele subculturi, ea reprezintă, în general, o frână pentru ansamblul societății. Mândria exprimată ca aroganță și superioritate personală tinde să fie o poziționalitate socială antagonică, deoarece e percepută în formă vanității, cu toate aerele de superioritate pe care le implică aceasta (vezi "corectitudinea politică" sau "elitele").

Mândria înseamnă admirație de sine, ceea ce implică ideea că, prin comparație, ceilalți sunt inferiori ori au mai puține merite, un rang sau o valoare inferioare. Transparența acestei viziuni este înțeleasă rapid de oamenii mai maturi, care o consideră a fi un atribut ce acționează în detrimentul societății. Mândria egoistă în forma ideii de a fi special declanșează sentimente care creează resentimente în ceilalți și în societate, în general. Prin contrast, oamenii cu adevărat de succes sunt acceptați, deoarece succesul matur e acompaniat mai degrabă de smerenie și gratitudine decât de un aer de superioritate.

Mândria e apărută în virtutea vulnerabilității și vizibilității sale. Neajunsul său major rezidă în invidie și gelozie, precum și în consecințele acestora materializate în ură, malițiozitate și răzbunare. Fragilitatea Mândriei izvorăște din esența ei narcisistă, ce percepe adevărata importanță ca pe o amenințare și un

risc de pierdere a statutului. Astfel, vanitatea sa are drept rezultat o sensibilitate față de comparații, ce conduce la teamă de atacuri și paranoia socială, însoțite de ostilitatea tipică acestora. La nivel social, această tendință este exprimată prin sindromul de a urî liderii și succesul, în rândul cărora se numără și sindromul de ură împotriva americanilor.

Partea întunecată a narcisismului se exprimă și prin copiii care invidiază și manifestă ostilitate față de premianții din clasa lor, și are drept rezultat ulterior deriziunea cu care sunt priviți studenții ce agreează adevărata performanță școlară. Ostilitatea narcisismului găsește expresii culturale profitabile când e exploatată pentru câștiguri politice, financiare ori de imagine. Este paradoxal, dar astfel, ostilitatea îndreptată împotriva celebrităților ia naștere chiar din motivațiile criticilor de a deveni celebri.

O consecință a importanței de sine bazată pe Mândrie rezidă în nevoia acesteia de a fi alimentată și hrănită constant pentru a surclasa îndoilele interioare și lipsa sentimentului de completitudine ce rezultă din satisfacerea cerințelor integrității. Mândria este sensibilă, competitivă, se simte amenințată și devine inflamată de gelozia ostilă implicată de statutul social sau atenția din partea celorlalți. Prin urmare, reprezintă motivația în virtutea căreia criticii uzează de sarcasm, ironie și presupusă satiră și stă la baza întregii industrii fundamentate pe atacarea persoanelor publice și a reputației liderilor recunoscuți.

Internetul a devenit într-un mod foarte vizibil un domeniu ce mimează ipocrit integritatea, favorizând o inflație a narcisismului exprimat ca opinie. Dat fiind că eul narcisist nu este aliniat la adevărul integru, formele sale de expresie devin stridente și false, calibrînd, prin urmare, la niveluri extrem de scăzute. Eul primitiv și mândru e lacom, iar acest călcîi al lui Ahile atrage în cele din urmă consecințe nefericite, lucru dovedit nu o dată de istorie.

Deoarece mândria e percepută ca o expresie a eului uman, unele forme ale sale sunt acceptate sau chiar aprobate la un anumit nivel social. Cel mai evident exemplu rezidă în așa-numitele opinii personale, în nenumăratele lor expresii ce îmbracă forma libertății de limbaj. Totuși, dacă le examinăm ca pe o funcție a eului, opiniile nu se dovedesc nimic mai mult decît niște idei cărora li se

adaugă o formă a importanței de sine deoarece “sunt ale mele”. O opinie nu e decât o idee învelită în strălucirea importanței de sine - care devine mai atractivă decât rațiunea, logica ori faptele.

Opinia este raționalizată adesea prin intermediul retoricii cu scopul de a justifica o poziționalitate, precum cea reprezentată de scepticismul (nivel calibrat 160) care denunță domeniul nonlinear deoarece nu este capabil să îl înțeleagă. Narcisismul mândru și înăscut al eului îi blochează acestuia capacitatea de a înțelege domeniul abstract, astfel încât, la acest nivel, raționarea e limitată la reducionismul material linear ce neagă realitatea nivelului 500 al conștiinței precum și a celor superioare acestuia. Iar aceasta este o consecință a fiziologiei limitate a creierului.

Scepticismul eșuează în încercarea de a-și discredita țintele deoarece pentru a face acest lucru ar trebui să înțeleagă mai întâi subiectul pe care îl critică. În acest fel, mecanica cuantică sau teoria relativității nu vor fi dezavuate de pe pozițiile fizicii newtoniene. Scepticismul și cinismul sunt lipsite de erudiția care le-ar conferi validitate în argumentare.

Smerenia reprezintă antidotul optim pentru majoritatea decepțiilor cu privire la propria persoană. Mândria împiedică recunoașterea semnificației enorme a contextului și în special a paradigmei. Prin urmare, fiecare proces major al cunoașterii umane a fost inițial luat în rîs (de exemplu, Frații Wright la Kitty Hawk, respectiv opinia că infecțiile sunt generate de germeni și nu de miasme).

În virtutea structurii sale înăscute, eul e incapabil să discearnă adevărul de falsitate și confundă percepțiile cu realitatea. Astfel, eul este victima propriilor sale limitări. Ceea ce a părut cîndva a fi o idee bună e văzut ulterior ca o sursă de regret, așa cum bine știe toată lumea din propria experiență. Astfel, valoarea nivelului calibrat al conștiinței rezidă în faptul că adevărul relativ și real al unei afirmații se poate deriva prin intermediul unui sistem care-l evaluează raportîndu-l la o scală absolută a validității.

O societate liberă ce permite întreaga gamă a expresiilor umane, de la falsitatea evidentă la înțelepciunea cea mai avansată, speră că de-a lungul timpului înțelepciunea și bunul simț vor prevala asupra excesului și retoricii. Cu toate acestea,

când e potențată, falsitatea devine elaborată, iar consecințele sale se pot întinde pe multe decenii sau chiar secole de suferință, până în momentul în care, în fine, e dezvăluită.

Dinamicile eului

Sursa intrinsecă a Mândriei rezidă în vanitatea narcisistă a eului, prin care acesta se autopropagă recurgând la imagini și simboluri ordonate într-un circuit de modele care, la rândul lor, se auto-consolidează. Importanța constituie o valoare emoțională ce implică o complexitate de componente care sugerează valoarea – iar aceasta e întotdeauna relativă și, prin urmare, subiect al contradicției și erorii. Eul se teme de negație și, de aceea, caută să se consolideze constant prin aprobări și acorduri. Acest lucru este exprimat cum nu se poate mai bine prin exploatarea nesfârșită la care recurge mass-media, înlocuind realitatea prin crearea unei imagini virtuale, seducătoare și strălucitoare, dar totodată distorsionate. Cei înțelepți evită afișările ostentative deoarece acestea atrag mult mai adesea invidie și gelozie decât admirație sinceră.

Mândria e fragilă și, prin urmare, schemele sale defensive sunt adesea rigide și duse până la extrem, chiar până la manifestări paranoice. Tot ceea ce este umflat prea mult prezintă în orice moment riscul să se si dezumfle, fapt ce declanșează rapid rușinea.

Astfel, smerenia este interpretată greșit de către ego ca fiind echivalentul umilirii, în vreme ce, de fapt, smerenia reprezintă cea mai puternică și eficientă pavază împotriva umilirii sau a vulnerabilității. Aceasta este o înțelepciune tactică fundamentală în artele martiale, domeniu în cadrul căruia asumarea unei poziționalități reprezintă o greșeală majoră ce conduce în cele din urmă la înfrângere, deoarece o poziție fixă oferă oponentului posibilitatea de a dezvolta o schemă clară de atac.

În cadrul dinamicilor eului, un set rigid de așteptări rezultă într-o stimă de sine mereu amenințată. Mândria are o structură lineară, fiind, prin urmare, vulnerabilă, în vreme ce Șinele e non-linear și, în consecință, nu poate fi atacat de pe poziții lineare.

În vreme ce eul este condiționat, Sinele nu constituie un subiect al condițiilor deoarece are capacitatea de a se împlini prin el însuși și este lipsit de limitări, definiții și calități, situându-se în mod evident dincolo de orice adjective. Auto-evaluarea eului se bazează pe pretenții și opinii, în vreme ce adevăratul respect de sine apare în virtutea energiei integrității și adevărului. Sinele e complet în virtutea universalității și totalității sale, care sunt necondiționate.

Depășirea mândriei

Mândria reprezintă o povară fragilă și inutilă, nu numai vulnerabilă în fața rușinii, ci și, paradoxal, una care chiar provoacă și atrage atacurile. Ea se bazează pe o presupunere falsă, conform căreia valoarea intrinsecă reprezintă o variabilă ce poate fi definită. Acceptarea de sine rezultă din renunțarea la îndoilele cu privire la propriul sine. Tot ceea ce există este în mod intrinsec egal, în virtutea creației și a sursei creației însăși. Meritul sau valoarea sunt bazate pe judecăți de valoare lineare, toate acestea nefiind altceva decât niște adjective arbitrare. În fond, toate adjectivele nu sunt decât niște supoziții efemere și tranzitorii, la fel ca simbolurile sociale și politice. A pretinde sau a încerca să îți dovedești propria valoare înseamnă de fapt a o pierde.

Modelul vulnerabilității se naște în copilărie din sentimentul de neajutorare al bebelușului și copilului mic, pentru care stima de sine este dependentă de opinia celorlalți și de satisfacerea dorințelor acestora. În acest fel, apare iluzia că puterea și meritul sunt temporare și dependente. În cadrul unei dezvoltări normale, dependența de sursele exterioare de mulțumire e respinsă, fiind internalizată în forma acordului cu propriile acțiuni. Acest lucru devine accesibil printr-o conștiință pozitivă, precum și prin niște așteptări realiste, construite pe baza unor obiective și standarde în acord cu realitatea.

Stima de sine realistă se naște din îndeplinirea principiilor integre, astfel încât intenția devine un factor important ce este, în sine, mai puțin vulnerabil decât rezultatele idealizate. Cazul

optim este ca orice copil mic să primească iubire necondiționată, chiar dacă mândria de a fi aprobat poate fi condiționată. O aprobare insuficientă în copilărie poate conduce mai târziu la sentimente de insecuritate.

E nevoie de curaj pentru a depăși structurile mândriei și, cu ajutorul smereniei, să acceptăm realitatea noastră interioară, ce se bazează pe o sursă invulnerabilă. Acceptarea esenței interioare a existenței ca pe o realitate auto-existentă reclamă abandonarea oricăror definiții asupra Sinelui, precum și deplasarea accentului de pe întrebarea *cine* asupra întrebării *ce*.

Antidotul mândriei presupune alegerea smereniei și integrității în detrimentul poziționalităților (precum cea de a fi corect, de a fi chit, de a ne cufunda în sentimentul de vinovăție sau de a porni în căutarea sentimentului de autoadmirație). Meritul oricăror realizări trebuie atribuit lui Dumnezeu ca Prezență interioară a Divinității și nu eului. Prin urmare, realizările se obțin pe calca gratitudinii și bucuriei și nu pe calca mândriei vulnerabile.

Eroarea fundamentală a mândriei spirituale rezidă în presupunerea eului că ar reprezenta autorul și agentul performanței. Această pretenție a eului se aseamănă cu cea a unui bec ce afirmă că el este autorul luminii, în vreme ce sursa puterii sale provine în mod evident din energia impersonală a electricității însăși.

Procesarea mândriei

Totul există în virtutea Voinței Divine: astfel, în virtutea Sursei Creației, cu toții suntem copii ai lui Dumnezeu. Mândria înseamnă înlocuirea realității cu o iluzie. Egalitatea a tot ceea ce există e consecința darului existenței însăși. Prin urmare, tot ceea ce este necesar e să fii, iar acesta este deja un dat. Recunoștința înlocuiește cu ușurință mândria.

Pacea interioară reprezintă consecința smereniei și acceptării moștenirii karmice, cu toate darurile și limitările intrinseci ale acesteia. E foarte util să știm că orice existență umană reprezintă

consecința unui acord al voinței. Buddha a spus: "E rar să te naști în forma umană, și mai rar să auzi de Iluminare și încă mult mai rar să pornești pe acest drum".

Ca în cazul oricărei poziții limitative a eului, cea care trebuie abandonată nu e poziționalitatea în sine, ci recompensa emoțională a acesteia ori energia pe care i-o furnizează eului. Înțelegerea faptului că mândria reprezintă o limitare este în sine un pas foarte important.

Este absolut notabil faptul că mândria reprezintă în sine o lipsă ce necesită în mod constant să fie alimentată pentru a-și compensa insuficiențele. La fel de notabil este și faptul că, cu cât este mai mult hrănită, cu atât apetitul ei devine mai mare, ajungând în cele din urmă chiar insațiabil. Frustrarea mândriei conduce cu ușurință la furie și de aici sfatul înțelept de a fi atenți cu oamenii mândri, căci aceștia pot deveni violenți sau răzbnători.

Cei înțelepți din punct de vedere spiritual resping ispitele eului manifestate în forma flatărilor, titlurilor, pompei, succesului lumesc, bogăției precum și a tuturor celorlalte tentații ale iluziei. În cele din urmă, se confruntă cu tentația paradoxală a mândriei deghizate în smerenie, adică cu așa-numitul eu spiritual ce se poate înfățișa chiar în forma pietății ori umilinței.

Sărăcia asumată poate fi și ea o formă de ostentație, fiind afișată aidoma mândriei spirituale. Adevăratul ascetism este o chestiune ce ține de economia de efort. Nu e vorba de posesiunile în sine, ci de importanța pe care le-o atribuim. Astfel, cineva poate fi bogat, dar neatașat de bogăție, ceea ce e o chestiune de indiferență față de cele lumești, în genul sugerat de Sf. Francisc din Assisi. Capacitatea de a fi fericit nu depinde de posesiuni, odată ce nevoile fizice elementare sunt satisfăcute. Fericirea se corelează în mod clar cu nivelele calibrate ale conștiinței, conform hărții acestora. Cu cât sunt mai puțin prezente dorințele, cu atât sentimentul de libertate este mai puternic. Pe măsură ce nivelul nostru de conștiință crește, posesiunile pot deveni o povară. Oamenii bogați trăiesc adesea vieți foarte simple, ocupând numai 2 sau 3 camere din vilele lor enorme și, de multe ori, nici măcar nu intră în unele proprietăți pe care le dețin.

Așa cum se întâmplă și la alte nivele ale conștiinței, întâlnim și aici o serie de presupuneri și poziționalități ce-și consolidează puterea ca o consecință a perechilor de atracții și aversiuni. Fiecare dintre acestea își are propriile recompense anticipate și temeri legate de pierdere.

O atitudine generală majoră precum smerenia facilitează întreaga lucrare spirituală interioară. În general este trecută cu vederea, deoarece mintea se focalizează asupra conținutului și nu asupra contextului general, în cadrul căruia se desfășoară aventura spirituală. Smerenia nu este doar o atitudine, ci și o realitate bazată pe fapte. Cu ajutorul onestității interioare, devotatul spiritual are nevoie să înțeleagă limitele inerente ale condiției umane. Aceasta deoarece oamenii nu cunosc cu adevărat cine sau ce sunt, de unde vin sau ce destin îi așteaptă, ei fiind totodată inconștienți cu privire la o multitudine de factori karmici, deopotrivă individuali și colectivi.

Mintea nu este conștientă de o multitudine de aspecte ale psihicului și nici de influența numeroaselor energii ce aparțin câmpurilor de atracție ale conștiinței. De aceea, dacă nu este ajutată, mintea este absolut incapabilă să știe dacă o anumită dorință se va dovedi sau nu, în final, o piedică.

Eu singur nu știu nimic cu adevărat – iată o afirmație foarte reală, căci mintea (și asta în cel mai bun caz) nu are decât impresii și presupuneri. Viața are sens și logică doar atunci când privim în urmă. Acompaniată de devoțiune, practica spirituală oferă o putere suplimentară și furnizează un sprijin nevăzut. Astfel, credința și încrederea alăturate disponibilității și intenției se dovedesc a fi niște ghizi verificați în timp. În zilele noastre, adevărul și realitățile spirituale pot fi validate prin intermediul nivelelor calibrate ale conștiinței. Prin urmare, adevărul poate fi consolidat prin intermediul celor care au pornit deja pe cale, aceasta din urmă putând fi validată și ea experimental prin calibrarea nivelelor conștiinței.

Dualitățile mândriei

Atracție	Aversiune
Vanitate, mândrie	Smerenie, umilință
A fi mai mult	A fi mai puțin
Important	Nimeni
Admirat	Privit de sus
Status	Normalitate
Observat	Ignorat
Mai bun decât	La fel
Superior	Inferior
Atractiv, la modă	Plat
A avea dreptate	A greși
Prezent în discuții	Tăcut
Din interior	Exclus
Exclusivist	Comun
A avea succes	A rata

Abandonarea adjectivelor cuprinse în lista de mai sus generează o mare expansiune a libertății interioare, atrăgând totodată eliberarea de numeroase temeri și inhibiții. În mod paradoxal, pierderea imaginară a atracțiilor facilitează multe câștiguri mai profunde, invulnerabile la pierdere și independente de lumea evenimentelor trecătoare. Acestea sunt înțelese în adevărata lor natură, de consecințe ale cauzei și efectului, respectiv produse secundare ale activității. Prin abandonarea percepției asupra câștigului ori pierderii, posibilitățile karmice se realizează prin asentiment și prin ceea ce am devenit. Pe măsură ce evoluăm, vom începe să privim tot ceea ce admiră lumea ca pe o povară și ceea ce lumea consideră o pierdere ca pe o libertate spirituală. Pacea interioară rezultă din abandonarea atracțiilor și aversiunilor deopotrivă.

SECȚIUNEA A DOUA

Nivele calibrate 200 – 500 *Mintea lineară*

Privire de ansamblu- Psihologia adevărului

Capitolul 9	Curajul	(Nivel calibrat 200)
Capitolul 10	Neutralitatea	(Nivel calibrat 250)
Capitolul 11	Disponibilitatea	(Nivel calibrat 310)
Capitolul 12	Acceptarea	(Nivel calibrat 350)
Capitolul 13	Rațiunea	(Nivel calibrat 400)

Psihologia adevărului: Tranziția de la mintea inferioară la cea superioară

Introducere

La nivelele inferioare ale conștiinței, eul domină viața în principal prin tehnicile și emoțiile supraviețuirii animale, ce se aliniază cu plăcerea, instinctul de prădător și acumularea. Pe măsură ce, de-a lungul timpului, conștiința a evoluat unele specii animale, ca și unele segmente ale umanității, s-au ridicat la nivelul 200 al conștiinței, ceea ce reprezintă demarcația majoră de unde începe influența puterii în detrimentul forței.

În cadrul conștiinței umane, această tranziție reflectă influența crescută a energiei spirituale, care este transformativă. Influența sa e acompaniată de o conștiință progresivă precum și de o responsivitate crescută față de energia iubirii și, ca rezultat, comportamentele, emoționalitatea și mentalizarea devin din ce în ce mai pozitive. Prin urmare, energia iubirii este aliniată cu conștiința progresivă a adevărului și a Realității fundamentale, din care provin Existența și Creația în forma evoluției fizice și spirituale.

În vreme ce domeniul fizic și forța reprezintă evoluția în expresia ei lineară, energia spirituală, ca și energia fundamentală a vieții însăși este nonlineară și indică un contrast între formă și esență. Abilitatea de a distinge între aceste calități contrastante apare ca o conștiință spirituală, precum și ca o capacitate de a recunoaște realitatea spirituală ca adevăr.

Capacitatea de supraviețuire a fost facilitată de inteligență, care reprezintă o calitate a conștiinței vieții, capabilă mai întâi de înțelegerea domeniului linear, iar pe măsură ce progresează, și a principiilor abstracte. La umanoizi, procesul evolutiv al acestei capacități a fost permis de apariția și dezvoltarea lobului frontal, care a devenit dominant odată cu apariția bipezilor. Această inteligență mentală a cogniției a fost utilizată în principal sub nivelul 200 al conștiinței, servind instinctelor animalice de posesiune, agresiune și dominare. Prin urmare, a fost circumscrisă linearității limitate a formei. Pe măsură ce conștiința a evoluat dincolo de nivelul 200, energia vieții și conștiinței a devenit progresiv aliniată cu realitățile nonliniare ale iubirii și căutării adevărului spiritual. În acest sens, valoarea intrinsecă a celorlalți e percepută drept o realitate numai la nivelul 200.

Fiziologia creierului și funcția adevărului

Capacitatea de a cunoaște și înțelege adevărul e concordanță cu nivelele conștiinței, așa cum este reflectat deopotrivă în evoluția anatomiei cerebrale și, chiar mai important, în schimbările produse în fiziologia creierului uman și în modelele sale prevalente de procesare a informației. Acestea, la rândul lor, depind de câmpurile energetice spirituale și nevăzute. În ceea ce îi privește pe oameni, la nivelul 200 al conștiinței se produc schimbări profunde, atât în fiziologia creierului, cât și în modelele de procesare a informației. Acestea pot fi sumarizate după cum urmează:

Sub nivelul 200 al conștiinței:

La persoanele dreptace, emisfera cerebrală stângă e dominantă în privința procesării informației (la persoanele stângace fiind dominantă emisfera cerebrală dreaptă). Impulsul este procesat direct prin intermediul centrilor de transmisie (talamusul), fiind direcționat într-o mișcare rapidă spre cei emoționali/instinc-

tuali (amigdală), și abia apoi din cortexul prefrontal, printr-o mișcare mai înceată. În consecință, răspunsul emoțional se petrece înainte ca inteligența și cogniția să aibă șansa de a-l modifica.

Amintirea unui eveniment e stocată în zona hipocampusului cerebral, în scop de reînvățare și reamintire. Acest proces al emisferei cerebrale stângi este similar ca funcționare creierului animal, prin faptul că este centrat asupra supraviețuirii personale și, astfel, în cazul oamenilor, servește eului. Din această perspectivă, "ceilalți", incluzînd familia sau membrii tribului, sunt văzuți în principal ca obiecte sau mijloace ale supraviețuirii personale. Un alt aspect extrem de important privește faptul că informația oferită de impulsul întârziat al inteligenței din cortexul prefrontal nu e doar prea lentă pentru a atinge centrul de răspuns, ci și, atunci când reușește totuși să o facă, a fost deja subordonată răspunsului emoțional deja generat. Astfel, intelectul devine în primul rînd un instrument al pornirilor animalice și al obiectivelor ego-centriste. Prin urmare, răspunsurile subsecvente sunt primitive, orientate spre supraviețuire și axate pe modelul *luptă sau fugi*, toate acestea avînd consecințe neurohormonale precum eliberarea de cortizon sau adrenalină care, la rîndul ei, exercită o presiune asupra sistemului imunitar și a punctelor de acupunctură.

Sistemul de răspuns al emisferei cerebrale stângi este acompaniat de o slăbire tranzitorie a musculaturii corpului, precum și de un răspuns kineosilogic negativ ori slab.

Totuși, sistemul energetic al corpului își revine rapid și restabilește echilibrul de acupunctură, astfel încât sistemul energetic general devine din nou pregătit pentru următorul ciclu de răspuns la stimuli. Modelele de reacție la stres au fost descrise de Hans Selye (1956, 1974) după cum urmează:

1. Reacție de alarmă
2. Stadiul rezistenței
3. Stadiul epuizării și dezechilibrului fiziologic (catabolic)

Dominația emisferei cerebrale stângi este reflectată de ascendența de o conștiință spirituală limitată sau chiar inexistentă, de vreme ce e programată pentru supraviețuirea animală. Amintirile

acestei succesiuni de evenimente sunt stocate în regiunea hipocampusului cerebral; astfel, la o reamintire ulterioară, va reapărea amintirea succesiunii așa cum a fost ea contextualizată de către tehnicile și obiectivele primitive de supraviețuire ale eului. Prin urmare, amintirile sunt încărcate emoțional negativ și stocate laolaltă cu teama, anxietatea, resentimentul sau plăcerea acumulării.

Deasupra nivelului 200 al Conștiinței

Deasupra nivelului 200 al Conștiinței, emisfera cerebrală dreaptă devine dominantă la persoanele dreptace (respectiv cea stângă la stângaci). Impulsul este direcționat rapid spre cortexul prefrontal prin intermediul centrului de transmisie și, de aici, la centrul emoțional. (După cum vom vedea ulterior, acest lucru se petrece încă și mai rapid prin regiunea prefrontală a creierului oteric). Prin urmare, percepția e modificată de inteligență, iar însemnătatea generală a evenimentului este contextualizată în conformitate cu nivelul prevalent al conștiinței. În general, amintirile stocate se referă la evenimente mai bune decât s-ar întâmpla în cazul unui răspuns exclusiv al emisferei cerebrale stângi. În cazul proceselor din emisfera cerebrală dreaptă, răspunsul neurohormonal e anabolic, fapt ce eliberează endorfine și echilibrează sistemul de acupunctură. Se eliberează, de asemenea, și oxitocine și vesopresine în amigdală (centrul emoțional), fapt corelat cu instinctele materne, comportamentul paternal, formarea cuplurilor și capacitatea socială facilitată de “creierul social” al mamiferelor (Moran, 2004).

În același timp, răspunsul la testarea kineseologică este puternic și pozitiv. Propensiunea de a procesa informații prin intermediul unor moduri mai sănătoase e influențată prin obișnuința timpurie de a asculta muzică clasică, de a aprecia esteticul și de a face parte dintr-un grup religios practicant, toate acestea afectând în mod semnificativ modelele și conexiunile neuronale.

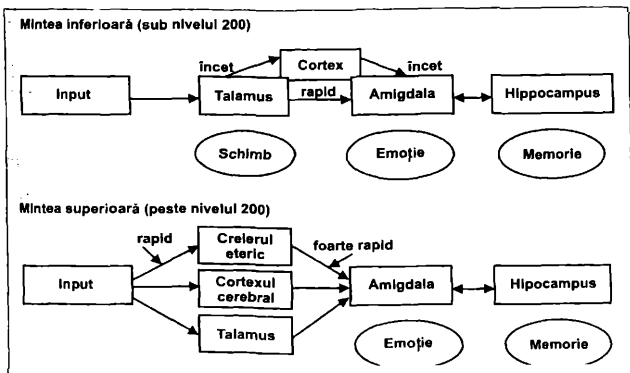
Cercetarea creierului ne arată că emisfera cerebrală non-dominantă este stimulată de artă, natură, muzică și estetică, toate

acestea având drept rezultat un altruism și un calm interior crescute, precum și un nivel mai înalt al conștiinței. (Mathews, 2001). Cercetări ulterioare asupra activității călugărilor tibetani buddhiști au demonstrat faptul că meditația are ca rezultat neuroplasticitatea cerebrală, precum și unele schimbări fiziologice (Begley, 2004).

Aceste diferențe majore și semnificative pot fi sumarizate sub forma unei hărți, după cum urmează:

FUNCȚIONAREA ȘI FIZIOLOGIA CREIERULUI

- Mentea inferioară (sub nivelul 200)
- Mentea superioară (deasupra nivelului 200)

FUNCȚIONAREA ȘI FIZIOLOGIA CREIERULUI

Sub nivelul 200	Peste nivelul 200
Dominația emisferei cerebrale stângi	Dominația emisferei cerebrale drepte
Linear	Nonlinear
Stres-Adrenalină	Pace-Endorfine

Luptă sau fugi	Emoție pozitivă
Alarmă, rezistență, epuizare	Sprijinirea glandei timus
Anticorpi și imunitate în scădere	Anticorpi în creștere
Îngreunarea funcționării glandei timus	Imunitate în creștere
Tulburarea meridianului de acupunctură	Vindecare
Boală	Sistem de acupunctură vindecat
Răspuns kineseologic negativ	Răspuns kineseologic pozitiv
Scăderea nivelului neurotransmițătorilor (serotoninei)	
Activarea emoțiilor de două ori mai rapid decât prin cortexul prefrontal	Activarea mai lentă a emoțiilor decât a impulsurilor din cortexurile prefrontal și eteric

Notă importantă:

Strădania și intenția spirituală modifică funcționarea creierului și fiziologia corpului, stabilind o zonă specifică informațiilor spirituale în cortexul prefrontal din emisfera cerebrală dreaptă, precum și în creierul eteric (energetic) corespunzător.

Schimbări mentale survenite la nivelul 200 al conștiinței

Nivelele conștiinței sunt aliniate cu anumite câmpuri energetice calibrabile, numite în dinamicile nonlineare *câmpuri de atracție*. Acestea domină un anumit nivel din câmpul energetic asociat cu un anumit nivel al conștiinței și influențează diferitele grade de inteligență. Câmpul de atracție aliniat în principal cu supraviețuirea e numit *minte inferioară* și calibrează la nivelul 155. Este legat de supraviețuirea fizică, plăcerea emoțională și acumulările personale. Se consideră totodată că este aliniat cu interesul față de propria persoană.

Pe măsură ce conștiința continuă să evolueze, ea devine din ce în ce mai conștientă de importanța celorlalți și, însoțită de o capacitate mai mare de discernământ, atinge în cele din urmă nivelul 275. Acesta este numit *mintea superioară*, capabilă să gestioneze abstracțiile și esența nonlineară. Prin urmare, este mai perceptivă la principii și la calitățile subtile ale esenței.

Atitudinile

Acestea reflectă gradul în care percepția, emoțiile, mentația și rațiunea sunt influențate la diferitele nivele ale conștiinței. Lumea este experimentată și privită foarte diferit la nivelul 275 al conștiinței, cel al minții superioare, comparativ cu felul în care e abordată la nivelul 155, al minții inferioare. Aceste niveluri influențează profund toate aspectele vieții. Gradul de diferențiere este aproape echivalent cu descrierea a două civilizații diferite și contrastante, ce au niveluri diferite de valorizare a relațiilor dintre persoane, a plăcerii și fericirii vieții, a succesului lumesc, a politicii și, cel mai important, al nivelului conștiinței și alinierii spirituale.

Este evident că mintea inferioară se focalizează asupra specificului linear al unei situații, pe care o privește din perspectiva propriului interes. Prin contrast, mintea superioară include contextul general, fiind conștientă de sensurile nonlineare abstracte, inclusiv de semnificația spirituală.

În cele ce urmează, redăm câteva pasaje selectate din volumele publicate anterior.

Tabelul 1

Funcționarea minții - Atitudini

Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	Mintea superioară (nivel calibrat 275)
Acumulare	Creștere
A câștiga	A savura

Amintire	Reflexie
A păstra	A evolua
Gândire	Procesare
A denota	A implica
Timpul ca restricție	Timpul ca oportunitate
Concentrare asupra prezentului-trecutului	Concentrarea asupra prezentului-viitorului
Dominat de emoții-dorințe	Dominat de rațiune-inspirație
Blamare	Asumarea responsabilității
Indiferent	Disciplinat
Conținut (ceea ce este specific)	Conținut (condiții generale)
Concret, literal	Abstract, imaginativ
Limitat în timp/spațiu	Nelimitat
Personal	Impersonal
Formă	Semnificație
Concentrare asupra particularului	Generalități
Exemple exclusive	Clasare pe categorii
Reactiv	Detășat
Pasiv-agresiv	Protectiv
Amintirea evenimentelor	Contextualizarea semnificației
A plănuși	A crea
Definiție	Semnificație
Particularizare	Generalizare
Comun	Transcendent
Motivație	Inspirație, intenție
Morală	Etică
Exemple	Principii
Supraviețuire fizică și emoțională	Dezvoltare intelectuală
Plăcere și satisfacție	Împlinirea potențialului

Toate gradațiile există între perechile contrastante ce reflectă intensitatea. De exemplu, există o diferență între dorință, tinjire, ambiție și pretenție comparativ cu opțiunile pentru preferință, speranță, alegere, favorizare sau acceptare. Diferențierea unei

singure calități poate exprima distincția între crimă, furie, depresie și mizerie și, pe de altă parte, satisfacție, relaxare și lejeritate în abordarea așteptărilor.

Cercetările efectuate în domeniul psihologiei, psihiatriei și proceselor cerebrale acordă în ultima vreme o atenție deosebită studierii atitudinilor, fapt care demonstrează cât de importante sunt acestea pentru fericirea, satisfacția și succesul omului. (Szegedy-Maszak, 2004; Arehart-Treichel, 2005; Moran, 2004). Atitudinea poate fi definită ca un set de obișnuințe mentale, ce pun în legătură sinele perceput cu lumea percepută, respectiv cu ceilalți. În societatea noastră, atitudinile sunt studiate în cadrul așa-numitei discipline a *îmbunătățirii de sine*, subiect pentru care există numeroase ateliere de lucru, precum și o literatură impresionantă. Experiența colectivă comună este aceea că așteptările de la propria persoană, respectiv de la ceilalți, se modifică odată cu creșterea și maturizarea progresivă, de-a lungul evoluției spirituale. Astfel, câmpul cultural al creșterii atrage segmentul progresiv al societății, etichetat recent drept “creativ cultural” (Ray and Anderson, 2000). Ca un exercițiu, simpla lecturare a următoarelor liste de termeni contrastanți are un efect de eliberare deoarece aduce în fața conștiinței diferite opțiuni ce fuseseră trecute cu vederea.

Tabelul 2

Funcționarea minții – Atitudinile

Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	Mintea superioară (nivel calibrat 275)
Nerăbdare	Toleranță
Pretenție	Preferință
Dorință	Valoare
Supărare, tensiune	Calm, deliberare
Control	Abandonare
Utilitarism	Potențial
Literal	Intuitiv
Orientat spre sine	Orientat spre ceilalți

Supraviețuire personală,	Supraviețuirea celorlalți, a familiei
Constrictiv	Expansiv
Exploatare	Prezervare, creștere
Design	Artă
Competiție	Cooperare
Atracție	Estetică
Naiv, impresionabil	Sofisticat, informat
Vinovăție	Regret
Pesimist	Optimist
Exces	Echilibru
Forță	Putere
Deștept	Inteligent
Exploatarea vieții	Servirea vieții
Insensibil	Sensibil
Particularizare	Contextualizare
Declarație	Ipoteză
Închistare	Deschidere
Terminare	Germinare
Simpatie	Empatie
Notare	Evaluare
Evitare	Acceptare
Copilăresc	Matur
Atac	Evitare
Critică	Acceptare
Condamnare	Iertare
Scepticism	Înțelegere

Tabelul 2 ne revelează și alte opțiuni și posibilități ce vin în beneficiul conștiinței de sine. Atitudinile limitative au fost numite deficiențe de caracter, iar grupurile care sprijină creșterea spirituală au observat că aceste defecte încep să se diminueze imediat ce sunt recunoscute și înșușite.

Beneficiul de a ne accepta defectele în loc să le negăm presupune creșterea sentimentelor de onestitate față de propria persoană, a respectului și siguranței, acompaniate de o atitudine defensivă cu mult diminuată. O persoană cinstită față de ea însăși și

nu e defel predispusă la a-i fi rănite sentimentele ori de a avea un dinte împotriva altora. Introspectia onestă are drept beneficiu imediat reducerea suferinței emoționale reale și potențiale. O persoană e vulnerabilă la suferințele emoționale în mod direct proporțional cu gradul ei de autoacceptare și conștiință de sine. Când oamenii își acceptă defectele, ceilalți nu îi pot ataca aici. În consecință, ei se simt mai puțin vulnerabili din punct de vedere emoțional și mai siguri pe ei.

Majoritatea certurilor domestice provin din refuzul acceptării unor defecte minore de caracter, precum uitarea unei însărcinări sau alt detaliu minor, care constituie punctul de plecare al majorității conflictelor interpersonale. Cele mai neplăcute sunt nesfârșitele acuzații mutuale cu privire la lucruri mărunte pe care onestitatea și maturitatea emoțională le-ar fi prevenit de la început. Mariagele deteriorate și infracțiunile domestice pornesc de la chestiuni mundane, care apoi escaladează, deoarece declanșează eul narcisistic pentru care a avea dreptate cu orice preț reprezintă un aspect mai important decât însăși viața.

Cheia creșterii lipsite de suferință este ~~șmerenia~~, ceea ce presupune renunțarea la mândrie și pretenții, precum și acceptarea failibilității ca pe o caracteristică umană normală - atât față de sine, cât și față de ceilalți. Minte inferioară caută relații competitive, cea superioară le percepe mai degrabă cooperative. Minte inferioară se implică alături de ceilalți, cea superioară devine aliniată cu ceilalți. Sintagma simplă *îmi pare rău* elimină fără suferință majoritatea conflictelor. A câștiga în viață înseamnă a renunța la obsesia găsirii unui vinovat. Grația e de departe mai puternică decât beligeranța și, desigur, e mai bine să ai succes decât să învingi.

Tabelul 3

Funcționarea minții – Atitudinile

Minte inferioară (nivel calibrat 155)	Minte superioară (nivel calibrat 275)
În gardă	Prietenos, caritabil
Cinic	Optimist

Suspicios	Încrezător
Egoist	Atent
Zgârcit	Generos
A calcula	A plănuî
Instabil	Stabil
Pretențios	Ușor de mulțumit
Strâns la punga	Adecvat nevoilor
A insista	A cere
Exces	Echilibru
Obraznic	Politicos
Extrem	Dotat cu arta compromisului
Grabă	Continuarea drumului
Avariție	Banii nu sunt totul
Plăcere	Dorință
Nerecunoscător	Apreciativ
Desconsiderare	Compliment
Condamnare	Dezaprobare
Sexist	Umanist
Închistat	Progresiv
Axat asupra propriei persoane	Preocupare pentru lume și ceilalți
Oportunist	Adecvat planului vieții
Vulgar	Subtil
A te complăce	A te îmbunătăți
Invidie	Aprecieri, respect
Morgă	Simțul umorului

Puterea de a adopta atitudini pozitive în locul celor negative depinde de voință. Invocarea ajutorului divin are drept rezultat un proces transformativ ce devine mai puternic prin practică, deoarece acum personalitatea se aliniază cu un câmp de atracție puternic și pozitiv, și nu cu eul slab și linear. În practică, ceea ce la început poate părea fals sau artificial devine surprinzător de natural și ușor, deoarece este aliniat la realitate și sprijinit de aceasta. Eul-sinele linear se luptă să supraviețuiască, dar puterea eului spiritual e sprijinită de câmpul infinit prin care evoluează și supraviețuiește viața.

Iubirea atrage sprijinul, mânia îl respinge. Aruncând balastul rezistenței, pluta se ridică automat la suprafața oceanului, în virtutea propriei flotabilități.

Trăsăturile de personalitate: formarea caracterului

Învățarea și adoptarea unor atitudini mai mature și mai constructive generează o personalitate mai plăcută, ce se aliniază optim cu sine și cu ceilalți. La nivelul 155, rata de fericire subiectivă este de numai 15 procente, dar ea crește de patru ori la nivelul 275 al conștiinței (mintea superioară), ajungând la 60 de procente.

Se va descoperi că eul constă, de fapt, din niște cărămizi interconectate - și că îndepărtarea uneia singure va dărâma întreaga construcție, ce se prăbușește sub propria sa gravitație. Chiar și un efort foarte mic în aparență, poate avea efecte majore, iar noi putem descoperi că un simplu zâmbet ne poate schimba complet viața. Miile de oameni ce urmează drumul auto-îmbunătățirii spirituale pot confirma realitatea acestei descoperiri.

Enumerăm în cele ce urmează câteva atitudini câștigătoare, fiecare dintre acestea fiind ușor de ales și având beneficii majore pe termen lung. Viața trăită în câmpul energetic de la nivelul calibrat 200 sau peste acesta e foarte diferită de cea trăită sub acest prag.

Trăsături pozitive de personalitate - Partea I

Disponibil.....	265	De încredere	250
Echilibrat.....	305	Harnic, silitor	210
Blând	225	Diplomat.....	240
Calm	250	Lejer	210
Atent.....	295	Echitabil	365
Stăpânit.....	255	Etic	305
Cordial.....	255	Corect	305
Decent	295	Credincios	365

Ferm	245
Flexibil	245
Prietenos	280
Original	255

Bucuros	335
Fericit	395
Muncitor	200
Sănătos	360

Tabelul de mai sus înfățișează calitățile valorizate și sprijinite de toate societățile de succes ce au calibrat de-a lungul timpului peste nivelul 200. Calea conștiinței spirituale e sprijinită de faptul că motivațiile spirituale sunt consolidate de energiile ce reflectă puterea, în vreme ce pozițiile egoiste sunt slabe, limitative și extenuante. Așa cum calitățile negative sunt întretesute una cu cealaltă, și cele pozitive sunt interconectate, astfel încât progresul într-un domeniu aduce după sine îmbunătățiri surprinzătoare în altele, ce nici măcar nu au fost accesate conștient.

Din cercetarea conștiinței am aflat că adoptarea unei atitudini pozitive ne introduce într-un câmp de atracție superior al conștiinței, care începe apoi să ne modifice personalitatea deopotrivă în beneficiul nostru și al celorlalți.

Trăsături pozitive de personalitate - Partea II

Săritor	220
Onest	200
Onorabil	255
Uman	260
Smerit	270
Idealist	295
Amabil	220
Drăguț	255
Normal	300
Deschis	240
Disciplinat	300
Răbdător	255
Perseverent	210
Deferent	220
Politicos	245
Pozitiv	225

Protectiv	265
Rațional	405
De încredere	290
Respectabil	250
Respectuos	305
Responsabil	290
Sănătos	300
Simțul umorului	345
Sensibil	240
Stabil	255
Gata să ajute	245
Atent	225
Tolerant	245
Cald	205
Înțelept	385

Tranziția dinspre mintea inferioară spre cea superioară are drept rezultat scăderea ratei șomajului de la aproximativ 50 la numai 8 procente. Totodată, rata sărăciei scade și ea de la 22 la 1,5 procente, iar cea a infraționalității de la 50 la doar 9 procente. În mod similar, beneficii majore se reflectă și în toate celelalte domenii ale vieții, inclusiv nivelul educațional, cel al câștigurilor, succesul marital, propria înfățișare, aprobarea socială, stilul limbajului și, în fine, opiniile politice și sociale. Toate acestea reflectă responsabilitatea personală și au un corespondent decisiv în procentajul de contravenții rutiere săvârșite, nivelul încrederii, proprietățile imobiliare deținute, sănătatea, longevitatea și, foarte important, satisfacția personală.

În vreme ce aceste avantaje sunt foarte evidente la nivel personal, ele devin și mai vizibile atunci când sunt exprimate colectiv. Societatea care calibrează la nivelul 155 e caracterizată de predominarea atributelor negative precum slaba dezvoltare economică, o rată scăzută a alfabetizării, rate înalte de mortalitate infantilă, precum și un șomaj crescut. De asemenea, este reprezentată de exploatarea și reprimarea drepturilor civile, corupția sufocantă și extreme majore în distribuția bogăției. Aceste societăți demonstrează sărăcie, lipsa drepturilor și libertăților civile, o prevalență a violenței și oprimării, fiind descrise la nivel colectiv ca nedezvoltate sau chiar primitive.

Realitatea experimentală

Eul/mintea presupune și este convins de faptul că percepțiile și interpretările sale asupra vieții sunt reale și prin urmare adevărate. El crede că și alți oameni văd, gândesc și simt în același fel, iar dacă nu o fac, se înșală. Astfel, percepția își consolidează puterea prin intermediul convingerilor și presupunerilor.

Așa cum a fost descris, fiecare nivel al conștiinței este în acord cu un câmp de atracție dominant, pe care îl reflectă și prin intermediul căruia contextualizează sensul și valoarea. Prin urmare, fiecare persoană trăiește într-o lume de producție proprie,

consolidată de căutarea aprobării precum și de o varietate de raționalizări. Disparitatea este compensată pozitiv prin intermediul empatiei, compasiunii, acceptării și a înțelepciunii maturității. Prin contrast, o atitudine negativă privește diferențele ca pe o sursă de mânie, resentiment și alte sentimente negative.

Se pune întrebarea dacă diferențele experimentale sunt limitate doar la *res interna* (percepții) sau sunt datorate diferențelor externe dintre experiențe. Prin intermediul observației clinice, s-a descoperit că oamenii nu numai că percep variații majore în conformitate cu nivelele lor de conștiință, ci chiar experimentează evenimente foarte diferite. Față de cei care sunt neprietenoși, ceilalți oameni chiar sunt adesea reci și neprietenoși, în vreme ce exact același mediu se dovedește a fi adesea cordial și amabil pentru o persoană caldă și iubitoare. Astfel, în virtutea a ceea ce suntem, influențăm subtil evenimentele din jurul nostru. Datorită atitudinilor pozitive, oamenii iubitori atrag evenimente pozitive, reciproca fiind la fel de valabilă (ținând seama desigur de influențele karmice). Chiar și animalele pot intui intenția, iar oamenii sunt ghidați de semnale subliminale ce reflectă intenția, atitudinea și nivelele conștiinței. În anumite limite, noi tindem să experimentăm reflexia a ceea ce am devenit.

Scepticul se îndoiește de validitatea realităților spirituale deoarece el nu deține experiența miracolului și, prin urmare, neagă realitatea dimensiunilor superioare în cadrul cărora miracolul reprezintă un fapt cotidian. Minte mecanicistă percepe toate fenomenele de acest gen fie prin teamă, fie prin intermediul iluziilor, deoarece ea nu poate atinge esența lor. Fiecare nivel de conștiință tinde astfel să se autoratifice, acest fapt elucidând și motivul pentru care evoluția conștiinței pare a fi lentă.

Rezumat

Din cele de mai sus, devine evident că transcederea nivelului 200 al conștiinței are o importanță majoră pentru orice domeniu al vieții, atât la nivel individual, cât și colectiv.

Din perspective spirituale, lucrurile se dovedesc a fi și mai importante, de vreme ce nivelul 200 determină tranziția de la a fi dominat de falsitate la a deveni aliat cu adevărul. Așa cum am amintit anterior, un aspect important rezidă în faptul că, în prezent, 78 % din totalul populației lumii calibrează sub nivelul 200 (49 % în America). Datorită enormei creșteri a puterii la nivelele de peste pragul 200 (progresie logaritmică), o populație dedicată integrității contrabalansează negativitatea majorității lumii. Astfel, civilizația supraviețuiește pentru a continua evoluția.

Curajul

(Nivelul calibrat 200)

Introducere

La nivelul Curajului, energia spirituală modifică profund atât **experiențele personale**, cât și pe cele manifestate față de ceilalți; prin urmare, aici are loc atingerea adevăratei puteri, fiind vorba de un nivel de întărire. Aceasta este zona explorării, a realizării, a perseverenței și determinării. La nivelele inferioare, lumea este văzută ca fiind lipsită de speranță, tristă, înfricoșătoare sau frustrantă, dar la nivelul Curajului viața este **incitantă**, provocatoare și stimulatoare.

Curajul implică disponibilitatea de a încerca lucruri noi și de a da piept cu vicisitudinile vieții. La acest nivel de întărire putem să gestionăm cu adevărat oportunitățile pe care ni le oferă viața. Spre exemplu, la nivelul 200 există energia necesară însușirii aptitudinilor pe care le presupune o nouă profesie. Dezvoltarea și educația devin obiective realizabile. De asemenea, există capacitatea de a face față temerilor sau defectelor de caracter și de a crește în ciuda acestora. Anxietatea nu ne mai zădărnicește aspirațiile, așa cum făcea la stadiile inferioare ale evoluției. Obstacolele care înfrâng oamenii a căror conștiință se află sub nivelul 200 acționează ca stimuli pentru cei ce au evoluat în acest prim nivel de putere adevărată.

Oamenii de la acest nivel restituie lumii la fel de multă energie câtă primesc, în vreme ce, la nivelele inferioare, populațiile și indivizii atrag energie de la societate fără să ofere nimic în schimb. Deoarece realizarea implică un feed-back pozitiv, stima și valorizarea de sine devin tot mai puternice. Aici începe productivitatea.

Depășirea nivelului 200 constituie pasul cel mai critic în evoluția conștiinței umane și a calității sale corespunzătoare, atât în ceea ce privește viața interioară, cât și cea exterioară. Dezvoltarea capacității de aliniere mai degrabă la un adevăr recunoscut decât la un câștig personal separă în mod clar adevărul de minciună. Alegerea decisivă de a face acest pas își are originea în acceptarea responsabilității pentru propriile decizii și acțiuni. Acest fapt indică și schimbarea de la a fi dominat de emoții primitive, ceea ce se atenuază foarte mult cu ajutorul inteligenței și validării verificabile. Astfel, curajul reprezintă o victorie asupra friciei manifestate în fața pierderii, dar și înlocuirea acesteia cu o răsplată esențială și pe termen lung: adevărul.

La nivelul 200 există o acceptare intuitivă a adevărului responsabilității ca realitate spirituală și socială. Aceasta este însoțită de aparitia conștiinței responsabilității pentru destinul sufletului și nu numai pentru corp și satisfacția eului. Acum, adevărul este perceput ca un aliat și nu ca un dușman. Luând locul câștigului, alinierea la adevăr aduce cu sine puterea și respectul de sine, eliminând grandomania eului. Întrebarea "care este oare folosul omului care câștigă lumea, dar își pierde sufletul?" devine acum o axiomă care dirijează deciziile și hotărăște opțiunile.

Pentru că nu este dependent de factori sau rezultate exterioare, curajul generează încredere interioară și dă un sens mai adânc propriei puteri. Alegerea integrității și a corectitudinii este recompensatoare și încurajatoare. Există un sentiment mai puternic de libertate interioară datorită faptului că ne simțim ușurați de sentimentele culpabilității și friciei care însoțesc în mod subtil orice violare a adevărului, pentru că, la nivel inconștient, spiritul știe când eul minte și încalcă principiile conștiinței treze. Acesta emană dintr-un arhetip al inconștientului colectiv, așa cum a descris magistral lucrurile psihanalistul elvețian Carl Jung (nivel calibrat 520). Acumularea datoriei spirituale inconștiente (karma) scade progresiv nivelul calibrat al conștiinței celor care violează adevărul. Puși în această situație, ei trebuie să compenseze

prin vanitate excesivă, furie, culpabilitate, rușine și teama față de Judecata Divină.

Integritatea are ca rezultat apariția satisfacției interioare care se dezvoltă din împlinirea standardelor interioare. La acest nivel sunt mult mai importante efortul și intenția decât rezultatul. Onestitatea interioară începe să conducă, într-o măsură din ce în ce mai mare, opțiunile și deciziile, determinând și apariția unui sentiment interior de onoare. Pe termen lung, scopul vieții devine dezvoltarea potențialului interior.

Deși curajul este deopotrivă recunoscut și recompensat de societate, aprobarea socială devine doar un element secundar, pentru că persoanele integre știu că este posibil să păcălești lumea întreagă, dar nu și pe tine însuși. Datorită nivelului mai înalt de conștiință care apare la valoarea 200, tentațiile de violare a integrității în scopul realizării unor câștiguri sunt recunoscute și respinse, în timp ce sub nivelul 200, acestea sunt justificate rațional fără a ține seama de consecințe.

În urma cercetărilor de calibrare a conștiinței, s-a verificat faptul că fiecare om își dă seama inconștient când este mințit, lucru dezvăluit foarte repede pe baza testului kinesiologic care face imediat diferența dintre adevăr și minciună. Răspunsul mai slab al musculaturii precum și schimbările energetice din sistemul de acupunctură indică faptul că sesizarea diferenței dintre adevăr și minciună e o calitate intrinsecă a energiei vitale, fiind reflectată în răspunsul corpului, chiar dacă mintea o negă.

La nivelul 200, energia conștiinței relaționează cu integritatea rațiunii și, în consecință, înșelăciunile retoricii sunt respinse ca slabe și defectuoase. Prin acest pas înainte în cadrul evoluției, survine o diminuare semnificativă a emoționalității și a fanteziei nerealiste. Astfel, viața devine mai puțin dramatizată, iar recompensa trecătoare a poziționalităților eului își pierde atracția. În plus, există o încredere mai mare și un sentiment cuprinzător de securitate ce poate fi dobândit doar prin respectarea onestității interioare. Prin încercări și greșeli, descoperim că prețul compromisului nu merită riscul de a pierde încrederea conferită de integritate.

Grija pentru ceilalți și capacitatea de responsabilitate socială apar peste nivelul 200. Faptul că 78% din populația lumii se situează sub nivelul 200 al conștiinței (în America 49%) explică de ce este lumea așa cum e, cu nesfârșitele sale conflicte, războaie, sărăcie, crime etc. Cercetările arată că sursa acestor probleme este mai degrabă endogenă decât exogenă.

Onestitatea față de propria persoană conduce la scăderea emoțiilor negative caracteristice câmpurilor energetice mai joase. Neliniștea, teama, insecuritatea și vinovăția se diminuează și același lucru întâmplându-se și cu frustrarea, resentimentele și furia. Acum emoțiile negative nu mai sunt defel binevenite, fiind considerate neplăcute atât pentru noi înșine, cât și pentru ceilalți. Discuțiile în contradictoriu, conflictele și neînțelegerile nu mai sunt nici ele atrăgătoare. Cât privește dificultățile tranzitorii ale realităților sociale, ele sunt acceptate mai degrabă ca niște aspecte normale ale existenței umane decât ca insulte personale. Apare un dezgust progresiv față de violență, ca și față de teatralitatea extremismului politic și ideologic, așa cum confortul homeostatic de calm interior este preferat agitației și adrenalinei.

Cu o anumită maturitate, se dezvoltă un simț al umorului care înlocuiește treptat atacurile și izbucnirile ostile. Pacea și liniștea care par plictisitoare nivelurilor mai scăzute ale conștiinței, sunt acum preferate pentru că acestea constituie perioade de calm în care putem gândi și contempla. Reflectarea devine mai importantă decât reactivitatea emoțională. Dorințele sunt mai puțin solicitante, iar calitatea răbdării înlocuiește impulsivitatea și intoleranța față de întârzierea satisfacerii dorințelor. La nivelul 200, viața devine mai intențională, iar impulsivitatea scade. Fericirea personală devine un scop tangibil, iar recunoștința înlocuiește resentimentele, auto compătimirea și învinuirea altora. Experiența subiectivă a lumii se îmbunătățește, iar oamenii par mai prietenoși și mai ospitalieri. Strălucirea pălește, iar excesele sunt înlocuite de echilibru. Curajul conduce către explorare și facilitează dezvoltarea personală și evoluția conștiinței.

Elementul cheie ce conduce la atingerea și consolidarea curajului rezidă în acceptarea responsabilității personale. Această mișcare majoră necesită abandonarea erorii dualiste a victimei/făptașului, care subminează socialmente integritatea prin învinovățire și scuze fundamentate pe teorii dualiste morale și sociale relativiste, conform cărora o cauză exterioară sau condiția socială înlocuiesc autonomia personală, integritatea și onestitatea. Astfel, curajul mai implică și depășirea identificării cu sistemele de credință care calibrează sub nivelul 200 și se bazează pe învinovățiri și scuze. Chiar dacă există sau a existat o “cauză” exterioară, depinde numai de respectivul individ dacă poate să se ridice deasupra ei. Societatea este saturată de exemple ale unor astfel de fapte de curaj, chiar și în fața unor calamități severe (de exemplu, McCain, 2005). În mod empiric, provocarea cu care curajul se confruntă în mod obișnuit este frica, la care se adaugă neîncrederea în sine și teama de eșec. Curajul nu înseamnă însă absența fricii, ci determinarea de a o depăși, care, atunci când reușește, dezvăluie o putere ascunsă. Teamă de eșec scade atunci când înțelegem faptul că suntem răspunzători pentru intenție și efort, dar nu și pentru rezultat, care depinde de multe alte condiții și factori impersonali.

Sprijinite de inspirație, intenția puternică și dedicarea pot conduce în mod surprinzător la aparitia succesului în ciuda eșecurilor anterioare. Acest lucru dezvăluie capacitatea interioară pentru vitejie și curaj, care conduce, ulterior, la creșterea semnificativă a încrederii în sine. Multe încercări dure ale victiei pot fi traversate doar cu ajutorul “unui tur de forță” pe baza căruia se construiește încrederea în sine.

Dinamica Eului

Nivelul 200 are tendința de a se consolida automat datorită echilibrului interior, alinierii la integritate și adevăr și a unei funcționării reușite. Dictonul care guvernează acest nivel este “să păstrăm linia de plutire” și, asemeni unui vapor, ține cursul drept, ferindu-se de efectele temporare ale valurilor victiei.

Emoțiile inferioare încă mai erup periodic și au nevoie de corectări, dar ele nu mai sunt căutate și apreciate, fiind percepute mai degrabă ca inoportune.

Nivelul calibrat al conștiinței este consecința alinierii la principiile spirituale. El ne conduce destinul și seamănă cu busola unui vas. Prin respectarea integrității, se acceptă defectele de caracter, care sunt considerate mai curând provocări menite ameliorării decât scuze pentru vinovăție, auto-compătimire sau resentimente. La nivelul 200, obiectivele sunt centrate pe valori, iar realizarea lor este realistă și posibilă.

Funcția eului psihologic, așa cum este văzută de psihanaliză, este aceea de a alinia personalitatea la realitatea socială a lumii exterioare și, simultan, de a echilibra componenta de personalitate a conștiinței (supraeul lui Freud) cu "eul ideal" (normele internalizate) împotriva pomirilor instinctuale primitive ("id"-ul). Funcționarea defectuoasă a acestui mecanism conduce la apariția unor condiții și caracteristici patologice cum ar fi proiectarea dezaprobării interioare, fricii sau instinctelor primitive asupra altora, aflați în lumea exterioară (de exemplu, învinovățirea sau paranoia). Eșecul de a ne controla instinctele are ca rezultat apariția unor valuri de furie reprimată, precum și a fricii și depresiei. Un supraeu exagerat sau sadic poate fi proiectat și asupra altora, degenerând în trăsături rigide de caracter, ură de sine și culpabilitate auto-punitivă. Este important ca aceste mecanisme să fie cunoscute, și ele au fost cel mai bine descrise de Anna Freud în lucrarea "*Eul și mecanismele de apărare*" (1971).

O introspecție reușită necesită o estimare reală a limitelor dezvoltării și toleranței umane. Prin sporirea interioară a puterii spirituale, recompensele poziționalităților inferioare ale eului sunt respinse în favoarea plăcerii care apare în mod natural prin înlocuirea lor cu corectitudinea și integritatea.

De la nivelul 200 în sus încep să fie posibile relațiile sociale responsabile. În timp ce nivelurile emoționale mai scăzute conduc la coabitarea cu ceilalți, la nivelul 200 intenția se deplasează spre alinierea cu ceilalți, precum și către principiile reciprocității și mutualității, în defavoarea egocentrismului.

Fără intervenția deformărilor narcisiste, capacitatea de testare a realității ia locul iluziilor și pretextelor perceptuale. Fără intervenția constantă a divergențelor apare armonia, ca principiu esențial de operare care face posibilă înțelegerea cu alții și coordonarea activităților. În consecință, apare aprobarea și acceptarea socială. La rândul ei, fiecare etapă consolidează obiectivele și motivațiile integre. Neliniștile și incertitudinile sunt acceptate ca normale și concomitente cu dezvoltarea (o nouă slujbă, o nouă relație, etc.).

Ca urmare a alinierii cu adevărul, la nivelul 200 apare o capacitate îmbunătățită de a departaja adevărul de minciună, iar intelectul progresează semnificativ, dezvoltând capacitatea de a face diferența dintre retorica emoțională și validitatea motivată și confirmabilă. Apare, deci, abilitatea de a detecta pretextele și iluziile prin care imaginația și fantezia înlocuiesc logica și echilibrul. Pentru că sub nivelul 200 al conștiinței, adevărul se vinde pentru câștig, există o incapacitate de a se discerne între adevăr și falsitate, iar erorile sunt acceptate fără nicio critică, pentru că sunt convingătoare. Astfel, sub nivelul 200 există o pierdere semnificativă în privința experimentării realității și a capacității intelectuale. (Sub nivelul calibrat 200, oamenii sunt incapabili să utilizeze testul kinesiologic, obținând adesea rezultate false.)

Sub nivelul 200 există capacitatea de procesare a “faptelor” (lineare), însă nu există încă și abilitatea de recunoaștere a adevărului, care nu este linear și depinde de capacitatea de a gândi abstract. Mentea Inferioară utilizează faptele pentru a sprijini poziționalitatea, în timp ce Mentea Superioară respectă echilibrul, înțelesul și acordul existent între nivelurile abstracției. În acest fel, progresiv, înțelesul se aliniază nivelurilor adevărului, mai degrabă ca o consecință normală a regulilor logicii și rațiunii decât a dorinței.

Sub nivelul 200, faptele sunt grupate fără a se ține cont de categoriile de valoare egală, orice dovadă contrară fiind neglijată sau eliminată prin justificări raționale. Astfel, Mentea Superioară trebuie să se supună disciplinei, legilor dialecticii și cerințelor integrității intelectuale.

Detectarea adevărului depinde astfel de recunoașterea conținutului care influențează și categorizează profund înțelesul și semnificația. În timp ce faptele, atunci când sunt asamblate logic pot fi citate ca “dovezi”, adevărul se află la un nivel diferit de abstractizare și poate fi materializat numai prin alte mijloace de confirmare. Chiar și în cel mai bun caz, mintea omenească nu poate să facă diferența dintre “fapte” și adevăr, respectiv dintre adevăr și minciună. Detectarea adevărului este sprijinită de umilință și de spiritul analizei echilibrate și corecte. Un exemplu clasic este acela al fraților Wright care au fost ridiculizați cu “faptul” că avioanele sunt mai grele decât aerul și, deci, incapabile să zboare. În plus, argumentul scepticismului a exemplificat suficient de mult că unele fapte selecționate pot conduce la concluzii foarte eronate.

Depășirea nivelului 200

La nivelul 200, imaginea lui Dumnezeu este asociată cu încrederea, justiția, echilibrul autorității și mecanismele care pot compensa lipsa perfecțiunii prin mântuire, cu acceptarea responsabilității pentru defecte și cu strădania de a fi morali. Această imagine mai benignă a Divinității înlocuiește proiecțiile antropologice caracteristice nivelelor mai joase, ce aruncă asupra lui Dumnezeu marile slăbiciuni ale omului, cum ar fi vanitatea, severitatea, furia, părtinirea, gelozia și acordarea de favoruri de natură etnică și geografică.

La nivelul 200, religia este respectată și considerată mai curând o opțiune decât o amenințare. Principiile de bază sunt evitarea păcatului, acceptarea responsabilității spirituale și înlăturarea tentației (așa cum se spune și în rugăciunea “Tatăl nostru”). Rugăciunea este considerată deopotrivă o formă de venerație și o confirmare a voinței lui Dumnezeu, iar invocarea îndrumării apare ca o reacție normală, drept consecință a umilinței și a acceptării defectelor de caracter. Astfel, moralitatea tinde să fie un obiectiv major, care se reflectă adeseori în atitudinile sociale responsabile și în respectul pentru valorile tradiționale. Deși mai

există încă teama față de Justiția Divină, aceasta este atenuată de încrederea în corectitudinea, milostenia și iertarea lui Dumnezeu.

A ne dedica integrității și unei vieți fără de păcat conduce la conștientizarea defectelor de caracter, ceea ce are ca rezultat umilința spirituală și conștiința faptului că, fără ajutorul lui Dumnezeu, eul și limitările sale sunt foarte greu (uneori chiar imposibil) de depășit. Teamă de păcat, deși nu covârșitoare, este totuși importantă. Ea conduce la afilieri și interpretări religioase care sunt considerate deopotrivă raționale și consolatoare. Respectul pentru autoritate are ca efect acceptarea conceptelor religioase/spirituale, precum și înțelegerea necesității credinței.

Curajul este rezultatul unui act de voință prin care se ia decizia de acceptare a onestității și integrității interioare ca pe niște principii axiomatice de viață, care trebuie urmate în ciuda oricăror rezistențe, tentații și obstacole. Datoria față de sine și față de alții generează alinierea la principiile spirituale și curajul de a depăși aceste obstacole și rezistențe. Prin intenție și practică reușită, vicisitudinile vieții (deopotrivă interioare și exterioare), devin ocazii de creștere a puterii. Aceasta este baza solidă a încrederii în sine, în Dumnezeu, în adevărul spiritual, în viața însăși.

Neutralitatea *(Nivelul calibrat 250)*

Introducere

Energia devine foarte pozitivă la nivelul Neutralității, căci acesta este definit de eliberarea din poziționalitățile caracteristice stadiilor inferioare. Sub nivelul 200, conștiința tinde spre dihotomii și poziții rigide, fapt care constituie un impediment într-o lume mai curând complexă și multifuncțională decât în alb și negru.

Abordarea unor atare poziții dualiste creează polarizare care, la rândul ei, generează opoziție și diviziune. Așa cum se întâmplă și în artele marțiale, o poziție rigidă devine un punct vulnerabil; ceea ce nu se îndoiește este în pericol să se spargă. Ridicându-se deasupra barierelor sau opozițiilor ce disipează energia, condiția Neutralității permite abordarea problemelor într-un mod flexibil și realist. A fi neutru înseamnă a fi relativ neatașat de consecințe și esecuri, neîmplinirea unui drum nemaifiind considerată frustrantă, împăimântătoare sau o înfrângere.

O persoană aflată la nivelul Neutralității poate spune "Bine, dacă nu voi reuși să primesc acest serviciu, voi găsi altul". Acesta este începutul încrederii interioare în sine. A simți și înțelege puterea înseamnă a nu te lăsa intimidat, dar în același timp a nu dori neapărat să demonstrezi ceva. Așteptarea că viața, cu suferințele și coborâșurile ei va fi, în fond, bună dacă ne putem adapta, este o atitudine proprie nivelului 250.

Oamenii aflați la nivelul Neutralității au simțul bunăstării. Emblema acestui nivel e încrederea în capacitățile necesare pentru a trăi în lume. Acesta este nivelul Siguranței. Cu oamenii din

acest nivel este ușor să te înțelegi și în preajma lor te simți în siguranță, pentru că ei nu sunt interesați de dispute, competiții și vinovăție. Ei ne transmit încredere fiind ei înșiși, pe fond, netulburati din punct de vedere emoțional. Această atitudine evită judecățile și nu conduce la vreo nevoie de a controla comportamentul celorlalți. În același timp, trebuie spus că oamenii Neutri prețuiesc în aceeași măsură libertatea personală și a celorlalți.

Discuție

Curajul are motivația și puterea de a depăși rezistențele, de a face față provocărilor și de a trece peste ele cu forță și hotărâre, fapt care îi dezvoltă, în schimb, capacitatea de a aplica deciziile. Curajul este necesar pentru că, la acest nivel, se observă încă unele probleme și dificultăți, ce necesită efort și determinare pentru a fi depășite. Astfel, obstacolele pot fi în fond niște proiecții care nu rezultă din realitate, ci din poziționalitățile reziduale. Curajul poate anticipa dificultățile cu care se poate confrunta, cum ar fi disconfortul, respingerea, incertitudinea sau anxietatea.

Prin contrast, nivelul Neutralității nu proiectează percepții dualiste pentru că a depășit poziționalitățile precum obstacolele aflate la nivelul Curajului și care sunt create de îndoială, anxietate, anticipare sau nefamiliaritate. De aici rezultă libertatea de a nu investi emoțional în realizarea obiectivelor narcisiste. Neutralitatea nu este interesată de câștiguri egoiste, de controlarea altora ori de alte câștiguri. Ea se mulțumește mai mult să atragă decât să promoveze. Neutralitatea este benignă și nu este înclinată nici să se prostorneze în fața strălucirii, dar nici să-și minimizeze importanța; ea nu este interesată să convingă, să constrângă, să intimideze sau să amenințe. În cadrul Neutralității fiecare este liber să încerce să “dovedească” orice despre sine. De asemenea, aceasta nu este atrasă de cauze. În consecință, Neutralitatea este pașnică și prețuiește liniștea și calmul. Ea mai reprezintă și un nivel lipsit de solicitări, presiune sau necesități narcisiste.

Atitudinea care caracterizează în general acest nivel este interesul, dar nu implicarea emoțională, ceea ce permite insta-

larea lejerității, pentru că nimic nu este cu adevărat "în joc". Nu există vreo obligativitate de "cucerire" sau "câștig". Astfel, neutralitatea este relativ independentă și bucurătoare de a fi ceea ce este. "Dacă vrei bine, dacă nu la revedere" este o atitudine de încredere și valoare intrinsecă, care nu are nevoie de nimic de la alții.

Nivelul Neutralității este confortabil și relativ lipsit de anxietate pentru că nu plasează supraviețuirea în raport cu rezultatele preconceptuate. Astfel, sursa fericirii nu este proiectată în exterior (către alții sau către lume), ceea ce conduce la o relativă securitate și libertate interioară. Neutralitatea este, de asemenea, scutită de anxietatea socială a amenințării și, deci, nu cunoaște paranoia. Atitudinea de "laissez-faire" îi permite afișarea unei cordialități comode pentru că nu este nimic "în joc" care să ceară aprobare din partea celorlalți. Libertatea Neutralității este consecința abandonării poziționalităților, condițiilor și așteptărilor. Necesitățile narcisiste și egocentrice nu mai sunt dominante acum. În consecință, nivelul Neutralității nici nu suferă de lipsă și nici nu este condus de dorințe, nevoi ori obligația de "a face" ceva sau de a lua poziții în problemele sociale; el include, deci, flexibilitatea.

În Neutralitate există încrederea că Dumnezeu este bun, iar de aici rezultă încrederea în înțelepciunea Divină, care nu ține cont de limitele omului. Astfel, Dumnezeu reprezintă într-adevăr sursa libertății pentru că Divinitatea nu pare să mai fie o amenințare de care să ne fie teamă și pe care să o urâm - și, în consecință, pe care să o negăm.

Expresiile sociale ale acestui nivel al conștiinței sunt definite de coexistența comodă. Neutralitatea nu este interesată de conflicte sau de participarea la mișcări revoluționare ori la proteste. Acest aspect ar putea fi perceput ca pasivitate, când, de fapt, este vorba de stabilitate, care nici nu promovează schimbarea, dar nici nu i se opune. Astfel, seninătatea Neutralității oferă un echilibru în excesele transformărilor sociale și un refugiu din fața emoționalității, care permite reflecția și evaluarea calmă.

Dinamica Eului în Neutralitate

Poziționalitatea are ca rezultat percepții dualiste, iar acestea sunt consecința deformărilor egoiste și a limitelor inerente ale eului. Percepțiile proiectate sunt confundate cu realitatea, iar accentul este dat de câștigul sau pierderea imaginară. Prin contrast, Neutralitatea este consecința non-atașamentului, fiind astfel relativ lipsită de deformările induse de valorile și opiniile proiectate.

Este important să facem diferența între non-atașament și detașare. Detașarea indică retragere și negație, conducând la indiferență (care este, prin ea însăși, o formă de apărare împotriva temerii de atașament). Detașarea progresivă conduce la plictiseală, la platitudine, precum și la diminuarea vitalității și a bucuriei de a trăi. Dacă este urmărită cu regularitate, detașarea conduce în cele din urmă la "Vid", despre care adesea se crede în mod eronat că reprezintă Iluminarea sau starea Buddhică descrisă în sanscrită ca "*anatta*". Deși Vidul este o stare foarte impresionantă, cea absolută este Totalitatea. Vidul este non-linear, ceea ce este important, dar este, totodată, lipsit de Iubirea Divină care, de asemenea, este non-lineară. Adevăratele condiții ale Totalității sunt în esență foarte diferite de Neant. (Subiectul e discutat pe larg în capitolul 18).

Calea către Iluminare trece mai degrabă prin non-atașare decât prin negare. Pentru a înțelege acest lucru, este important să realizăm că energia non-lineară a conștiinței este intrinsecă în domeniul linear și că non-atașamentul înseamnă de fapt non-dependență față de formă. Non-atașamentul nu înseamnă nici atracție, nici aversiune. Prin contrast, detașarea conduce adesea la aversiune și evitare. Non-atașamentul permite eliberarea din atracția exercitată de valorile și anticipările proiectate (precum câștigul). Lipsită de teama de atracție sau aversiune, Neutralitatea permite participarea și bucuria de a trăi, pentru că viața devine mai mult un joc decât o implicare cu înaltă responsabilitate. Acest lucru este conform învățăturilor lui Tao, prin care fluxul vieții nu este nici căutat, nici îndepărtat. În acest fel, viața devine simplă, plăcută și lipsită de efort. Așa cum a arătat, dealtfel, Sf. Francisc din Assisi: "poartă lumea ca pe o haină ușoară".

La nivel experimental, viața cotidiană este un divertisment în care nimic nu are prea mare importanță. Dacă nu există nicio miză, nu există nici teama de pierdere, nici trufia eului de a avea un câștig.

Acolo unde Curajul vede provocări, Neutralitatea percepe mai degrabă principii și indicații decât solicitări sau regulamente rigide. În Neutralitate este absolut normal să acceptăm sau să refuzăm o opțiune, pentru că nu există nimic de dovedit sau de câștigat. În consecință, Neutralitatea permite o mare flexibilitate și detașare.

Din punct de vedere psihanalitic, la nivelul Neutralității, aspectele pozitive ale eului normal și sănătos reușesc să păstreze un echilibru între funcțiile interioare și exterioare. Impulsurile primitive sunt recunoscute și respinse ca fiind opțiuni defavorabile. Intelectul este lipsit de emoționalități deformatе, ceea ce permite instalarea realității sănătoase și integrării sociale. Conștiința (supraeul) a fost atenuată, astfel încât nu este necesar ca atitudinile interioare să fie proiectate asupra altora. Natura umană, inclusiv pornirile sale animalice, este acceptată ca normală și, în consecință, nu trebuie să fie respinsă, reprimată, negată sau proiectată asupra altora. Astfel, Neutralitatea este necritică față de inconvenientele vieții fizice, emoționale și sociale.

Nivelul Neutralității este însoțit de sentimente de securitate și siguranță ce apar ca o consecință a non-defensivității și non-poziționalității, însoțite de lipsa fricii, culpabilității sau tendinței de a-i judeca pe alții. La acest nivel, mai survine și o ușurare față de solicitările nesfârșite ale nevoilor și imperativelor narcisiste. Neutralitatea nu este nici cinică, nici imperativă, și nici nu încearcă să convingă pentru a-și atinge obiectivele. Ea acceptă progresul, schimbarea și evoluția conștiinței fără rezistență sau anticipare; pur și simplu, plutește de-a lungul râului victiei prin decizie și acceptare și nu prin ceea ce am putea percepe greșit ca fiind pasivitate sau indiferență.

Depășirea Neutralității

Pacea și calmul Neutralității constituie o ușurare binevenită pentru toți aceia care au depășit nivelurile inferioare și au supraviețuit suferinței interioare. Acesta poate fi considerat ca un nivel de recuperare pentru spiritul/sufletul care s-a smuls din mlaștina disperării, depresiei, suferinței, vinovăției, fricii și a căutării frenetice a câștigului, aprobării și acumulării egoiste a bogățiilor pământești, doar pentru a le transforma pe toate în cenușă. În loc de a-l regreta, Neutralitatea privește trecutul ca pe ceva instructiv și educativ. Multă lume alege să-și petreacă viața la acest nivel al recuperării și însănătoșirii interioare.

Trebuie spus însă, că, deși Neutralitatea este în mod subiectiv o stare foarte favorabilă comparativ cu nivelurile de sub ea, nu constituie încă o expresie a bucuriei și a radiantei Divinității sau a iubirii și compasiunii depline. Neutralitatea nu distruge viața și nici nu-i opune rezistență, dar nu este nici un contribuitor activ. Ea servește viața printr-o participare lipsită de rezistență și refuză să devină un mijloc de descurajare. Acest nivel este esențialmente unul tăcut, care nici nu contribuie la panorama vieții, dar nici nu o diminuează.

În Neutralitate, suntem recunoscători că am scăpat de casa interioară a oglinzilor prin renunțare și abandonare. Nu mai suntem robii axiomelor "este imperativ să" sau "trebuie să". Nu mai este necesar să fim "câștigători", "plini de succes" și să obținem aprobare sau acceptare. Nu este necesar să avem dreptate și nici să obligăm pe altcineva să "facă ceva" în legătură cu problemele lumii. Totuși, în final, datorită alinierii la principiile spirituale, conștiința evoluează în virtutea inspirației care caută acordul prin voință. Astfel, echilibrul interior se deplasează dinspre neutralitate spre o latură și mai pozitivă a scalei conștiinței, datorită intenției sprijinite de credință și de entuziasmul unui scop pozitiv.

Datorită non-rezistenței, energia spirituală a afecțiunii împinge sufletul spre niveluri și mai înalte de conștiință și expresie. Potențialul de dezvoltare al iubirii necondiționate și al compasiunii absolute atrage o apreciere sporită a frumuseții și progresului spiritual, ca o consecință a venerației și rugăciunii. Astfel,

prin non-rezistență, se deschide ușa prin care energia Grației Divine dă un impuls evoluției conștiinței, iar voința personală devine afirmativă fiind atrasă către Divinitate prin căldura interioară progresivă a Radianței Iubirii Divine. Activarea potențialului spiritual este o consecință a non-rezistenței, care se ascamână unei flori care se deschide și reacționează la căldura soarelui datorită calităților sale naturale impregnate de Creația însăși.

Disponibilitatea (Nivelul calibrat 310)

Introducere

Acest nivel de energie foarte pozitiv poate fi considerat o poartă spre nivelele superioare ale conștiinței. Dacă, de exemplu, cei aflați la nivelul Neutralității se descurcă bine la locul de muncă, la nivelul Disponibilității avem de-a face cu excelența, succesul în orice încercări fiind un lucru obișnuit. Aici dezvoltarea este rapidă pentru că acești oameni sunt aleși pentru a avansa. Pe de o parte, Disponibilitatea implică depășirea rezistenței interioare în fața vieții și pe de alta, deschiderea de a lua parte la ea. Sub nivelul 200 oamenii tind să fie limitați, dar la nivelul 310 are loc o mare deschidere. La acest nivel oamenii devin foarte prietenoși, iar succesul economic și social pare să urmeze automat. Spre exemplu, cei binevoitori nu sunt îngrijorați de șomaj; ei vor accepta orice slujbă, ori își vor crea propria afacere și carieră. Nu se simt înjosiți de funcțiile de execuție sau de a porni de jos. Sunt îndatoritori față de ceilalți și contribuie la binele societății. De asemenea, ei sunt deschiși față de problemele interioare și nu se confruntă cu blocaje majore în procesele de învățare.

La acest nivel, stima de sine este ridicată, fiind întărită de feed back-ul pozitiv primit de la societate în forma recunoașterii, aprecierii și recompensei. Cel binevoitor și disponibil este empatic și sensibil la nevoile celorlalți. Ei sunt cei ce construiesc societatea și principalii contribuitori ai acesteia. Au capacitatea de a se corija pe ei înșiși, dat fiind că tind să învețe din propriile experiențe. Depășind Mândria, ei sunt dispuși să-și privească în

față defectele și să învețe de la alții. La acest nivel, oamenii devin studenți excelenți. Ei sunt ușor de instruit și reprezintă o considerabilă sursă de putere pentru societate.

Discuție

Dedicarea spirituală și efortul aduc compensării neanticipate ce confirmă validitatea angajamentului. Se dovedește că sacrificiile merită pe deplin efortul. Recunoștința spirituală este o sursă neașteptată de plăcere, ce aduce cu sine un sentiment de bine care constituie consecința creșterii fluxului de energie spirituală. Survine un sentiment mai intens de vitalitate și apreciere a vieții, pe măsură ce calitățile sale se îmbunătățesc progresiv. Experiența este subiectivă non-lineară și subtilă, dar foarte puternică. Încrederea și optimismul înlocuiesc îndoiala, neîncrederea, împotrivirea și cinismul. Lupta este înlocuită cu tihna, iar viața însăși devine în mod natural atrăgătoare și plăcută.

Prin renunțarea la rezistență, este necesar un efort mai mic pentru a funcționa în lume. Recompensele dezvoltării spirituale devin motivații automate ce se transformă în entuziasm ca o consecință a unei percepții mai pozitive asupra sinelui și vieții. Viața devine mai degrabă un motiv de plăcere decât unul de rezistență, fiind însoțită de o anticipare pozitivă. Motivația este consecința inspirației și nu a dorinței de câștig. În acest sens, s-a descoperit că renunțarea la recompensele negative ale poziționalităților și scopurilor egocentrice are ca rezultat beneficii interioare mult mai importante.

Disponibilitatea este veselă, binevoitoare și voluntară. Ea are energia suplimentară care altfel ar fi fost risipită pentru rezistență, amânare și nemulțumire. Disponibilitatea energizează îndeplinirea dorințelor altora și, în acest fel, expresia ei socială este binevoitoare și umanitară. Este atitudinea “bunului Samaritean”, precum și cea a încrederii sociale.

Energia Disponibilității este, de asemenea, și nivelul Reguli de Aur: “Faceți altora ceea ce ați vrea să vi se facă vouă”. În relațiile reușite, acest lucru are ca rezultat o reciprocitate între parteneri și companioni. Această reciprocitate e rezultatul alinierii la bunăstarea

fiecaruia și nicidecum a implicării emoționalității animalice, care conduce adesea la inconveniente supărătoare. Reciprocitatea face ca partenerii să împartă beneficiile, în timp ce implicarea induce o relație mai degrabă “dificilă” din cauza faptului că fiecare va trage spuza pe turta lui, dorind un grad maxim de control.

Disponibilitatea este mai degrabă generoasă decât avidă de câștig sau dominație, iar relațiile din cadrul său implică servirea dez-voltării și obiectivelor tuturor, nu doar a celor proprii. Disponibilitatea este deci armonioasă și se exprimă mai degrabă printr-o atitudine de tip “câștig-câștig” decât prin cea caracteristică nivelurilor mai joase, în care viața este percepută ca o dihotomie “câștig-pierdere”.

Contribuția la bunăstarea și fericirea altora este recompensantă și conduce la descoperirea că generozitatea este prin ea însăși o re-compensă. Unii oameni sunt atât de limitați încât experimentează acest sentiment doar cu animalele lor de casă favorite, dar cel puțin, este un început. Adevărata generozitate nu așteaptă nici un fel de re-compensă pentru că nu există constrângeri. Capacitatea pentru Disponibilitate este latentă la majoritatea oamenilor și iese la suprafață ca reacție la catastrofele majore. Adevărata bunăvoință nu caută recunoașterea și nici nu este motivată de inflamarea eului. Foarte multe persoane, cu adevărat caritabile, consideră că este o onoare să aibă permisiunea de a-i servi pe alții și nu sunt conștienți de faptul că acest lucru servește în același timp și acumulării de merite karmice.

Disponibilitatea atrage abundență și reacții de sprijin, care nu apar ca urmare a căutării, ci a unui răspuns de tipul “cine se aseamănă se adună”. Recunoașterea este consecința unei atitudini generoase care contribuie la atracție.

O poveste adevărată a unei cunoștințe pe care o cheamă Greta exemplifică perfect cele de mai sus. Ea a venit în Statele Unite din Irlanda și, având o educație medie și-a căutat de lucru ca fată în casă. Și-a găsit o slujbă ca femeie de serviciu pe proprietatea foarte mare a unei familii înstărite și importante din punct de vedere social. Disponibilitatea ei plină de bunăvoință a făcut să fie promovată ca menajeră. Ea se ocupa de toate necesitățile familiei, călătorind alături de aceasta prin lume în condiții de lux. Tatăl familiei avea multe

investiții și, din când în când, îi mai dădea Gretei, la cină, câte un pont în legătură cu bursa de valori. Destul de ciudat, acțiunile Gretei creșteau vertiginos. Cu timpul, recomandările ocazionale au făcut ca portofoliul Gretei să crească continuu, în ciuda relativ frecventelor fluctuații ale bursei.

În final, ea și-a vândut acțiunile pentru o investiție imobiliară în Mahnattan (New York) și a devenit milionară. În ciuda averii sale de acum considerabile, Greta a continuat să fie dedicată familiei în care copiii deja crescuseră, începuseră să iasă la petreceri, se căsătoriseră etc.

Într-o zi, a primit un telefon de la un unchi mai îndepărtat care venea în vizită din Irlanda. Acesta a sunat câțiva membri ai familiei, dorind să se întâlnească cu unul din ei la New York, ceea ce constituia o adevărată excursie, iar Greta a fost singura care a fost de acord să facă acest drum. Au luat prânzul împreună și apoi unchiul s-a întors înapoi în Irlanda. Câțiva ani mai târziu, acesta a murit și i-a lăsat Gretei o proprietate enormă (care valora mai multe milioane de dolari), ca recunoștință pentru prietenia ei.

Greta și-a continuat munca de menajeră la aceeași familie, deși devenise de mai multe ori multimilionară. La înmormântarea sa au participat sute de oameni cu care se împrietenise și pe care-i ajutasese de-a lungul anilor. În testamentul său, o mare parte din avere a fost lăsată pentru opere de caritate, dar a rămas suficient pentru a-i face foarte bogați pe toți copiii și rudele sale. În legătură cu povestea Gretei, îmi aduc aminte de o remarcă recentă a unei alte cunoștințe "Știi, un milion de dolari nu mai contează chiar așa de mult"

Disponibilitatea (calibrată la nivelul 310) se află în contrast cu "facerea de bine" (calibrată la nivelul 190) care caută să impună controlul și propriile valori asupra altora.

Dinamica eului în Disponibilitate

Prin aliniere și dedicare spirituală, nivelul energiei spirituale crește și activează puternic chimia și fiziologia emisferei cerebrale drepte (după cum arată graficul Funcționării Cerebrului). Acest lucru modifică percepțiile și eliberează neurotransmițători

anabolici și endorfină în creier. În felul acesta, lumea este percepută ca fiind mai blândă, mai prietenoasă și mai generoasă. Atingerea obiectivelor este facilitată mai degrabă prin internalizarea lor decât prin proiectarea către condițiile exterioare. Astfel, câștigul este internalizat și considerat o creștere interioară reușită.

Acțiunile și deciziile sunt motivate de intenții bune și conduc la alegerea opțiunilor pozitive. Integritatea intenției este conformă unei conștiințe pozitive și are ca rezultat un respect de sine sănătos, independent de opiniile altora sau de câștigurile exterioare. Acest lucru generează autonomie și satisfacție, care apar ca rezultat al îndeplinirii potențialelor interioare.

Dorința dezvoltării interioare și căutarea perfecțiunii apar concomitent în cadrul alinierii spirituale, care devine un mod de viață. Perfecțiunea spirituală devine un “eu-ideal”, care își manifestă influența mai degrabă prin atracție decât prin promovare.

Ca o consecință a renunțării la eul narcisist, apare o reducere a deformărilor perceptuale ce sunt rezultatul poziționalităților egocentrice. Acum este mai ușor să acceptăm imperfecțiunile umane care, la nivelul Mândriei, ar fi fost abordate prin furie, negare, vinovăție sau proiecție către exterior. Cu o conștiință pozitivă, greșelile și erorile pot fi recunoscute și corectate, fără o atitudine defensivă și fără pierderea respectului de sine. Survine și o creștere a deschiderii către umor și către capacitatea de a ne amuza de propriile slăbiciuni omenești (de exemplu, a greși este omenește, a ierta este Dumnezeuște).

Nivelul Disponibilității este eficace în lume pentru că nu se împiedică de rezistență, iar atunci când se combină cu devotamentul, devine capabil să străpungă barierele interioare ale sistemului de credință axat pe “nu pot” pentru a ajunge la “pot”. Alte devize sunt “lasă capul în jos, continuă să mergi și urmează-ți visul”, “când drumul este greu, numai cei puternici îl continuă”, “mergi drept înainte, orice s-ar întâmpla” sau “creează-ți propriile oportunități”. În centrul acestor devize și filozofii se află disponibilitatea de acceptare a responsabilității și răspunderii proprii și refuzul de a plasa vinovăția și responsabilitatea în exterior.

Depășirea nivelului Disponibilității

La nivelul 310 succesul rezultă dintr-o convingere interioară asupra valorii personale. Optimismul ce rezultă de aici încurajează dezvoltarea și creșterea ulterioară, ca și afirmarea valorii deopotrivă practice și subiective a alinierii la căutarea adevărului spiritual și a principiilor sale. Creșterea puterii interioare confirmă realitatea operațională a principiilor spirituale, căci fructele lor constituie adevărurile revelate. Atitudinile și acțiunile eficace constituie recompense și impulsuri. Depășirea cu succes a limitelor prealabile încurajează și mai mult explorarea spirituală și principiile fundamentale.

Limita acestui nivel este dată de concentrarea asupra personalității și de identificarea cu aceasta, în timp ce, în realitate, dezvoltarea se datorează razei Sinelui. Disponibilitatea de abandonare a limitei este susținută în virtutea iluminării progresive a Sinelui. Iluzia constă în faptul că "eul" personal ar reprezenta realitatea fundamentală – și trebuie depășită, lucru posibil datorită elanului pozitiv al Disponibilității. Totuși, Disponibilitatea își consideră principiile și convingerile ca pe o forță de propulsare ca și când sursa s-ar afla în interior. Astfel, apare convingerea că sinele personal stă la baza succesului.

Limitarea primară rezidă în identificarea sursei vieții cu o personalitate separată, care devine identificabilă cu voința. Totuși, trebuie înțeles că tot ceea ce se întâmplă apare ca o consecință a potențialului care se manifestă atunci când condițiile sunt adecvate, respectiv că voința și intenția constituie factorul declanșator, dar nu și cauza evoluției.

Practica spirituală a serviciului altruist este denumită în mod tradițional "Karma yoga", și atunci când este combinată cu rugăciunea și devotamentul, este transformativă. Aceasta a fost calea lui Mahatma Gandhi.

Disponibilitatea sprijină intenția și facilitează procesul de purificare a evoluției spirituale care, adesea, reclamă disponibilitatea confruntării cu disconfortul interior pentru a putea atinge un obiectiv superior. Disponibilitatea implică mai multă energie (necesară efortului de depășire a obstacolelor și opozițiilor). Ea

mai necesită și acceptarea unor perioade de suferință, menite atingerii obiectivelor mai înalte. Totodată, cuprinde și o atitudine pozitivă față de procesul de învățare și acumulare necesar angajamentului spiritual. Disponibilitatea este o atitudine pozitivă, în contrast cu încăpățânarea (care constituie o formă de rezistență). Abandonarea pozitionalităților este consecința disponibilității și, prin urmare, constituie o calitate importantă a efortului spiritual interior serios.

Acceptarea

(Nivel calibrat 350)

Introducere

La acest nivel al conștienței are loc o transformare majoră în ceea ce privește înțelegerea faptului că sursa și creatorul experienței de viață ale unui individ sunt chiar el însuși. Asumarea unei atare responsabilități este proprie acestui nivel de evoluție, caracterizat de capacitatea de a trăi în armonie cu forțele vieții.

Toți oamenii din nivelele inferioare pragului 200 înclină să fie lipsiți de putere și se privesc pe ei înșiși ca pe niște victime aflate la cheremul valurilor vieții. Acest fapt își are originea în credința că sursa fericirii sau cauza problemelor cuiva se află “în afara acestei lumi”. Prin înțelegerea faptului că sursa fericirii e în noi înșine, acest nivel aduce cu sine un salt imens. În acest stadiu nu mai atribuim unui ceva “supranatural” capacitatea de a ne face fericiți și nici dragostea nu mai este privită drept ceva dat și apoi luat înapoi de un altul, ci izvorând din noi înșine.

Acceptarea nu trebuie confundată cu pasivitatea, care constituie un simptom al Apatiei. Forma de acceptare de care ne ocupăm acum permite angajarea în viață și în circumstanțele acesteia, fără a încerca însă să ne aliniem viața unei planificări. Odată cu acceptarea (dat fiind că am depășit negarea) avem de-a face cu percepția și calmul emoțional. Vedem acum lucrurile fără a le mai deforma sau înțelege greșit și, în același timp, contextul experienței ni se lărgeste în așa fel încât devenim capabili să vedem lucrurile în ansamblu. În esență, acceptarea implică echilibrul, măsura și caracterul potrivit.

Cei aflați la nivelul Acceptării nu sunt interesați să determine ce anume este rău sau bun, ci se dedică rezolvării problemelor. Slujbele dificile nu le creează vreun disconfort și nici descurajare. Obiectivele pe termen lung încep să devină prevalente față de cele pe termen scurt; autodisciplina și stăpânirea domeniului lor de activitate devin și ele un loc comun.

La nivelul Acceptării nu mai suntem polarizați de conflicte sau opoziții; înțelegem că și ceilalți oameni au aceleași drepturi ca noi și respectăm acest lucru, pentru că punem preț pe echitate. Dacă nivelele inferioare sunt caracterizate de rigiditate, la acest nivel începe să apară pluralitatea, ca o formă de rezolvare a problemelor. Prin urmare, acest nivel este eliberat de discriminare și intoleranță. De asemenea, există o conștiință a faptului că egalitatea nu exclude; că acceptarea, mai curînd decît să respingă, unește și înglobează.

Discuție

Nivelurile conștiinței situate mai jos de valoarea 350 reflectă o dominație a percepției prin poziții emoționale și valori prezumptive. La aceste niveluri emoțiile sunt aspre și distructive și, în consecință, generatoare de conflicte și lupte. La nivelul 200, emoționalitatea se îndepărtează de negativitate și se îndreaptă către o abordare pozitivă a lumii și a sinelui, devenind un sprijin pentru viață. La nivelul 310, emoționalitatea și voința sunt predominante pozitive, dar încă reprezintă porniri emoționale. La nivelul 350, prin acceptare, liniștea înlocuiește emoțiile tulburătoare, astfel încât emoționalitatea pălește în loc să determine sentimentele.

La nivelul 350, dorința eului narcisist de a-i controla pe alții este redusă la tăcere prin încetarea tendinței de a juđeca și a dorinței sale intrinsece de a-și promulga punctele de vedere. Mentalitățile spiritului dualist se diminuează, așa cum fac și judecățile bazate pe dihotomia dintre bine și rău. Alegerea apare mai degrabă în forma libertății opțiunilor decît a categoriilor moralizatoare.

Dat fiind nivelul de conștiință al lumii, a alege vanilia înseamnă să vezi ciocolata ca pe un rival, un dușman sau o calitate care trebuie detestată. La nivelul 350, există libertatea de a vedea că ele nu sunt, de fapt, decât opțiuni alternative, așa încât putem alege o anumită aromă fără să o demonizăm pe cealaltă. Astfel, apare o atenuare a constrângerii generate de etichetarea opțiunilor în forma unor grade de dezirabilitate și aversiune.

Foarte importantă la acest nivel este și utilizarea capacității pentru Disponibilitate (care a fost dobândită anterior, la nivelul 310). Succesul nivelului 350 se bazează pe disponibilitatea de aplicare a principiului iertării, în scopul echilibrării moralității și a tendinței de a judeca. Astfel, spiritul răzbunător este înlocuit de compasiune, care permite o mai mare armonie precum și o stare de bine interioară, interpersonală și socială. Devine evident că eroarea are nevoie mai degrabă de corectare, iertare și compasiune, decât de justificarea unor atitudini sau acțiuni punitive.

Renunțării la atitudinea critică i se opune suficiența eului inflammat, care apare ca rezultat al autoaprecierii sale ca arbitru al moralității. Acceptarea nu atrage negarea, ci înlocuirea acesteia cu percepția realistă și cu recunoașterea limitelor intrinsece. Ea nu se simte obligată "să ia poziție" sau măsuri în legătură cu ceea ce observă, după cum nici nu încearcă să "repare" ceva. În consecință, Acceptarea poate observa și accepta limitele existenței umane și neajunsurile lumii, fără a-și pierde echilibrul și seninătatea.

Acceptarea este un rezultat al înțelepciunii și al renunțării la poziționalități prin faptul că acceptă că expresiile variate ale vieții sunt în acord cu voința Divină și că, în acest fel, Creația este extrem de variată în exprimările și în evoluția sa. Acceptarea nu face diferența dintre dualitățile "ori/ori" sau "alb/negru" și poate depăși tentația de a fi critică. Acceptarea realizează că atributele observate sunt caracteristice naturii umane și constituie reflexii ale karmei individuale sau de grup. Societatea cuprinde o mixtură de niveluri diferite de dezvoltare evoluționistă, incluzând o panoramă de opțiuni și căi alternative de a pătrunde în "casa oglinzilor" existenței.

La nivelul 350, Acceptarea este inofensivă pentru că nu încearcă să-i judece, să-i controleze, să-i schimbe sau să-i domine

pe alții. Ea nu vrea nici să "salveze lumea", nici să o condamne în multiplele ei forme de exprimare. Prin abandonarea dorinței de a-i schimba și controla pe alții, apare o libertate reciprocă de a nu fi controlabil prin opiniile, valorile și aprobarea altora. Lipsa necesității de a fi aprobat de către alții atrage după sine dispariția obligativității de a căuta și dori cu ardoare acordul social. Totuși, acest lucru e diferit de pasivitate sau indiferență care, prin natura lor, îi dezavucază pe ceilalți.

Dinamica eului în Acceptare

Acceptarea se aplică atât lumii interioare, cât și celei exterioare. Prin educație spirituală, devine evident faptul că eul, prin structura sa intrinsecă, este predispus la erori de percepție și că, prin disponibilitatea de renunțare la poziționalități, aceste tulburări de percepție sunt depășite. Maturitatea Acceptării include capacitatea de a accepta cu seninătate atât limitele personale, cât și cele general umane fără pierderea respectului de sine, pentru că judecățile de valoare și-au pierdut validitatea și acum sunt considerate ca fiind în primul rând opțiuni arbitrare și personalizate. În felul acesta, părerile personale sunt detronate și își pierd tendința de dominare prin presiune emoțională.

În acest moment, Conștiința (supraeul) devine benignă pentru că "i s-au scos colții" și, în consecință, nu mai este nevoie să o negăm, să ne temem de ea sau să o proiectăm asupra lumii. Prin acceptare, în locul negării moralizatoare ca formă de reprimare, pornirile animalice sunt acceptate ca făcând parte din natură și ca fiind echilibrate de caracteristicile umane pozitive. Prin depășirea atitudinii critice, nici cele mai primitive porniri instinctuale nu mai trebuie să fie compartimentate, deformate ori atribuite altora. Astfel, deși pornirile primitive încă există și sunt recunoscute, nu se acționează asupra lor. Acceptarea exclude pretențiile și permite obiectivitatea realistă.

La acest nivel, discernământul non-emoțional ia locul atitudinii critice, care, de obicei, e intens emoționalizată prin furie, indignare, denunțare și atac injurios. Deși este evident că există

multe elemente și forțe în lume care dăunează vieții și fericirii omenești, nu este necesar să le urâm sau să le demonizăm, ci să ținem seama de ele și să le evităm. Astfel, ceea ce cândva a fost demonizat, acum este privit mai degrabă ca o vreme mai rea, ca o maree sau ca o forță a naturii: luată în calcul, dar nu detestată. Viața nu continuă prin ura împotriva fulgerului, ci prin evitarea locului unde există probabilitatea ca el să lovească.

Renunțarea la atitudinea critică are ca rezultat eliberarea de emoțiile negative ale urii, care sunt însoțite de paranoia, vinovăție (conștientă sau inconștientă) și teamă inconștientă de răzbunare. Umilința previne inflamarea eului prin care miczul narcisist al acestuia îi percepe pe alții ca fiind "răi", iar pe sine ca fiind "bun", și, prin urmare, superior.

Umilința are ca rezultat renunțarea la auto-inflamarea eului și la câștigul narcisist care rezultă din tendința de a judeca. Refuzul de a juca rolul de arbitru moral permite renunțarea la această funcție în favoarea lui Dumnezeu ("Judecata e a Mea" spune Domnul) și are ca rezultat detașarea de nesfârșitele dezbatări lumesti asupra poziționalităților morale, etice, legale, politice, religioase, etnice, juridice și sociale. În timp ce eului i-ar plăcea să considere că orice opinie este o sărbătorire glorioasă a dreptului la liberă exprimare, umilința recunoaște că umanitatea a reușit să supraviețuiască foarte multă vreme fără opiniile și sfaturile personale ale unora.

Onestitatea față de sine reclamă examinarea motivelor eului care este preocupat să aibă o imagine exagerată și auto-suficiență, exprimată prin retorică și argumentație. Smerenia remarcă faptul că lumea este așa cum este, în ciuda milioanelor de experți care s-au auto-numit astfel. De obicei, acestei realizări umile i se opune rezistență pentru că eului îi place foarte mult să încalce un cal de bătaie.

În acest caz, să însemne oare acceptarea că viața personală a fiecăruia nu contează, că este lipsită de valoare sau semnificație? Dimpotrivă, prin umilință, aceasta își pierde falsa valoare și își acceptă adevărata putere și funcție, dezvoltând astfel energia și forța spirituală și influențând lumea, mai ales prin conștiința colectivă a umanității. Puterea și integritatea spirituală a fiecăruia

individ în parte face ca marea să se ridice, cu toate vapoarele de pe ea. Îndemnurile moralizatoare provoacă reacții contrare, în timp ce integritatea smereniei radiază o putere căreia nimic nu-i rezistă.

Pentru ca eul să renunțe la egotism, mai este necesar să realizăm că a nu condamna nu este același lucru cu a tolera. Toată lumea știe că infracțiunea este o greșală, dar acest lucru nu a avut ca rezultat dispariția ei.

Depășirea nivelului 350

Prin abandonarea criticismului emoțional, calea e deschisă spre armonie și liniște, ca o consecință a diminuării presiunii emoționalității. Iertarea și mila permit reflecția contemplativă și apariția echilibrului conferit de discernământ și înțelegere. Rezistența opusă clarității lipsite de emoții este consecința tendinței eului de a nu renunța la rolul său narcisist și suficient ca judecător și arbitru al valorii și moralității. Eul pretinde că este pios și alimentează în secret atitudini de tipul "eu sunt mai credincios/mai sacru decât tine", ceea ce îi conferă energia pe care o absoarbe. El se teme că îi vor scădea meritul, valoarea și importanța dacă renunță la poziționalitate și devine în acest fel doar un servitor al lui Dumnezeu, în loc de a fi însuși Dumnezeu, așa cum nutrește credința sa secretă. Astfel, nucleul rezistenței rezidă în această iluzie a eului (disimulată cu grijă) precum și în pretenția lui la omnipotență și divinitate.

Eul se teme de pierderea suveranității sale iluzorii, care, de fapt, nu este decât grandomanie. De o mult mai mare importanță decât aerul pompos este înțelepciunea pătrunzătoare precum și observarea și analiza, care sunt facultățile intelectului și ale inteligenței, neperturbate de emoționalitate și prejudecată. Emoțiile întunecă înțelegerea, semnificația și sensul care nu se pot dezvolta și nu pot evolua pe deplin decât la un nivel mai înalt al conștiinței, care este lipsit de emoționalitate și poziționalități. Astfel, nivelul Acceptării luminează calea spre următoarea etapă evoluționistă: Rațiunea și Logica.

Eul narcisist este lipsit de umor și își dezvăluie adevărata natură prin "sensibilitate" și prin alte trăsături nevrotice. Îi lipsește capacitatea de a râde de el însuși și de micile sale manii, precum și de paradoxurile vieții omenești. Astfel, dezvoltarea simțului umorului contribuie la evoluția conștiinței prin dezinflamarea imaginii pline de sine a eului, prin care el își hrănește vanitatea și opiniile emoționale. Umilința exclude posibilitatea de a te face de râs sau de a te da în spectacol pentru a atrage atenția sau a-i controla pe alții prin strigăte exagerate sau gesturi bombastice. Acceptarea refuză dramatismul și permite o pluralitate calmă, fără marginalizarea generată de inflamarea pompoasă a poziționalităților care atrag disputa și atacul. Acceptarea aduce pace mai degrabă prin includere decât prin respingere sau denunțare, oferind astfel securitatea necesară dezvoltării raționalității și intelectului.

Rațiunea

(Nivel calibrat 400)

Introducere

Inteligența și rațiunea ies la rampă atunci când depășim emoționalitatea proprie nivelelor inferioare. Rațiunea este capabilă să gestioneze cantități mari și complexe de date și să ia rapid deciziile corecte; e capabilă să înțeleagă relațiile, gradațiile și distincțiile, și astfel, manipularea simbolurilor ca pe niște concepte abstracte devine din ce în ce mai importantă. Acesta este nivelul științei, al medicinei și al capacității crescute de conceptualizare și comprehensiune în general. Cunoașterea și educația sunt considerate foarte importante aici. Înțelegerea și informația sunt instrumentele principale ale realizării, ceea ce constituie emblema nivelului 400. Acesta este nivelul laureatilor premiului Nobel, al marilor oameni de stat, al judecătorilor de la Curtea Supremă. Einstein, Freud și alte figuri importante din istoria gândirii se încadrează aici. (Vezi, spre exemplificare, tabelul *Marile cărți ale lumii occidentale*.)

Neajunsul acestui nivel este eșecul de a distinge cu claritate diferența dintre simboluri (*res cogitans*) și ce anume reprezintă ele (*res externa*) și confuzia între lumile obiective și cele subiective, fapt care limitează înțelegerea cauzalității. La acest nivel e ușor să scăpăm din vedere pădurea din cauza copacilor, să devenim seduși de concepte și teorii și să sfârșim fără să atingem punctul esențial.

Nivelul calibrat al Marilor cărți ale lumii occidentale

Apollonius 420	Homer 455
Aquino, Thoma 460	Hume 445
Arhimede 455	Huygens 465
Aristofan 445	James, William 490
Aristotel 498	Kant 460
Augustin 503	Kepler 470
Aurelius, Marcus 445	Lavoisier 425
Bacon, Francis 485	Locke 470
Berkeley 470	Lucretius 420
Boswell 460	Machiavelli 440
Cervantes 430	Marx 130
Chaucer 480	Melville 460
Copernic 455	Mill, S. 465
Dante 505	Milton 470
Darwin 450	Montaigne 440
Descartes 490	Montesquieu 435
Dostoievski 465	Newton 499
Engels 200	Nicomachus 435
Epictet 430	Pascal 465
Eschil 425	Platon 485
Euclid 440	Plotin 503
Euripide 470	Plutarch 460
Faraday 415	Ptolemeu 435
Fielding 440	Rabelais 435
Fourier 405	Rousseau 465
Freud 499	Shakespeare 465
Galen 450	Smith, Adam 465
Galileo 485	Sofocle 465
Gibbon 445	Spinoza 480
Gilbert 450	Sterne 430
Goethe 465	Swift 445
Harvey 470	Tacit 420
Hegel 470	Tucidide 420
Herodot 440	Tolstoi 420
Hippocrate 485	Virgiliu 445
Hobbes 435	

Intellectualizarea poate deveni un scop în sine (de exemplu "relativismul" și impactul său negativ asupra mediului academic). Rațiunea este limitată prin faptul că nu ne oferă capacitatea de a discerne esența sau punctul critic al unei probleme.

Rațiunea este disciplinată de dialectica logicii și apare ca o necesitate de a discerne adevărul linear al faptelor confirmabile. Ea produce cantități masive de informație și documentare, dar este lipsită de capacitatea de a rezolva dezacordurile dintre date și concluzii. Toate argumentele filosofice sună convingător în felul lor. Deși rațiunea este foarte eficientă într-o lume tehnicizată în care domină metodele logice, tot ea constituie, paradoxal, principalul blocaj în calea atingerii unor nivele superioare ale conștiinței pentru că atrage identificarea sinelui cu mintea. Depășirea acestui nivel este relativ puțin obișnuită în societatea noastră (numai 4% dintre oameni reușesc s-o facă) pentru că reclamă o schimbare de paradigmă: de la descriptiv la subiectiv și experimental. Faptul că schimbarea paradigmei este o condiție esențială pentru înțelegerea nivelurilor mai înalte ale conștiinței și realității spirituale nu este încă recunoscut nici măcar în domeniile de studiu specifice precum "știință și conștiință" sau "știință și teologie", ce urmăresc confirmarea realităților spirituale non-lineare (care calibrează de la nivelul 500 în sus) în domeniul linear și limitat la marjele nivelului 400.

Discuție

Marjele nivelului 400 al conștiinței reprezintă apariția capacității de sintetizare și utilizare a abstracțiilor și simbolurilor lineare de mare complexitate precum și stăpânirea semnificației, înțelesului și verificării lor. Inteligența înțelege câmpurile ierarhice și discerne valoarea prin intermediul funcționalității, meritului implicit sau semnificației. Ea stratifică prioritățile prin succesiunea sistemelor de clasificare, care sunt analoge cu paradigma, domeniul, categoria, clasa, specia, sub-specia, genul și, în final, exemplul specific. Această funcție complexă este analogă unui sistem de sortare rapidă, capabil simultan de integrare și

selectare. Deși conținutul este linear, direcția sa generală și sursa de funcționare sunt non-linare, iar dominația sa este în concordanță cu puterea nivelului conștiinței din câmpul respectiv.

Pe lângă capacitatea colosală menționată mai sus, funcțiile de procesare complexe conferă, simultan și automat, o importanță variabilă fiecărei date, atribuindu-i o anumită credibilitate, importanță, plauzibilitate și valoare. Astfel, acestea realizează o imensă bancă de date, deopotrivă individuală și colectivă, creată de umanitate de-a lungul mileniilor.

Capacitatea de a gândi și raționa a avut ca efect apariția unor domenii academice precum știința, psihologia, filozofia, metafizica, psihanaliza și psihologia spirituală și ezoterică. Aceste aspecte li s-a adăugat atributul "dinamic" pentru a le da un plus de importanță. Totodată, li s-a suprapus teoria învățării, psihologia comportamentului (behaviorismul), condiționarea operativă, sistemele de reacție și recompensă, facilitarea și inhibarea. Prin cercetare, știința a mai descris și corelat modele de funcționare în domeniul neuroanatomiei, neurochimiei, sistemului nervos (simpatice și parasimpatice), hormonilor cerebrali, neurotransmițătorilor, precum și modificării acestora prin experiențele din genetică.

Deși toate acestea reprezintă o masă importantă de informație, problema de bază a rămas aceeași de-a lungul întregii istorii: ce înseamnă oare ele? (de exemplu, hermeneutica?). Meditația asupra subtilităților implicate de sens a preocupat cele mai importante minți din istorie și a produs marea bogăție a filozofiei și a ramurilor ei importante, cum ar fi epistemologia, teologia, metafizica și ontologia (știința despre "ființă"), care au studiat problematica direct.

Odată cu evoluția conștiinței, rațiunea, logica și intelectul sunt stimulate de alinierea la adevăr, care constituie, de fapt, un aspect al Divinității și sursa invizibilă a puterii câmpului minții însuși. Darul alinierii la adevăr are ca rezultat înțelegerea și acumularea înțelepciunii și perspicacității, manifestate în exercițiul aplicării funcției rațiunii. Astfel gradul în care rațiunea este prioritară în raport cu emoționalul depinde încă de voința individuală. De aceea, individul este liber să ignore rațiunea sau să-i

urmeze maximele și interpretările realității renunțând la imaginație, dorință, fantezie sau opțiuni emoționale.

Astfel, gândirea și raționamentul apar într-un câmp general al unei tonalități emoțional-evaluatoare care poate fi favorabilă sau limitativă. Tonalitatea emoțională generală mai reflectă și impulsurile sociale colective și variază de la cultură la cultură. Prin urmare, în cadrul fiecărei culturi, aceasta este distribuită în diverse sub-grupuri care scot în evidență sau diminuează valoarea rațiunii și a intelectului. În general, educația superioară s-a caracterizat printr-o valoare a statutului social suprapusă peste valoarea sa naturală, intrinsecă. Aceasta a atins cea mai înaltă cota valorică în perioada de aur a Greciei antice, aproximativ în anii 500-300 I.H., fiind consolidată apoi de-a lungul secolelor în Europa. În același timp, trebuie spus că educația s-a diminuat în ultimul secol, atât în universitățile din Europa, cât și din America, prin politizarea și implicarea în relativismul filozofico-moral (așa cum am descris pe larg în *Adevăr versus Falsitate*).

O cultură matură confirmă educația și învățarea ca modele pozitive ce vin în sprijinul vieții, fapt dovedit de popularitatea și răspândirea mișcărilor de auto-perfecționare. Mișcarea "creativității culturale" este un alt exemplu în acest sens (Anderson și Ray, 2000) ce are un impact pozitiv asupra societății în general. Nivelul calibrat a conștiinței Statelor Unite este situat în prezent la valoarea 421, ceea ce constituie o dovadă a influenței majore a nivelului intelectului. E important de menționat totodată că la nivelul Rațiunii, nivelul calibrat al fericirii este de aproximativ 80%, fapt aflat în contrast puternic cu procentajele scăzute întâlnite sub nivelul 200 (de la 1 la 22%).

Eforturile umanitare de sprijinire a celor defavorizați pun un accent special pe educație, considerată a fi calea cea mai eficientă de ieșire din sărăcie. Cu cât nivelul educațional este mai ridicat, cu atât este mai scăzută rata natalității, mortalitatea infantilă, rata îmbolnăvirilor și alte forme ale sărăciei. Acest lucru a fost demonstrat în mod spectaculos prin apariția recentă a așa-numitului "Tigru Celtic" în lumea economică: după secole de mizerie, economia irlandeză a luat avânt brusc pentru a atinge, în prezent, o poziție de top în Europa, iar aceasta drept consecință a

accesului liber la învățământul superior, însoțit de reforme economice, politice și legislative progresive.

Dinamica eului în Rațiune

Combinăția între rațiune, logică și educație reprezintă o contrabalansare puternică a presiunii nucleului narcisist primitiv al eului, care se simte amenințat de valorile mai înalte de integritate personală și socială. Un dusman al raționalității este chiar narcisismul însuși, care denaturează și deformează rațiunea pentru realizarea scopurilor proprii. La nivelurile mai joase ale conștiinței, mintea este utilizată numai ca o altă armă pentru consolidarea poziționalităților, pentru a-i controla pe alții și pentru a permite exprimarea instinctelor animalice raționalizate. Rațiunea intelectului poate fi deformată ca retorică pentru a servi scopurilor emoționale și egoiste în locul celor integre (de exemplu, filozofiile relativismului (cal. 180), sau Marxismul (cal. 130)). Deformarea adevărului pentru a servi planurilor personale este mai degrabă o caracteristică a minții inferioare decât a celei superioare (vezi prezentarea generală din secțiunea II).

Mintea inferioară înlocuiește intelectualizarea narcisistă cu disciplina dialectică a adevărului logic. Cel mai bun exemplu de declin al nivelului academic este "relativismul moral", descris succint în următoarele citate din presă:

Relativismul moral

Relativismul moral este credința conform căreia definirea binelui și răului este o alegere individuală și personală. Prin negarea legii absolute, această ideologie arată că fiecare decizie este o problemă ce țină strict de sentimentele personale.

Relativismul moral înseamnă de exemplu că adulterul nu e ceva rău în mod obiectiv. În timp ce eu aș putea să consider că adulterul este greșit și că el distruge căsătoria, altcineva este perfect îndreptățit să creadă că acesta este corect și că, de fapt, con-

solidează căsătoria. Același raționament se aplică în cazul crimei, jafului, pedofiliei, și a oricărei alte fațete ale vieții umane. Prin această ideologie nu poate exista o definiție absolută a binelui și a răului – există doar percepția a ceea ce noi considerăm că este bine sau rău.

Acest principiu deformat a pătruns adânc în universitățile noastre. Creat de adepții învățământului laic, relativismul moral derivă din teoria evoluționistă care, și ea, a permeat cultura universitară, mai ales științele. Prin negarea existenței lui Dumnezeu, teoria evoluționistă a semănat semințele relativismului moral. Dacă nu există Dumnezeu, spun seculariștii, atunci nu există nici lege absolută.

Folosind relativismul moral ca pe o armă, seculariștii liberali pot distruge orice lege absolută doresc. Chiar și legile care guvernează societatea pot fi distruse. Majoritatea oamenilor recunosc că legea, ideologia și morala americane sunt guvernate, în principal, de credința iudeo-creștină, prin cele Zece Porunci. Dar, din moment ce, conform ideilor atee, nu există Dumnezeu, tot ceea ce ne mai rămâne sunt zece *sugestii*; nu există lege. În lipsa unor legi absolute, definirea binelui și răului devine strict o problemă personală.

Și tocmai acesta este motivul pentru care Ward Churchill, Harris Mirkin și alți seculariști pot promova ideologii precum anti-americanismul și pedofilia. (*Cartea a apărut în versiunea originală în Statele Unite, iar referirile autorului vizează în principal SUA. N.tr*) Dacă o persoană nu crede în legea absolută, atunci nu este obligată nici să considere că pedofilia este ceva rău. Relativismul moral distruge legea ce separă binele de rău, moralul de imoral.

Acestea sunt doar câteva exemple de amoralitate și relativism moral care se răspândesc în universitățile noastre. Iar ideea că a discerne între rău și bine este strict responsabilitatea fiecăruia e destul de bine întipărită în mintea studenților de azi.

Trebuie menționat, de asemenea, că actualul Papă, atunci când și-a preluat funcția, a declarat că cea mai importantă problemă care amenință lumea este relativismul moral, care înlocuiește Divinitatea prin declararea suveranității eului narcisist.

Impactul său asupra societății a fost menționat de mulți comentatori sociali (de exemplu, Bruce, 2003).

Nivelurile de conștiință din marjele valorii 400 arată că, deși emoțiile sunt încă prezente și luate în considerare, ele nu mai domină logica și rațiunea. Reflecția și interpretarea reprezintă doar o formă de gândire alcătuită, în timp ce rațiunea este constrânsă de dialectică și disciplină la regulile logicii, bine reprezentate de matematică.

Mintea inferioară este mai puțin evoluată, fiind caracteristică copiilor, imaturității și lipsei de educație. În condiția sa primitivă, mentalul se supune emoțiilor, necesităților și dorințelor personale. Astfel, mintea inferioară favorizează comunicarea stărilor subiective sau opiniilor, care nu sunt din aceeași categorie cu construcțiile mentale ale Minții superioare, menite să reprezinte afirmații verificabile și obiective ce necesită norme mai înalte de validitate. Astfel, Mintea inferioară este guvernată de "dorinte", iar cea superioară este disciplinată de responsabilitate, care pretinde respectarea normelor adevărului și, concomitent, a cerințelor eticii și responsabilității. Prezentarea falsității drept un pretins adevăr este scuzabilă în cazul copiilor, dar poate avea consecințe majore în viața adultă. Filozofiile "postmoderniste" (Marcuse, Chomsky, șamd, așa cum sunt prezentate în *Adevăr versus Falsitate*) calibrează între 135 și 185, pentru că, de fapt, ele constituie încercări de tulburare a rațiunii și de justificare/legiferare a minciunii. Astfel, inconvenientul principal al intelectului rezidă în faptul că este supus deformărilor generate de naivitate și de așteptările exagerate ce conduc semnificația către narcisism (de exemplu "Un cuvânt înseamnă exact ce vreau eu să însemne," spune Humpty Dumpty).

Falsificarea rațiunii este un semn al non-integrității, reprezentând și o caracteristică primară a trăsăturilor unei personalități psihopate. Propagarea minciunii de către personalitățile publice constituie un element major al presei actuale, care se concentrează asupra scandalului. Supracul, sau conștiința, constrâng de asemenea, intelectul; astfel, rațiunea integră și logica reprezintă o consecință a moralității și eticii, ce reflectă contextul și nu doar conținutul. Mintea inferioară neglijează în mod caracteristic

contextul deoarece consideră că acesta ar impune o constrângere asupra deformărilor emoționale ale adevărului (o stratagemă utilizată frecvent în retorica politică).

Așa cum devine evident, violarea adevărului mai poate fi consecința unei deformări voite a sensului cuvintelor, ce servește politicianismului și teoriilor sociale calibrate sub nivelul 200 (de exemplu, "noua gândire, poliția limbajului, elitismul politic etc.) Rațiunea și logica disciplinată aderă la definițiile din dicționar ale cuvintelor.

Aderarea la rațiune și la adevărul logic ca standard social a scăzut în sistemul judiciar și în discursul public, ca o consecință a exploatării conceptului de libertate a limbajului, care înseamnă că oricine poate să spună orice dorește fără consecințe și că acțiunile și comportamentele constituie un "discurs simbolic". Prin legitimarea tuturor comportamentelor (care astfel devin "corecte"), se deschide larg drumul către anarhie și degenerare. Din punct de vedere istoric, marile imperii s-au prăbușit din interior, prin decădere morală. De fapt, Primul Amendament interzice numai guvernului să cenzureze discursul. În arena socială, aderarea la adevăr nu mai este o condiție; în acest fel, se accentuează tot mai puternic premisele ilogice, care au mai mult o valoare opresivă decât una intrinsecă în media.

Pe măsură ce ficțiunea înlocuiește adevărul, nivelurile calibrate ale conștiinței reflectate prin comunicare au scăzut, deși unele dintre ele au rezistat acestor tendințe (fapt pentru care, în mod paradoxal, mai mult sunt criticate decât apreciate - vezi *Adevăr versus Falsitate*, Capitolul 9).

Mentalizarea reprezintă o procesare aleatorie a simbolurilor. Gândirea lineară este predispusă la eroare pentru că se ocupă de conținut. Conținutul este cunoscut prin calitatea conștiinței, ce constituie câmpul de atracție al conștiinței prin care se realizează contextualizarea. Conținutul gândește; câmpul știe. Prin contrast, Sinele este.

Deformarea rațiunii integre pentru a servi scopurilor egoiste constituie sursa primordială a conflictului social, a discordiei morale și a suferinței umane. Negarea rațiunii, cu forțele sale intrinseci, are ca rezultat eliberarea pornirilor animalice atavice

specifice aspectelor primitive ale cului, care consideră că logica rațiunea și verificarea îi contracarează intențiile. Consecințele deformării logicii și rațiunii sunt evidente atât de-a lungul istoriei, cât și în lumea de azi. În timp ce adevărul se aliniază la supraviețuire, falsitatea e responsabilă de moartea a zeci de milioane de vieți (și aceasta numai în ultima sută de ani).

Prin maturitate, intelectul este integrat în emoțiile pozitive care adaugă valoare și motivație, cum ar fi plăcerea de a realiza. Alinierea spirituală are ca rezultat prioritizarea principiilor spirituale prin care se rezolvă un conflict. În acest fel, ea conduce Rațiunea la cel mai înalt grad de dezvoltare. Angajarea în servirea binelui suprem înseamnă, de fapt, subordonarea în fața voinței lui Dumnezeu.

Așa cum a arătat Socrate, percepția asupra "binelui" sau "răului" este, adesea, mai degrabă rezultatul dorinței și iluziei decât al realității obiective. Dacă este dorită, o situație sau o opțiune apare a fi "bună"; dacă nu este dorită, e respinsă ca fiind "rea". Astfel, rațiunea echilibrează tulburările emoționale întrucât intenția sa este mai mult de a discerne adevărul decât de a justifica eroarea. Principiile spirituale sunt adesea preferate intelectualizărilor limitate, așa încât credința în rațiune este înlocuită de credința în Dumnezeu.

Rațiunea și logica (de exemplu, știința) sunt de mare valoare în cadrul paradigmei lor. La nivelul 500, prin intermediul alinierii spirituale, subiectivitatea devine în mod progresiv un punct major de concentrare a experienței, care scoate în evidență valorile sentimentelor de iertare, milă, dragoste și devotament. Ea adaugă o înțelegere diferită sensului și valorii, influențând selectarea opțiunilor și preferințelor, așa cum sunt ele percepute de intelect.

Depășirea Limitărilor Intelectului

Intelectul acumulează, sortează, procesează și asimilează informația spirituală și religioasă. Astfel, pare a fi un paradox că el poate, în același timp, să devină o limitare a evoluției către un

nivel mai înalt al conștiinței, care necesită depășirea minții. Limita minții este evidențiată de structura sa, prin faptul că eul funcțional este linear, dualist și dominat de paradigma newtoniană a cauzalității, care întărește iluziile unui sine personal separat ca agent cauzal.

Tranziția de la nivelul 400 al conștiinței la nivelul 500 constituie un salt paradigmatic de la simbolurile lineare ale domeniului mental către subiectivitatea non-lineară. Mentea este mulțumită de achiziționarea cunoștințelor, dar apoi descoperă că numai ea singură nu este suficientă pentru a face transformarea, care necesită convertirea datelor într-o realitate experimentală interioară.

Intelectul este obișnuit să fie mulțumit de faptul că "aude" despre un subiect și poate considera cu naivitate că informația în sine e suficientă. Deși câteodată acest lucru poate fi adevărat, alteori, transferul de la achiziția informației către experiența subiectivă iese la iveală prin practică spirituală, meditație, contemplare și devotament, însoțite de rugăciune.

Prin respingerea egocentrismului, prin practică și devotament, energia spirituală se scurge în sistemul energetic mai degrabă sub forma iubirii decât a dragostei limitate la relații personale. Câmpurile energetice transformatoare care încep de la nivelul 500 în sus sunt calibrabile, non-lineare, strălucitoare, iradiante și mai presus de orice definiție obiectivă verificabilă științific.

Obstacolele sunt rezultatul agățării de limitări în vederea câștigului personal, cum ar fi, de exemplu, mândria pentru achiziția intelectuală a informației însăși. Deși schimbarea de la mental către adevărul spiritual este un act de voință care acționează prin consimțământ, acesta nu este un proces controlabil, precum au fost achiziția materialului mental și a informației. Această tranziție este cel mai bine descrisă ca o trecere clasică de la "a avea" la "a face" și apoi la "a fi", și este facilitată de abandonarea încercărilor de controlare a procesului. Este mai important să investim credință și încredere în intenția spirituală și să ne încredințăm Divinității, prin care potențialitatea se transformă în realitate - atunci când condițiile permit acest lucru.

Astfel, renunțarea este o atitudine necesară și aproape constantă, ce presupune o umilintă profundă. O rezistentă (adeșori nerecunoscută) rezidă în atașamentul față de cele familiare, prin ceea ce poate fi denumit “fidelitatea de paradigmă”. Așa cum s-a menționat mai sus, această limitare este demonstrată de conferințele și publicațiile dedicate “științei și religiei” sau “științei și conștiinței”, care sunt academice și, în consecință, calibrează pe la mijlocul nivelului 400. Ele exclud, în mod caracteristic, recunoașterea importanței primare a subiectivității, tărâmul Șinelui, singurul prin care realitățile spirituale ce calibrează la nivelul 500 sau peste acesta pot fi recunoscute și înțelese.

Limitele științei academice sunt reflectate și mai evident prin ambivalența lor și prin neîncrederea în mărturia și informația empirică (Ginsburg, 2005). Intelectualizarea științifică a “realității” experienței personale reflectă o tergiversare a credibilității și respectabilității academice (din paradigma newtoniană) a experienței umane. În acest fel, adevărata realitate spirituală este exclusă din studiu, în ciuda scopului presupus al proiectelor de acest gen. Este ca și cum ai căuta cheile de la mașină noaptea, la lumina felinarului, “pentru că lumina este mai bună acolo”, sau ca și când ai căuta strigoii cu un contor Geiger.

De o importanță majoră și evidentă este faptul că, din cauza orbirii paradigmei, sursa primară de informație spirituală a lumii – mărturia istorică a celor mai mari mistici și învățați ai lumii (inclusiv Marii Avatari) – este exclusă. Știința este lineară; Realitatea Spirituală este non-lineară, ceea ce credem că ar trebui să fie evident.

Prin intenția spirituală, intelectul poate fi sacralizat pentru a deveni o trambulină și o cale către înțelegerea realității spirituale, în loc să fie perceput ca o fundătură sau un blocaj. Studiul spiritual utilizează intelectul pentru a dezvălui că până și acesta trebuie să fie depășit, marcând tranziția de la “a ști” către “a deveni”, lucru realizabil prin practică spirituală, disciplină și devotament.

Mentalizare și reflecție

Un factor major de blocaj în calea evoluției spirituale și a depășirii identificării sinelui cu mintea rezidă în procesarea datelor, simbolurilor și cuvintelor prin mentalizarea aleatorie care se presupune că e "gândire". În timpul meditației, această vorbărie mentală este frustrantă și devine o sursă de anxietate. Încercarea de a reduce la tăcere mintea prin puterea voinței este ineficace, iar rezultatele sunt limitate și de scurtă durată. Prin înțelegerea sursei fluxului procesului de mentalizare, acesta poate fi depășit, dezvăluind liniștea din care izvorăște reflecția.

Mentalizarea este de origine egocentrică, iar funcția sa primară este comentariul. Dacă nu este expres solicitată, gândirea este o vanitate, o procesiune interminabilă de opinii, justificări, evaluări și judecăți subtile prin care gândurilor li se conferă valoare și importanță prin semnificația presupusă că îmi aparțin "mie". Eul este îndrăgostit de povestea vieții sale și de personajul ei central.

Acceptarea faptului că, dacă nu i se cere să rezolve problemele, mentalizarea lui este inutilă și lipsită de orice valoare și merit reprezintă o provocare pentru vanitatea înnăscută a eului. Astfel, "importanța" este o vanitate și, prin inflamare, eul presupune că are dreptul și autorizația de a deranja pacea și liniștea cu vorbăria și sporovăiala sa infantilă. Mintea are un auditoriu imaginar și își continuă la nesfârșit monologul auto-adulării și importanței presupuse. Mintea indisciplinată are un comentariu sau o părere despre orice. Cui îi pasă? Cine i-a cerut lucrul ăsta? Gândurile sale sunt frecvent monotone, repetitive, plebee și mundane.

Este o ușurare să lăsăm Mintea să devină tăcută și doar să "existe" în mediul înconjurător. Rezultă pacea, iar calmul și aprecierea prevalează. Pentru a realiza că un comentariu nu este nici necesar, nici autorizat, voința îi dă minții permisiunea să fie tăcută. Atunci când este depreciață și umilită, baza vanitoasă a mentalizării se prăbușește și în locul ei descoperim bucuria liniștii interioare, care constituie, de fapt, 99% din Minte. Numai 1 % stă la taifas.

Mintea disciplinată ar trebui să ia cuvântul numai atunci când i se cere să îndeplinească o sarcină. Dacă nu este antrenată, Mintea devine indisciplinată, un interpret neascultător și un pisălog. Eul are nevoie să învețe ce este respectul pentru Sine și Linistea Prezenței. Dacă observăm Mintea, devine evident că aceasta reprezintă copilul turbulent și indisciplinat, care caută permanent atenția celorlalți.

De obicei, este inutilă încercarea de a bloca gândurile și de a obliga Mintea să rămână calmă fără a-i elimina în prealabil motivația și beneficiul. Rădăcinile sale motivaționale pot fi identificate și abandonate. În mod surprinzător, este posibil să luăm această decizie: *pur și simplu, să nu ne gândim la nimic*. Acest lucru este posibil prin aliniera la Linistea Infinită din care ia naștere reflecția. Ea nu este localizată între gânduri, ci chiar înaintea apariției acestora.

O tehnică utilă pentru evitarea mentalizării rezidă în vizualizarea creativă, prin care scopul dorit este examinat și reținut în minte periodic. Potențialitatea are tendința de a se manifesta atunci când condițiile sunt favorabile, iar intenția (plus înclinațiile karmice) are o influență contextuală. În cazul activității intelectuale obișnuite, logica și succesiunea sunt considerate cauzale și necesită un efort. Cât privește vizualizarea, ea influențează rezultatul prin mecanisme cu totul diferite (și mai facile).

SECȚIUNEA A TREIA

Niveluri calibrate între 500 - 599: Realitatea spirituală

Privire generală - Depășirea nivelului linear

Capitolul 14. Iubirea

Capitolul 15. Iubirea necondiționată, bucuria și extazul

Depășirea dualității lineare

Introducere

În timp ce depășirea nivelului 200 al conștiinței reprezintă un obstacol major pentru majoritatea umanității (aproximativ 80% din totalul populației lumii, din care aproximativ 50% în Statele Unite ale Americii), transcendența dominației minții lineare survenită la nivelul 500 al conștiinței este o raritate (doar 4% din populația lumii), iar evoluția conștiinței spre Iubirea Necondiționată de la nivelul 540 este chiar rarissimă (0.4%).

Sub nivelul 200 al conștiinței, conștiința este dominată de emoții negative, dar între valoarea 200 și 400, emoțiile devin pozitive în mod progresiv. Apoi, la nivelul 400, logica și rațiunea triumfă asupra emoțiilor. Un alt salt important al paradigmei survine la nivelul 500 al conștiinței, ce marchează trecerea de la conținutul conceptual linear și emoționalizat spre predominanța contextului nonlinear. Câmpurile puternice ale conștiinței de la nivelul 500 și peste acesta acordă prioritate înțelesului, semnificației și valorii. Trecerea pornește de la ceea ce lumea consideră că este "obiectiv", îndreptându-se spre subiectivitatea experimentală, devenită calitate dominantă a experimentării conștiinței.

Tranziția rezidă în schimbarea punctului central al importanței, de la calitățile descriptive ale celui observat, spre calitățile subtile ale observatorului. Această subiectivitate recontextualizează ceea ce este observat în termenii plăcerii,

satisfacției, însemnătății și valorii. Schimbarea influențează profund decizia, alegerea, și țelurile pe termen lung, care afectează la rândul lor relațiile, alegerile profesionale și nenumăratele decizii luate de-a lungul vieții.

Schimbarea Paradigmei

Nivelul 500 indică faptul că această condiție subiectivă numită Iubire a devenit acum nu numai semnificativă, ci și dominantă, nemaifiind doar un sentiment și o emoție, ci și un principiu după care să te ghidezi. În timp ce energia Iubirii poate fi centrată ca o consecință a interesului sau a motivației, ea reprezintă o depășire a restricțiilor și limitărilor induse de interesul propriu egoist. Iubirea servește, în vreme ce eul caută să fie servit, în goana sa după câștig. Pentru Iubire, satisfacția pe termen lung și plăcerea generozității înlocuiesc satisfacțiile egoiste și trecătoare ale câștigului.

Energia Iubirii are o calitate unică și atemporală care satisface potențialitățile subtile și dificil de descris prin intermediul logicii. Pe măsură ce Iubirea devine în mod progresiv spiritualizată, ea apare mai degrabă ca o aliniere cu Divinitatea, care este sursa și domeniul suprem al Iubirii. De aceea, începe să fie percepută ca sfântă, sacră și substanță a devotamentului, credinței religioase și a conștiinței mistice.

De la nivelul de conștiință 500 în sus, atractiva pentru frumusețe, pace și liniște interioară devine din ce în ce mai importantă. Principiile spirituale ale marilor învățători se încorporează în stilul de viață și, în cele din urmă, devin dominante. Conflictele nu mai apar din cauza dubitației asupra iubirii, iertării sau compasiunii, ci din dorința de a le institui și implementa cât mai bine. Astfel, specificul și conținutul linear al acțiunilor devin dominate de puterea câmpului general al contextului. În cele din urmă, divinitatea vieții însăși se autorevelează, și tot ceea ce înseamnă viață capătă valoare.

Avansul paradigmei este caracterizat printr-o trecere de la încrederea în percepție și în mentalizare spre discernământul

esenței. Această tranziție este o consecință concordantă a ceea ce se numește în termeni clasici "deschiderea celui de-al treilea ochi al corpului Buddhic", care reprezintă apariția viziunii spirituale.

În timp ce percepția se axează pe linearitate, viziunea spirituală reprezintă capacitatea de a discerne realitatea interioară, ce reflectă câmpul general. Cea mai apropiată experiență de acest gen din viața obișnuită, la care se face referire frecvent, este intuiția, ce implică tocmai faptul că nu este vorba de o procesare lineară și logică.

Corpurile eterice de energie spirituală apar în mod progresiv și concomitent cu avansul nivelelor de conștiință, pornind de la corpul mental inferior spre cel mental superior, apoi spre corpul cauzal, și în mod progresiv, spre corpurile Buddhice, Christice și Atmice. În cadrul fiecărui corp, concentrația energetică este analoagă cu sistemul chakrelor. La cele mai înalte nivele, ele se corelează cu conștiința Christică și, în cele din urmă, la chakra coroană a corpului Atmic, cu dominanța nerestricționată a conștiinței Divine a Iluminării, prin intermediul identificării cu Divinitatea înăscută a Sinelui. La acest nivel de conștiință, Dumnezeu Transcendent și Imanent e recunoscut ca o Unitate din care apare toată Existența/Conștiința/Creația, precum și în forma conștiinței pure din care apar conștiința și subiectivitatea.

Nivelul calibrat al conștiinței

Energia fiecărui nivel predominant al conștiinței este stabilită de voința spirituală, prin intermediul căreia se produce alinierea. Cum am menționat și mai înainte, se poate compara cu reglarea busolei unei nave, în care destinul (viitorul) devine dominant și influențează deciziile din prezent în virtutea intenției.

Fluctuațiile periodice ale emoțiilor, asemenea valurilor schimbătoare ale mării, nu reclamă decât să fie corectate și nu înseamnă că destinația a fost afectată sau schimbată, acest

lucru fiind îndeplinit doar de voință. Sunt de așteptat perioade de dificultăți neanticipate, dar aceasta înseamnă doar că unele tendințe (adesea inconștiente) au ieșit la suprafață pentru a fi recunoscute și procesate. Consecvent oricărei investigații a sinelui, perioade similare pot apărea în orice proces de descoperire interioară, cum ar fi psihanaliza sau al patrulea pas din programul celor Doisprezece Pași ("fă un inventar moral interior"). Onestitatea ce reiese din examinarea propriei persoane nu necesită numai curaj, ci și disponibilitatea de a renunța la judecată și de a ne abandona lui Dumnezeu.

De-a lungul timpului, experiența umană generală a dovedit că sinceritatea interioară profundă este posibilă doar cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru că, în mod evident, eul singur este prea puțin dispus să coopereze cu propria-i moarte și dispariție.

Inițial, lucrarea spirituală se confruntă cu depășirea emoțiilor și poziționalităților perceptuale, care sunt considerate a fi preponderent personale, dar la nivele mai înalte, limitările cele mai importante sunt cele ale contextului și paradigmei. Atunci când sunt descrise, acestea pot suna abstract dar, la nivel operațional, ele reprezintă piedici în calea unei conștiințe tot mai înalte. Astfel, ele au legătură cu câmpul general al constrângerilor, aflate de regulă în afara conștiinței și care pot părea că aparțin domeniului teologiei, metafizicii, epistemologiei, ontologiei ori naturii existenței și ființării înseși.

Încadrarea paradigmatelor conștiinței subiective se face deseori prin prezumții inconștiente, ce se află de regulă dincolo de conceptualizare sau chiar de orice încercări de descriere. Acestea devin din ce în ce mai problematice la nivelul efemerului și inefabilului, fundamental pentru calitățile empirice de bază ale existenței, ca o reflecție a conștiinței.

Astfel, se ridică întrebări cu privire la sursa capacității de a percepe măcar Existența sau Ființarea, respectiv dacă asemenea calități sunt înnăscute sau supraimpuse de presupunerile tăcute ale paradigmei. Ne întrebăm: "Prin ce calitate devine oare abstractul perceptibil, și, oare nu cumva însăși starea de cunoaștere e doar un nivel superior al abstractizării? Încă o

dată, cu toate că acestea pot părea academice pentru intelect, la nivel experimental ele reprezintă o prioritate și sunt profund transformatoare. La cele mai înalte nivele, ele reprezintă ultimii nori ce ascund radianța soarelui Divinității.

În timp ce nivelul 600 al conștiinței denotă în mod formal emergența stărilor pe care le numim în mod clasic prin termenul de Iluminare, Realizarea Sinelui este o caracteristică a nivelului 700 al conștiinței. La mijlocul nivelului 800 întâlnim obstacolul creat de iluzia că trebuie să trecem peste Vid, iar apoi, odată cu moartea limitelor contextului, explodează splendoarea Iluminării depline; aceasta înseamnă de fapt *Gloria în Excelsis Deo*, exclamație ce întregește promisiunea făcută de cei mai mari Avatari ai lumii.

Iubirea

Introducere

Nivelul 500 este caracterizat de dezvoltarea unui câmp energetic ce devine în mod progresiv necondiționat, neschimbător și permanent. El nu fluctuează, pentru că sursa lui, aflată în însăși persoana care iubește, nu este dependentă de factori exteriori. A iubi este o stare de a fi. Este un mod de a te raporta la lume, unul plin de iertare, atenție și implicare. Iubirea nu este intelectuală și nici nu provine din minte; iubirea izvorăște din inimă. Ea are capacitatea de a-i înălța pe alții și poate face lucruri mari datorită purității motivelor sale.

La acest nivel de dezvoltare, capacitatea de a distinge esența devine prevalentă, miezul unei probleme devine preocuparea de căpetenie. Fiind depășită Rațiunea, apare capacitatea de a recunoaște instantaneu totalitatea unei probleme și contextul lărgit al acesteia. Rațiunea se ocupă numai de domeniul particularului, dar iubirea surprinde întregul. Această abilitate, adesea asumată intuiției, este capacitatea de înțelegere instantanee fără a recurge la procesarea succesivă a simbolurilor. Acest fenomen aparent abstract este de fapt unul foarte concret; el este acompaniat de o însemnată eliberare de endorfină în creier.

Iubirea nu ia nici o poziție, fiind astfel globală și mai presus de separația poziționalității. Astfel, este posibil să fim “unul cu celălalt” ca și cum nu ar mai exista nici o barieră. Iubirea este așadar incluzivă, lărgind în mod progresiv semnificația sinelui. Iubirea se concentrează asupra binelui din viață, în toate formele de expresie ale acestuia. Ea dizolvă negativitatea mai curînd recontextualizînd-o decât atacînd-o frontal. Într-un cuvînt, deoarece este blajină și susține viața, iubirea reprezintă nivelul adevăratei fericiri.

În termenii evoluției conștiinței, acest nivel reprezintă transcendența identificării cu domeniul linear limitativ, precum și cu poziționalitățile acestuia, pentru a ajunge la conștiința subiectivității ca stare primară, ce fundamentează întreaga experiență. Astfel sentimentul realității se deplasează de la ceea ce e perceput spre condiția sau facultatea prin intermediul căreia se desfășoară experiența.

În vreme ce eul se concentrează pe conținut, spiritul valorizează contextul. Eul valorizează cantitatea, în contrast cu spiritul, care subliniază calitatea. La nivelul 500 al conștiinței, aproximativ 90% din oameni experimentează fericirea ca pe o calitate de bază a vieții. Barierele ridicate în calea iubirii, ce apar din instinctele animalice, nu mai fac presiuni pentru dominație, după cum nici miezul narcisist al eului nu mai predomină, fapt ce reprezintă o consecință a smereniei și a renunțării la egocentrism. Astfel, interesul personal nu mai este dominant, sub forma egoismului sau a dorinței. Percepția asupra sinelui capătă forma blândă a alinierii cu iubirea, ca scop primar al vieții și ca stil al acesteia.

Câmpul energetic al iubirii este recompensator în și prin propria sa calitate. Se descoperă astfel, că Iubirea este disponibilă oriunde, iar în schimbul Iubirii primim și mai multă iubire. Cu toate că iubirea poate fi la început condiționată, cu ajutorul intenției spirituale ea devine un mod de viață și un fel de a relaționa cu viața, în toate expresiile acesteia. Pe măsură ce iubirea progresa, ea nu mai caută nici câștiguri, nici să obțină ceva în schimb, deoarece se auto-recompensează în virtutea completitudinii sale, din moment ce nu are niciun fel de nevoi. Capacitatea de a iubi crește, astfel încât, pe măsură ce o persoană iubește mai mult, cu atât va putea iubi și mai mult – iar în această privință nu există un punct final sau vreo limitare. În plus, s-a descoperit faptul că dacă iubim, suntem de asemenea iubiți.

La nivelurile mai joase ale conștiinței, iubirea este percepută ca fiind condiționată și e identificată cu posesia, pasiunea, romantismul și dorința, care sunt proiectate asupra oamenilor sau obiectelor pentru a le conferi un aer special și strălucitor, ce tinde

să pălească după ce obiectul sau relația au fost obținute. Pe măsură ce emoția achiziției pălește, scade și aparenta dezirabilitate a respectivului obiect al dorinței. Pasiunile implică și o teamă de pierdere, ce conduce uneori la disperare. Interferența cu posesiunea poate genera reacții emoționale foarte violente, cum ar fi furia, gelozia sau chiar crima și sinucidererea. Astfel, există forme de posesiune sau gelozie ce pot fi neechilibrate sau excesive, conducând la obsesie, din cauza proiectării unei imagini emoționale exagerate și infatuare. Societatea tinde să privească asemenea excese ca pe o nebunie temporară ("îndragostit nebunește"), însoțită de o lipsă tranzitorie, dar intensă, a simțului realității, precum și de o imunitate față de intervențiile sau precauțiile rațiunii.

Emoția infatuării eliberează adrenalina și hormonii sexuali, iar respectivul fenomen intens sărbătorit calibrează (uimitor) doar la nivelul 145, ceea ce dezvăluie faptul că originea sa stă în principal în instinctul de împerechere din natura animală. Prin contrast, nivelul de conștiință al Iubirii este însoțit de o secreție de endorfine. Natura frenetică a instinctului de împerechere este o reflecție a modului în care natura perpetuează speciile și, destul de des, după o împerechere temporară, cuplurile se despart, cu toate că unele specii, cum ar fi lebedele, formează cupluri pentru toată viața. Iubirea apare și în regnul animal, fiind exemplificată prin gestul câinilor de a da din coadă, ori de torsul pisicii, putându-se exprima, de asemenea, și în forma iubirii materne.

Dcoarece stările iubirii, respectiv ale dorinței pasionale, sunt frecvent confundate, tabelul următor poate fi foarte folositor pentru diagnosticul diferențial. Așa cum devine evident, contrastul apare între implicarea eului (sinelui) și alinierea consensuală a Sinelui, ce indică mutualitatea intenției superioare de a servi relația și nu doar dorințele și poftelc eului personal.

Diagnostic Diferențial: Infatuare vs. Iubire

Calitate	Pasiune/Atracție (nivelul 145)	Iubire (nivelul 500+)
Locus	Sine/Ego	Sine/Spirit
Origine	Instinct animal	Stare spirituală
Funcție mentală	Testarea realității	Sublimare
Intenție	Împerechere	Legătură, bucurie
Durată	Tranzitorie	Permanentă
Hormoni/endocrine	Adrenalină/hormoni sexuali	Endorfine
Emoții	Exces/dezechilibru	Calm/cchilibru
Fiziologia creierului	Emisfera cerebrală stângă (fizică)	Emisfera cerebrală dreaptă (eterică)
Stabilitate	Primejdie/disperare	Înălțare
Emoție	Disperat, temător, agitat	Împlinire
Funcțiile corpului	Dezechilibru, lipsa apetitului și a somnului	Îmbunătățire
Descriere	Dependență, tânjire	Împlinire, bucurie
Patologie	Sinucidere, disperare, depresie	Stare de bine
Judecată	Dezechilibru	Îmbunătățire
Percepție	Exagerare, strălucire	Iluminare
Intenție	Posesiune, captură, control, deținere	A fi împreună
Emoție	Frustrare, anxietate	Mulțumire, satisfacție
Productivitate	Întreruptă	Intensificată
Propria imagine	Infatuată	Pozitivă
Pierdere	Depresie, furie, ură, vinovăție	Supărare, regret, așteptare
Echilibru	Ciudat, suprastimulat	Stabil
Imagine socială	Infatuată	Înălțată
Funcție intelectuală	Romantizare, minte inferioară	Realism, minte superioară
Nivelul conștiinței	Scăzut	Ridicat
Stil	Implicare	Aliniere
Model	Individualism	Concordanță
Relaționare	Revendicare, limitare	Armonioasă, expansivă
Realizare	Satisfacție, posesie	Împlinit, complet

Dinamica eului în Iubire

Capacitatea de a iubi crește pe măsură ce sunt abandonate limitările și poziționalitățile perceptuale ale eului narcisist. Ea este însoțită și susținută de o creștere a energiei spirituale ce emană de la Sine, în contrast cu dorința, ce provine de la sinc. Iubirea apare ca o consecință a alinierii spirituale în concordanță cu principiile și practicile spirituale și este însoțită de o creștere a energiei spirituale. Percepția este înlocuită de viziunea ce permite conștientizarea valorii intrinseci a tot ceea ce există.

Iubirea este o calitate a Divinității care iluminează Esența și, prin urmare, atrage iubirea altora. De la nivelul calibrat 500 la 539, iubirea este încă subiect al condițiilor și părtinirilor bazate pe considerații și valori calitative, ca și pe influența sistemelor de credință.

Limitările pot fi frustrante pentru aspiranții spirituali ce încearcă “să vadă dincolo de comportamente” și să iubască persoana, lucru mai ușor de zis decât de făcut. Limitările pot fi urmări ale unor experiențe neplăcute din trecut, ca și a influențelor karmice, putând fi, de asemenea, influențate de programarea socială și sistemele de credință, dintre care unele se află în afara conștienței, operând inconștient.

Renunțarea la tendința de a judeca sporește cu mult capacitatea de a iubi, așa cum face și renunțarea la a mai vrea ceva de la alții. Astfel, oamenii nu mai sunt percepuți prin ceea ce au sau ce fac, ci în funcție de aprecierea pentru ceea ce sunt sau au devenit.

Iubirea e auto-împlinitoare și, astfel, nu caută câștiguri sau compensarea unor lipsuri. Pentru că nu are nevoie “să obțină” nimic, este liberă să “fie împreună” în mod pașnic și să aprecieze compania. Când iubești, lumea este mai bună și oamenii săi îți par mai prietenoși și mai disponibili. Există un sentiment sporit de siguranță și de identificare cu omenirea în general, precum și o preocupare pentru bunăstarea și bucuria altora. Câmpul energetic este însoțit de o aură radiantă ce are un efect intrinsec asupra altora, ce tind să devină ei înșiși mai blânzi, așa cum se întâmplă și cu percepțiile lor. Acest câmp energetic are o influență asupra

întregii vieți, intuind siguranța pe care o dă Iubirea. Caracteristica acestui nivel este "dulceata" înconfundabilă a personalității, vorbirii, atitudinii și stilului de viață.

Depășirea nivelului 500 al conștiinței

La nivelul 500 al conștiinței, Iubirea este dominantă ca o emoție pozitivă persistentă, ca o influență în societate, precum și ca un contribuitor la ridicarea conștiinței colective a omenirii. Pentru a continua să avansezi este necesară, însă, abandonarea limitelor iubirii condiționate în vederea atingerii celei necondiționate. Pentru aceasta este nevoie să abandonezi iubirea ca atașament pozitiv, pentru ca ea să poată deveni o contextualizare și o posibilitate generală de aliniere a vieții, un mod de a fi în lume și nu doar o emoție între două entități separate. Rezultă că iubirea nu devine o emoție cantitativă, ci o expresie a esenței, care se identifică în cele din urmă cu obiectul. Ca mod existențial, iubirea nu are nevoie de "alții", ca obiecte ale împlinirii sau exprimării sale. Este o calitate independentă, fără subiect, obiect, verb sau adjectiv, deci nonlinară și nelimitată.

Limitările iubirii au de-a face cu calitățile și diferențele percepute. Prin intermediul onestității interioare și a examinării, aceste limitări sunt dezvăluite, de obicei, ca judecăți reziduale sau ca impact al experiențelor anterioare. Soluția prin care se atinge Iubirea necondiționată rezidă în disponibilitatea de a ierta și a distruge rezervele și experiențele din trecut care-i înfățișează pe oameni ca fiind imposibil de iubit. Prin disponibilitatea de a ierta și de a renunța la propriile percepții, ei pot fi recontextualizați și văzuți acum doar ca limitați sau influențați de programarea lor, ca neprivilegiați spiritual, respectiv ca exemple vii ale înclinației eului de a fi orb în fața falsității. Prin intenție, conștiința poate fi schimbată de la dualitatea perceptuală a binelui/răului, la observarea "dezirabilului", respectiv "indezirabilului".

Iubirea rezultă din disponibilitatea pentru smerenia de a renunța la lume și la evenimentele sale pentru Dumnezeu.

Schimbarea înfățișării, ce reprezintă consecința unei abandonări profunde, este centrul binecunoscutului “Un curs în Miracole”, unde miracolul apare ca urmare a recontextualizării limitelor. Prin intermediul acestei recontextualizări, e dezvăluită inocența interioară și sfințenia înnăscută a oamenilor și a vieții. Aceasta este o transformare subiectivă ce nu se află sub controlul voinței. Un mecanism transformativ este și renunțarea la credința în validitatea propriilor idei, percepându-le doar ca pe niște imagini din trecut, fără nicio validitate sau realitate curentă.

Prin abandonare, cerem Duhului Sfânt să înfăptuiască un miracol, deoarece astfel renunțăm la propriile noastre poziționări perceptuale și la câștigul lor egoist în favoarea revelării Adevărului. Acestea sunt adesea însoțite de o recontextualizare a timpului, locului și a intenției, reprezentând un fenomen literal, experiențial și transformativ în sine.

Dificultățile lumii apar ca fiind o consecință a diferitelor nivele ale dezvoltării și evoluției care, puse împreună, generează turbulență socială. Totuși, simultan, disponibilitatea unui ascendență spectru vast permite creșterea spirituală și anularea “karmei nefaste” și, prin alegere, acumularea meritului și a “karmei bune”. Astfel, acest domeniu permite oportunități spirituale maxime, cu o multitudine de opțiuni și alegeri, ce furnizează un mare potențial pentru evoluția conștiinței. Precum ne-a învățat Buddha: “Rar e să te naști ca ființă umană, încă și mai rar e să auzi de Iluminare și cel mai rar este să o urmezi”.

Iubirea necondiționată, Bucuria și Extazul (Nivele calibrate 540 – 599)

Pe măsură ce iubirea devine tot mai necondiționată, ea începe să fie percepută ca bucurie interioară. Nu e vorba de bucuria cauzată de o turnură favorabilă a evenimentelor, ci de un companion constant al tuturor activităților. Mai curând decât dintr-o sursă anume, bucuria izvorăște din fiecare moment al existenței. Nivelul 540 este totodată și cel al vindecării și al grupurilor spirituale de ajutor.

Mai sus de nivelul 540 începe nivelul sfinților, vindecătorilor și al studentilor avansați. Caracteristică acestui câmp energetic este capacitatea de a avea o răbdare imensă și o persistență a atitudinii pozitive, chiar dacă suntem puși în fața unor adversități prelungite. Emblema acestei stări este compasiunea. Oamenii care au ajuns la acest nivel au un efect considerabil asupra celorlalți. Ei sunt capabili de perioade lungi de extaz și visare cu ochii deschiși, fapt ce le induce o stare de iubire și pace.

Lumea văzută de cei care au atins nivelul 500 este iluminată de o neasemuită frumusețe și perfecțiune a creației. Totul se întâmplă fără efort, prin sincronicitate, iar lumea și orice lucru din ea e văzută ca fiind o expresie a iubirii și divinității. Voința individuală este absorbită în voința divină. Este simțită o prezență, a cărei putere facilitează fenomene situate în afara așteptărilor convenționale ale realității (pe care observatorul obișnuit le numește miraculoase). Aceste fenomene reprezintă puterea câmpului energetic și nu puterea individului.

Simțul responsabilității față de ceilalți este și el de o altă calitate la cei din acest nivel, comparativ cu reprezentanții nivelelor inferioare. Astfel, există dorința de a folosi starea conștiinței cuiva întru folosul vieții înseși și nu în beneficiul câtorva indivizi. Această capacitate de a iubi simultan mulți oameni este acompaniată de descoperirea că, pe măsură ce iubim mai mult, crește și capacitatea noastră de a iubi. Experiențele de moarte clinică, ce sunt în mod caracteristic transformatoare prin efectele lor, au permis adesea oamenilor să experimenteze nivelele energetice situate între 540-600.

Discuție

Iubirea Necondiționată reprezintă obiectivul majorității oamenilor orientați spre domeniul spiritual și în special al studenților și aspiranților serioși. Reprezintă, de asemenea, idealul Creștinismului și al altor religii. La nivelul general al populației lumii, valoarea 540 e atinsă doar de un procent de 0,4%. Cu toate acestea, pentru cei care aleg în mod serios această cale, Iubirea Necondiționată este un scop practic și tangibil și nu doar un obiectiv idealizat și sperat.

Nivelul calibrat al conștiinței indică un anumit stadiu de-a lungul scării evoluției conștiinței, ce reflectă nu numai progresul făcut în această viață, ci și consecințele karmei anterioare. Din perspectivă spirituală, această viață pământească poate fi văzută drept o etapă tranzitorie ce oferă avantaje karmice maxime, după cum a subliniat și Buddha.

În cazul grupurilor spirituale foarte motivate, aproximativ 50-55% dintre membrii lor ating obiectivul Iubirii Necondiționate. (De exemplu grupurile bazate pe cei 12 pași, cele de meditație/rugăciune din ashramuri, călugării creștini și cei Zen, etc).

Apariția acestor stări avansate este facilitată, de asemenea, de urmarea strictă a învățăturilor unui maestru foarte avansat, respectiv de alinierea cu un mare Avatar.

Beneficiul tăcut și nonverbal de a fi în prezența unui asemenea învățator e potențat de transmiterea tăcută a energiilor de

înalță frecvență din aura învățătorului ("Învățătura tăcută", "Transmisia non-mintii", "Grația Învățătorului" ori Binecuvântarea).

Studentul spiritual serios este câștigat și prin căutarea unor materiale și învățături al căror nivel calibrat să fie verificabil, evitând astfel diversiunile discutabile de la calea cea dreaptă, care nu sunt decât niște amuzamente de origine astrală. E bine, de asemenea, să evităm pretențiile spirituale pompoase care, de fapt, sunt ficțiuni, și, în ciuda popularității lor, calibrează sub nivelul 200.

Obiectivul Iubirii Necondiționate poate fi atins prin mijloace foarte simple, dar pentru a da rezultate optime ele trebuie aplicate continuu, într-o practică zilnică. Iubirea Necondiționată e o condiție/calitate de a fi în lume care apare în virtutea angajamentului spiritual serios și a disponibilității de a abandona obstacolele și limitările sau poziționalitățile și, desigur, toate recompensele acestora (adesea inconștiente). La acest nivel, ele sunt în mod evident deja recunoscute ("a fi corect", "a obține", "a câștiga", "a fi admirat"), dar în locul lor apar unele mai subtile, precum supoziția minții că ar cunoaște totul. A cunoaște ceva despre un lucru nu înseamnă deloc *a fi* respectivul lucru.

Avantajul pe care îl prezintă experiența alături de grupuri spirituale veritabile și mature rezidă în valoarea exemplului, înțelegerii și a informației împărtășite, precum și în inspirația care survine prin interacțiunea cu ceilalți membrii. Aceste nivele ridicate ale conștiinței sunt prezentate și de organizațiile care, deși nu sunt orientate spre domeniul spiritual într-un mod formal, acționează la nivelul compasiunii necondiționate, precum *Medicii Fără Frontiere* (nivel calibrat 500), care slujesc fără nicio discriminare soldații, indiferent de ce parte a baricadei luptă aceștia.

Dinamica eului în Iubirea Necondiționată

Prin alinierea cu Iubirea ca scop primar, însoțită de dedicarea spirituală, evoluția conștiinței este sprijinită și facilitată de o infuzie de energie spirituală puternică, emanată de Sine.

Influxul acestei energii unice începe de la nivelul calibrat 200 și crește progresiv. Efectul său observabil rezidă în schimbarea fiziologiei creierului (vezi harta funcționării creierului), aceasta ieșind de sub dominația emisferei cerebrale stângi, de sorginte animală, pentru a ajunge în zona de influență a emisferei cerebrale drepte, mai blânde și, desigur, orientată spre chestiunile spirituale.

Accelerarea energiei spirituale e facilitată de renunțarea la interesele egoiste și narcisiste precum câștigul personal. Energia este facilitată de intenție și aliniere la milă, compasiune, precum și de dedicarea pentru alinarea suferințelor celorlalți prin intermediul bunăvoinței, milosteniei și amabilității.

Energia spirituală catalizează transformarea percepției poziționale și lineare spre contextul mai larg al totalității nonlineare, ce transcende limitele timpului, spațiului, secvențialității, percepției și credinței în principiul operațional al cauzei și efectului. Astfel, revelațiile ce apar sunt descrise adecvat ca fiind "miraculoase" și transformatoare.

Sursa bucuriei izvorăște din experiența interioară subiectivă a sursei înnăscute a existenței înseși, nestânjenită de limitele presupunerii că sinele personal ar fi un agent cauzal sau primar. Prin umilintă și abandonare, controlul imaginar este abandonat lui Dumnezeu și Voinței Divine. Acest lucru generează frecvent ceea ce lumea numește sfințenie (nivel calibrat 555) și atitudini/comportamente altruiste.

Pe măsură ce conștiința își continuă avansul, perfecțiunea înnăscută și frumusețea extraordinară a tot ceea ce există strălucesc precum o radiantă luminoasă. Tot ceea ce înseamnă viață devine mai frumos, iar lumina interioară revelează Divinitatea Creatorului. Experiența subiectivă a curgerii energiei spirituale este resimțită ca o dulceată extraordinară. Este ca și cum ea ar curge de-a lungul șirei spinării, ajungând chiar în creier și inundând regiunea inimii, de unde se poate revărsa în exterior și chiar la o anumită distanță, pentru a influența evenimentele exterioare. De asemenea, energia influențează starea subiectivă a altora, care se găsesc în raza de influență a câmpului, fapt ce are un efect înălțător (Grația Maestrului).

Energia spirituală (kundalini) potențează transformarea și trecerea de la percepție la viziune, de la linearul limitat la natura nonlinară și nelimitată a existenței. Aceasta este una din expresiile realității fundamentale că totul intră în existență în virtutea manifestării potențialităților atunci când condițiile sunt favorabile (inclusiv karma). Această confirmare este facilitată și de intenție și aliniere spirituală. Astfel, nicio persoană nu face minuni; acestea reprezintă consecințe impersonale ale câmpului de energie spirituală însuși, ce acționează ca un catalizator, așa cum face și energia ce radiază din aura maestrilor și a învățătorilor avansați, ce catalizează intențiile spirituale ale studenților.

În vreme ce funcționarea eficientă în lume este încă posibilă, cei aflați în marjele superioare ale nivelului 500 pot necesita părăsirea lumii obișnuite a comerțului și efortului, abandonându-și fosta ocupație și relațiile sociale. Printr-o aliniere și practică spirituală intensă, energia spirituală poate continua să curgă și să crească până la nivelul Extazului (575) unde ajunge să blocheze posibilitatea de a funcționa în lumea obișnuită, reclamând prin urmare, retragerea din aceasta. Cel mai bine e să fim pregătiți pentru faptul că lumea are puțină înțelegere (sau deloc) pentru atare stări.

Spre deosebire de liniștea și calmul ce revin la nivelul 600, starea de Extaz se manifestă printr-un nivel energetic extrem de înalt, însoțit de o capacitate neobosită. Frumusețea Creației este evidentă și radiantă, iar Divinitatea și perfecțiunea ei radiază cu o intensitate copleșitoare. Extazul este experimentat subiectiv, astfel încât energia și puterea performanței motorii devin inepuizabile. Nu apare niciun sentiment de oboseală, iar respectiva persoană nici măcar nu simte nevoia de a se opri să mănânce, respectiv să dea curs unor nevoi fiziologice primare. În locul acestora, de exemplu, o persoană aflată la acest nivel poate dansa multe ore în șir fără să mănânce, fără să se odihnească și fără să își tragă sufletul. În lipsa calibrării conștiinței, lumea nu ar ști dacă o atare stare este patologică sau dimpotrivă, una de "intoxicare Divină". (Redăm în cele ce urmează, pentru referințe mai amănunțite, o diagnoză diferențială a stărilor spirituale față de cele patologice.)

Stare spirituală autentică	Stare patologică
Samadhi	Catatonic
Extaz religios	Manie (hiperreligiozitate polară)
Iluminare	Grandoare (emfază)
Iluminare	Deziluzie religioasă
Pietate	Scrupulozitate
Inspirație	Imaginație
Viziune	Halucinație
Învățător spiritual autentic	Învățător fals, impostor
Devoțiune	Hiperreligiozitate
Dedicat	Obsedat, victimizat, spălat pe creier
Noaptea neagră a sufletului	Depresie patologică
Detașare	Indiferență, renunțare
Non-atașare, acceptare	Pasivitate
Încredere	Naivitate
Stare avansată	Psihoză, egomanie
Beatitudine	Euforie
Umilință	Stimă de sine scăzută
Împărtășire spirituală	Prozelitizare
Dedicare	Religiozitate
Inspirație	Mesianism
Șoc divin	Dezorganizare schizofrenică
Extaz spiritual	Stare maniacală, droguri
Învățător spiritual veritabil	Politician spiritual, lider de sectă
Liber	Patologic
A învăța	A controla

Deși starea de extaz este recunoscută în comunitățile avansate din punct de vedere spiritual, iar ca experiență subiectivă a fost descrisă de mistici adevărați precum Ramakrishna, rămâne totuși o necunoscută pentru masele largi ale populației lumii.

Fenomene spirituale: Siddhis

Începând de la nivelul 540 al conștiinței și până la cele mai înalte marje ale valorii 500, se petrec spontan fenomene ce sunt inexplicabile prin rațiune ori prin conceptualizarea obișnuită a operațiilor logice, cauzei și efectului. Ele sunt un acompaniament al dominației progresive a energiei spirituale (kundalini) și se petrec mai curând ca o consecință a câmpului contextual decât a voinței, aproape automat. În mod tradițional, ele au fost numite *siddhis* (termen din limba sanscrită) și denotă puterile mistice, miraculoase ori supranaturale ce nu sunt explicabile prin intermediul logicii.

În vreme ce în stadiile timpurii ale aparițiilor ele pot fi sporadice, pe măsură ce conștiința avansează, acestea devin frecvente și uneori continue. Ele sunt neintenționate și apar automat, prin propria lor voință am putea spune. Aceste fenomene includ facultăți precum vederea la distanță, precogniția, clarvederea, clarauditiția, psihometria, bilocația și percepțiile extrasenzoriale, precum și apariția miracolelor, inclusiv a vindecărilor și transformărilor spontane. Ele sunt niște facilitări unice, aflate dincolo de expectații sau explicații posibile.

Capacitățile sau fenomenele de acest gen nu sunt sub controlul personal și nici nu reprezintă o consecință a "cauzei și efectului". Prin urmare, studenții sunt avertizați să nu le considere a fi ceva personal, dat fiind că ele se petrec independent de eul/sinele persoanei care le experimentează. Astfel, după cum am spus și mai devreme, nicio persoană nu face minuni pentru că acestea sunt exclusiv o consecință a Spiritului. Inflamarea eului spiritual este evitată prin onestitate și umilință, iar aceste atitudini conduc la abandonarea tendințelor de a exploata pentru obținerea unor câștiguri.

Fenomenele tind să se petreacă și devin puternice pentru diferite perioade de timp, chiar ani în șir. Unele par a păli și devin mai puțin predominante, în vreme ce altele continuă permanent.

În sine, curgerea energiei kundalini este extraordinară prin faptul că la nivel subiectiv, senzația poate să fie descrisă doar ca sublimă, atunci când energia amintită curge de-a lungul șirei

spinării, apoi în creier, ajungând prin chakra inimii în lume, unde prezența ei facilitează desfășurarea adevăratelor minuni. Ocurența sa este percepută ca întâmplându-se fără intenție. Este ca și cum calitățile Divine sunt aduse la manifestare prin intermediul domeniilor mai înalte, ce transcend lumea fizică mundană.

În cele din urmă, ceea ce este aparent “extraordinar” devine o nouă realitate, ca și cum am trăi într-o dimensiune diferită, în care ceea ce pare imposibil se manifestă fără efort, de parcă ar fi orchestrat astfel. Puterea câmpului facilitează în mod autonom emergența potențialității karmice în realitatea manifestată printr-o desfășurare armonioasă. Aceste dinamici sunt nonlineare și de neînțeles pentru intelect, care plecând de la premisa modelului Newtonian linear și limitat al cauzalității, e incapabil să conceptualizeze emergența Ordinii sau Armoniei Divine.

Depășirea bucuriei și a extazului

Abandonarea tuturor credințelor, poziționalităților, îndoielilor și atașamentelor limitative permite influxul de energie spirituală, care se petrece concomitent cu devoțiunea (nivelul calibrat 555). Devoțiunea persistentă față de adevărul spiritual și față de iubire permite disoluția rezistențelor. Transcendența necesită abandonarea tuturor atașamentelor, inclusiv a celor caracterizate drept “responsabilități” de către sine și societate. Astfel, relațiile, pozițiile, titlurile și rolurile sociale sunt abandonate în cele din urmă împlinirii Sinelui și atingerii stării de Iluminare. Devotatul care dă înapoi ascunde, de fapt, un anumit atașament față de îndoială, întrebând naiv: dar de ce? Soluția este însă radicală și reclamă să abandonăm totul lui Dumnezeu și Providenței Divine.

O tranziție majoră necesită responsabilitate față de alții prin recurgerea la ajustările necesare și realiste în acest sens, precum și prin ajutarea celorlalți să accepte schimbările necesare. Această tranziție poate, prin urmare, să reclame un curaj considerabil și o răbdare și o convingere pe măsură, deoarece aduce la suprafață îndoieli, atașamente și vinovății reziduale.

Eventualitatea unui salt major al conștiinței este rar luată în considerație ca o posibilitate serioasă, fiind mult mai adesea privită ca o probabilitate de către majoritatea aspiranților care, dacă nu sunt preveniți în acest sens, e posibil să nu aibă niciun plan anticipat. Prin urmare, studenții serioși ar trebui să fie informați, pentru a păstra asemenea relații sau alianțe spirituale capabile să recunoască stările avansate ale conștiinței.

Starea interioară devine dominantă în mod progresiv, pe măsură ce sinele se diminuează și se eclipsează în fața Sinelui. Schimbările consecvente, deopotrivă interioare și exterioare, se dovedesc a fi mai relevante decât se anticipase.

Emergența unor nivele tot mai înalte ale conștiinței necesită perioade de ajustare, precum cele pe care le presupune achiziția unor noi perechi de ochelari, iar astfel funcționarea în lume poate fi limitată periodic din cauza schimbărilor de orientare. În cadrul acestor reorientări, fenomenele par a se petrece spontan, de la sine și nu prin premisa perceptuală a cauzei și efectului, cum se presupune în mod obișnuit. Plăcerea nu mai e ceva ce trebuie dobândit, ci un aspect interior înnăscut, mai degrabă o consecință a puterii câmpului decât o stare atinsă prin intermediul deciziei personale sau a unui agent oarecare. Se mai descoperă în mod progresiv că, în realitate, nu există niciun autor al acțiunilor, fiind observată derularea autonomă a potențialității karmice din perspectiva unei noi paradigme a realității, aflate dincolo de principiul dualistic al cauzalității. Astfel, viața devine o serie nesfârșită de revelații și încântări care, la început, par uluitoare. Apoi apare înțelegerea faptului că ceea ce pare a fi de domeniul miraculosului este doar o dezvoltare constantă a potențialității evoluției Creației, prin care experiența subiectivă a timpului se dizolvă și este înlocuită de cunoașterea totalității. În același fel, percepția "schimbării" este înlocuită de emergența progresivă a Creației în desfășurare, percepută ca o devenire și realizare a potențialității în domeniul manifestării.

În lipsa trecutului sau a viitorului, nu există nici prezent - și acest lucru dezvăluie că trecutul, prezentul sau viitorul nu reprezintă decât niște contextualizări iluzorii consecvente cu limitele paradigmei. Odată cu abandonarea tuturor sistemelor de credință

și a poziționalităților, survine dezvăluirea Creației. Acest proces poate aduce cu sine unele nesigurante sau îndoieli tranzitorii, ce trebuie abandonate credinței și devoțiunii, deoarece foarte rar există posibilitatea consultării unui învățător spiritual foarte avansat. În aceste momente, Cunoașterea inerentă ca frecvență vibrațională din cadrul câmpului conștiinței însăși se dezvăluie și revelază realitatea paradigmei. În virtutea Radianței Sinelui, emergența revelată e tăcută. Lumea devine atunci mai degrabă o revelație a esenței decât a aparenței.

Autorevelația devine progresiv recunoscută și identificată de Cunoaștere ca Divinitate. Schimbarea majoră a paradigmei nu poate fi anticipată și nici măcar imaginată cu adevărat, iar apariția ei este descrisă prin termenul de “șoc divin”. Consecința rezidă într-o revelație profundă, prin care mintea este redusă la tăcere în prezența Divinității, pentru a dispărea chiar cu totul la nivelul 600. Atunci, totul devine exact ceea ce este, o derulare continuă ce se revelează fără început și sfârșit, fără diviziuni precum “atunci”, “acum” sau “în viitor”. Înțelegerea nu se mai petrece ca o consecință a mentalizării, a gândurilor sau a medierii exercitate de vreun sine personal, pentru simplu motiv că acesta nu mai există.

Aderarea la principiile spirituale fundamentale este absolut necesară pentru o transformare majoră, iar credința, devoțiunea și abandonarea reprezintă principalele modalități. Ea nu necesită decât abandonarea oricărui sistem de credință, precum și înțelegerea faptului că orice frică reprezintă o iluzie datorată agățării de o poziționalitate, respectiv de percepțiile acesteia, inclusiv aderarea și credința în paradigma familiară a realității. Nimic nu e așa cum fusese perceput de către eu, deoarece dimensiunea lineară e prezumptivă, iar Absolutul nonlinear reprezintă o paradigmă total diferită, ce operează cu alte principii, care se autorevelează și nu pot fi înțelese prin procedee logice.

În Realitate, existența își este propria-i semnificație, fiind identică cu aceasta. Nu există predicat, subiect sau verb, iar înțelegerea este dincolo de limbaj. Precum se poate exprima optim, semnificația unui lucru rezidă exact în ceea ce este acel lucru. Identitatea își este propria semnificație. Devine evident că

toate definițiile reprezintă doar produse ale minții, niște abstracțiuni dualiste și nerealiste. Adevărul este autonom și auto-evident în virtutea propriei sale esențe, ca Totalitate. În lipsa artefactului separației dualiste între subiect și obiect, Totalitatea atotcuprinzătoare a Existenței își este sieși propria definiție și semnificație. Astfel, o pisică știe că e o pisică în virtutea faptului că este o pisică, nefiind prin urmare separată în mod dualist de propria sa realitate. Cunoscătorul și cunoscutul sunt una și aceeași identitate.

Transcendența extazului și a bucuriei spirituale depinde de disponibilitatea de a abandona totul lui Dumnezeu, chiar și starea excepțională a extazului, care reprezintă o dimensiune aflată dincolo de orice posibilitate de descriere. Starea în sine reprezintă acum o tentație și poate întârzia evoluția spre Iluminare. La început, există o reținere și o întârziere de a abandona o asemenea condiție glorioasă lui Dumnezeu și totuși, apare cunoașterea și înțelegerea faptului că până și această minune trebuie eliberată. Angoasa și ezitarea de a face acest pas revelează existența unui atașament față de starea însăși, precum și față de sentimentele minunate trăite față de ea. Atunci, datorită dedicației și intenției, apare convingerea că da, într-adevăr, trebuie să abandonăm chiar și acest lucru în mâinile lui Dumnezeu, iar această abandonare ne aduce la nivelul 600, într-o pace infinită, aflată dincolo de orice înțelegere sau descriere. Condiția în cauză se dezvăluie a fi însăși adevărata pace a lui Dumnezeu.

SECȚIUNEA A PATRA

Niveluri calibrate între 600 - 1000: Stările iluminate

Privire generală - Transcendența

Capitolul 16. Pacea, extazul și iluminarea

Capitolul 17. Realizarea de sine

Capitolul 18. Iluminarea completă

Transcendența

Iluminarea și Realizarea de sine denotă stările Divine ce au fost demonstrate din punct de vedere istoric drept cele mai înalte nivele ale conștiinței. Aceste condiții reprezintă transcendența limitelor și constrângerilor domeniului linear al eului și emergența Radianței Realității Infinite și sursei Existenței.

Din punct de vedere tehnic, stările iluminate apar la nivelul 600 al conștiinței, cel al Păcii infinite și al Extazului iluminat de Lumina Sinelui Radiant. Emergența Dumnezeuului imanent văzut ca Sine împiedică frecvent continuarea activităților umane obișnuite și generează retragerea din lume, putând chiar să determine încetarea vieții fizice, opțiune la care recurge un procent de 50% dintre persoanele care ating această stare. Starea de Extaz este totală și e caracterizată de dispariția tuturor nevoilor, dorințelor sau aversiunilor, inclusiv a celor fizice.

Nivelele de la 700 până la 850 sunt extrem de rare și au fost numite stările Realizării de Sine, fiind caracteristice învățătorilor foarte avansați, ce înclină adesea să rămână la un nivel dat pentru întreaga lor viață. Unicitatea acestor nivele atrage numeroși discipoli și devotați, care-și transcriu în mod consecvent și într-o formă abreviată amintirile cu privire la învățatura maestrului, spre folosul și luminarea generațiilor viitoare.

Stările de conștiință spirituală foarte avansată s-au petrecut intermitent în istorie, în diferite culturi și civilizații. Deși stările avansate ale conștiinței (satori) pot surveni temporar și în cazul devotaților spirituali foarte avansați, ele devin rar permanente, iar dacă o fac înseamnă că respectiva persoană a ajuns un învățător venerat. Când se întâmplă acest lucru, învățăturile sale au o valoare

deosebită pentru secole de-a rândul, fiind traduse în multe limbi, fapt de natură să consolideze și mai mult recunoașterea valorii lor pentru umanitate.

În mod caracteristic, învățăturile corecte calibrează la același nivel de conștiință cu cel al învățătorului; prin urmare, orice discrepanță între acestea va conduce la interpretări greșite ori la traduceri eronate. Acest lucru este important de vreme ce atare înțelegeri greșite sunt foarte comune, iar deviațiile și erorile chiar predomină în anumite religii care, din această cauză, calibrează la nivel inferior celui al învățăturii originale.

Nivelele conștiinței situate dincolo de valoarea 850 sunt cele mai rar întâlnite în întreaga istorie umană, ele reprezentând realizarea completă a Divinității, orice nume ar purta aceasta. Și în acest punct trebuie să spunem că apar frecvent interpretări greșite, însoțite de înțelegeri neadecvate ale Adevărului, ce se datorează limitelor pe care le prezintă capacitatea eului/mintii de a înțelege învățătura în cauză. Prin urmare, este foarte important să validăm învățăturile marilor înțelepți care se situau ei înșiși la nivelele foarte înalte ale conștiinței.

În ciuda rarității lor, învățătorii spirituali iluminați din cursul istoriei au avut un impact major asupra civilizației, iar învățăturile lor au influențat puternic toate nivelele societății, indiferent dacă acest lucru este sau nu recunoscut. De exemplu, în lumea actuală, beneficiile adevărului spiritual sunt instituționalizate și absorbite în structurile fundamentale ale societății, fără a mai da și recunoașterea cuvenită celui care a emis respectivele adevăruri.

Fiecare persoană trebuie să decidă pentru ea însăși ce anume consideră că este adevărul suprem, în baza căruia să își desfășoare viața. Acest lucru este demonstrat chiar și de atei fanatici. Diferența dintre binele iluzoriu și adevăratul bine din lumea de astăzi poate fi acum determinată rapid, datorită apariției științei conștiinței ce diferențiază iluziile și percepțiile eului de esența adevărului ce poate fi confirmată, exact așa cum apariția metalurgiei a permis efectuarea distincției dintre aurul fals și metalul nobil autentic, respectiv cum testarea ADN permite confirmarea identității. Chiar dacă mintea umană este predispusă la

eroare, ea valorizează fără îndoială ceea ce percepe a fi adevărat, precum și mijloacele de descoperire a adevărului. Același drum este demonstrat de sinceritatea savanților materialişti, care se dedică intelectului considerat a fi singura sursă de adevăr.

Pe lângă faptul că propovăduiesc Adevărul, Învățătorii Iluminați emană câmpul puternic al inspirației, devoțiunii și compasiunii, un câmp atotcuprinzător și cu efect înălțător pentru nivelul energetic al umanității. În lipsa emergenței acestei energii spirituale puternice de natură Divină, evoluția conștiinței omenirii s-ar fi oprit la nivelul 200, împiedicând orice evoluție ulterioară spre starea de Iluminare, ceea ce reprezintă posibilitatea supremă și potențialitatea realizabilă ultimă. Astfel, Iisus a spus că era simultan “Fiul Omului” și “Fiul lui Dumnezeu” în virtutea încarnării Divinității. Krishna a reprezentat adevărul Învățătorului Suprem, iar Buddha ne-a învățat că Starea Ultimă este dincolo de orice nominalizare.

Aceste adevăruri pot fi confirmate în lumea de astăzi prin utilizarea calibrării nivelelor de conștiință, care afirmă că Marii Avatari de la nivelul 1000 reprezintă cel mai înalt prag posibil în domeniul uman. Astfel, venerarea marilor învățători ai istoriei se bazează pe un fapt ce poate fi confirmat și nu doar pe mituri. Totodată, mai trebuie spus că până și metoda calibrării conștiinței a apărut ca o consecință a dedicării umanității întru căutarea Adevărului, oferind un mijloc de discernămint aflat dincolo de capacitatea celor mai educate și strălucite inteligențe (de exemplu Freud, Newton și Einstein calibrau la nivelul 499).

Pacea, extazul și iluminarea

Introducere

Stările Iluminării survin la nivelul 600 al conștiinței, odată cu înlocuirea linearului de nonlinear. Acest câmp energetic este asociat cu experiența desemnată prin termenii de Transcendență, Iluminare, Extaz și Conștiința lui Dumnezeu. Când această stare este atinsă, distincția între subiect și obiect dispare, nemaieexistând un punct central specific de percepție. Frecvent, indivizii ce au atins acest nivel se îndepărtează de lume deoarece starea de beatitudine face ca activitățile obișnuite să-și piardă sensul. Unii rămân totuși în lume și devin învățători spirituali, alții își desfășoară lucrarea pentru binele umanității în anonim. Câțiva revin în lume și ajung mari genii în domeniile lor de activitate, aducând contribuții majore societății. Aceste persoane sunt sfinți și chiar ar putea fi canonizate deși, la acest nivel, religia formală este de obicei depășită, fiind înlocuită de spiritualitatea pură din care izvorăsc toate religiile. În prezent există doar șase persoane în întreaga lume care calibrează peste nivelul 600 (cu toți anonimi): trei se situează între 600 și 700, unul între 700 și 800, unul între 800 și 900 și tot unul între 900 și 1000.

S-a raportat că la nivelul 600 și mai sus acțiunea e percepută lent, suspendată în timp și spațiu - deși nimic nu e staționar, totul e însuflețit și radiant, un dans evolutiv în care semnificația și Sursa sunt copleșitoare. Această revelație are loc nerațional, astfel încât în minte există o liniște infinită, pentru că mintea a încetat să mai conceptualizeze. Observatorul se dizolvă în peisaj și devine totuna cu obiectul observației sale. Toate lucrurile sunt legate între ele printr-o Prezență de o putere și o tandrețe infinită.

Marile opere ale artei, muzicii și arhitecturii ce calibrează între 600 și 700 ne pot transporta temporar la nivele mai înalte ale conștiinței și sunt universal recunoscute ca eterne și inspiratoare.

Discuție

Transcendența de la domeniul linear la cel nonlinear al conștiinței rezultă într-o schimbare majoră a paradigmei. La acest nivel nu există nicio persoană separată care să observe tranziția pentru că este deja conținută în Sine, situația putând fi exprimată prin sintagma *Cunoscătorul și cunoscutul sunt unul și același lucru*. Aici există starea unei Păci infinite, o inescapabilă Prezență a lui Dumnezeu ce aparține unei dimensiuni complet diferite față de pacea și liniștea emoțională ori psihologică.

În această tăcere, totul se întâmplă de la sine, autonom și spontan. Sunetul nu are niciun efect asupra liniștii, ce persistă chiar și în cadrul sunetului. Starea este numită în mod tradițional și istoric *sat-chit-ananda* (extaz tăcut). Funcțiile fiziologice pot ajunge la o limită: nu există nicio dorință de mișcare sau vorbire, iar Liniștea interioară este mută și suspendată în atemporal.

Faptul că trupul își continuă sau nu supraviețuirea nu mai prezintă interes și semnificație, fiind o chestiune lăsată la latitudinea Universului. Dacă propensiunile karmice sunt aliniate la continuarea vieții fizice, atunci corpul supraviețuiește, dacă nu, el este pur și simplu abandonat - pentru că a venit din pământ și în pământ se întoarce, după ce și-a servit scopul pentru spirit.

Aproximativ în 50% din cazuri, atunci când este realizat acest nivel de conștiință, corpul va fi abandonat. Dacă nu se întâmplă așa, atunci în orice caz, continuarea fizică survine la inițiativa celor apropiați și ca răspuns la dorințele lumii, care ar putea genera necesitatea de a mânca sau a bea. Din interior nu există nicio înclinație spre o rezolvare sau alta, așa cum nu există nici dorința de a comunica sau vorbi.

Prezența este autoîmplinitoare și completă, unică, tăcută și extrem de plăcută. Esența ei precede toate manifestările, în calitate de Sursă a Existenței. Totul este văzut ca apărând din mani-

festarea nemanifestatului sub forma Creației, dintr-o Sursă atot-prezentă, innăscută și dincolo de voință.

În Unitate și Totalitate totul este simultan și intrisec față de tot ceea ce împărtășește calitatea vieții. În cadrul contextului infinit al Totalității, potențialitatea e activată prin intermediul Voinței Divine, cunoscută în mod obișnuit ca Voința lui Dumnezeu. Termenul *voință* este totuși oarecum înșelător, pentru că implică o calitate volițională. Creația este observată în desfășurarea ei și în revelația emergenței potențialității infinite. Astfel, nu există nicio dualitate a unui Creator care creează ceva, deoarece Creatorul și Creația sa sunt unul și același lucru, iar Creația este auto-radiantă.

Tot ceea ce există este perfect și complet. Creația nu face tranziția de la imperfecțiune la perfecțiune (așa cum crede eul), ci merge de la perfecțiune la perfecțiune. Iluzia trecerii de la imperfecțiune la perfecțiune este un produs al minții. De exemplu, un boboc de trandafir nu este defel un trandafir imperfect. Atunci când este deschis pe jumătate el reprezintă tot o floare perfectă, lucru valabil și atunci când e deschis complet. În fine, când se ofilește nu reprezintă altceva decât o floare ofilită perfect. Totul este prin urmare perfect, la orice stadiu și la orice expresie a emergenței și desfășurării evoluției Creației. Astfel, iluzia schimbării e înlocuită de observarea procesului manifestării realității din potențialitate (tranziție, emergență, transformare, metamorfoză).

Fără interferența introdusă de interpretarea mentală, perfecțiunea a Tot Ceea Ce Există este evidențiată de frumusețea intrisecă a apariției fizice perfecte. Fără editarea și clasificarea ce emană doar din mintea lineară, totul este văzut la fel de perfect. Ceea ce lumea ignoră pe motiv că nu e decât iarbă este de fapt o frumusețe egală cu cea a florii. Sculptura vie a întregii naturi este egală în frumusețe și semnificație, necunoscând niciun fel de clasificări. Totul este o expresie a Divinității în forma Creației - totul este la fel de sacru și de sfânt.

La fel ca toate celelalte, corpul este, de asemenea, autonom și se mișcă în propriul său acord, adică de la sine. La nivelul 600 nu mai există un locus volițional ori cauzal, și nici un sine personal ori un eu imaginat a fi agentul cauzal sau cel care decide acțiunea.

Dinamica Păcii și Iluminării

În viața obișnuită, eul pretinde că e autorul acțiunii. Această pretenție egoistă care este experimentată ca realitate interioară reprezintă o iluzie bazată pe o funcție nerecunoscută a eului, aceea de editare instantanee. Acest fenomen se întâmplă într-un interval de 1/10.000 dintr-o secundă din momentul în care fenomenul s-a petrecut de fapt. După cum am menționat anterior, cea mai bună analogie cu această funcție a eului este modul în care înregistrează un casetofon cu redare instantanee. Pe măsură ce sunetul este înregistrat pe bandă, această funcție ne permite să auzim ceea ce s-a imprimat cu o secundă mai devreme. Prin urmare, noi nu experimentăm sursa, ci auzim ceea ce s-a înregistrat cu o secundă mai devreme. Această întârziere e intrinsecă tuturor experiențelor eului din viața obișnuită, așa că mintea nu experimentează realitatea, ci numai un playback întârziat, trecut prin ecranul percepției. La nivelul 600, această întârziere dispare și, odată cu eliminarea ideii existenței unui terț care să proceseze întârzierea, tot ceea ce există este reexperimentat ca o unitate ce fusese separată în mod artificial. Fără a mai poziționa în interior acest instrument al eului, fenomenele sunt experimentate direct și nu prin intermediul iluziei unui spectator.

A fi una cu fenomenele, în loc să le percepem separat, generează experimentarea Totalității Prezenței, exprimată în forma a tot ceea ce există. Tot ceea ce are existență nu este doar în mod pasiv aici ci, în mod evident, se prezintă conștienței ca o calitate a existenței și nu a intenției voliționale. Astfel, universul apare a fi un dar de o frumusețe și o perfecțiune extraordinară, ce radiază prin intermediul Radianței intrinseci a Divinității. La nivel fenomenal, observarea poate fi descrisă ca o percepție cu încetinitorul a tuturor mișcărilor.

Fenomenele, mișcărilor și acțiunile ce au fost atribuite anterior eului/sinelui sunt văzute acum a fi autonome, fără niciun punct specific de proveniență – și cu atât mai puțin ca izvorând dintr-un eu sau un sine independent. Sentimentul ființării se extinde și devine atotcuprinzător, ajungând până la un nivel primordial, atotprezent și înnăscut mai degrabă ca Esență decât ca identitate separată. Ca o

consecință, percepția asupra relațiilor dispare și ea, deoarece nu reprezintă altceva decât o construcție mentală legată de percepția separației (care e înlocuită de conștiința unei complexități atotinclusive nonlineare). Astfel, fără percepția separației și fără a fi nevoie ca aceasta să fie explicată, noțiunea de relație devine inaplicabilă și lipsită de sens. Sinele nu are o relație cu lumea, deoarece Existența are o Esență indivizibilă. În mod analog, știința a descoperit că nu există un centru identificabil al universului.

Deși banca de date a memoriei continuă să fie disponibilă, valoarea ei rezidă în capacitatea recunoașterii descriptive, ce permite continuarea funcționării corpului dacă aceasta e opțiunea karmică. Corpul pare atunci să opereze în virtutea unui principiu comparabil cu un momentum. Așa cum am descris în lucrările anterioare, el este ceva ascărmător unei jucării karmice, ce funcționează complet de la sine.

La nivelul 600 și peste acesta, transformarea este consecința disoluției miezului narcisist al eului, care presupune, în mod iluzoriu, că este suveran și, prin urmare, agentul causal principal al voinței. Această inferență este inclusă în semnificația termenului *egocentric*. Astfel, esența eului rezidă în presupunerea sa fundamentală prin care se identifică pe sine cu sursa principală a existenței, acțiunii și a deciziei, uzurpând astfel suveranitatea Divinității. Această presupunere primitivă este înfățișată deschis în starea patologică numită *narcisism mesianic malign*, în cadrul căreia esența eului este cea venerată și divinizată. De-a lungul istoriei, zeificarea sinelui a fost exprimată încă din perioada împăraților romani, care se declarau literal a fi zei, și se manifestă și în lumea de astăzi (ai căror jideri afișează o inflamare grandilocventă și omnipotentă a eului). Acest sindrom al narcisismului mesianic malign calibrează la nivelul 30 și este descris detaliat în capitolul 15 din volumul *Adevăr versus Falsitate*.

Depășirea nivelului 600

Pentru conceptualizarea și educația obișnuită, s-ar părea că starca Extazului e cea ultimă. Dacă privim din perspectiva eului, acest lucru este sigur adevărat. Anxietatea, anticiparea, regretul,

atracția sau tângjirea nu mai suscită niciun interes. Trecute sunt, de asemenea, și regulile, obiectivele, procesele și condițiile ce trebuie îndeplinite, precum și rolurile ce trebuie jucate. La acest nivel nu există nicio persoană, niciun sine și nici alții (oricare ar fi aceștia). Totul se petrece spontan și fără efort, prezentându-se, pur și simplu, așa cum este. În mod similar, dispar calitățile - care reprezintă, de fapt, niște percepții descriptive. Totul este exact așa cum este - fără nicio nevoie de adjective. Mintea e liniștită, căci fără subiect sau obiect, fără actori care să facă ceva anume, nu mai sunt defel necesare nici verbele. În plus, se constată dispariția voinței, dat fiind că nu mai există decizii de luat și totul evoluează spontan și autonom, în virtutea expresiei evoluției Creației.

Ceea ce rămâne după disoluția acestor funcții ale eului este conștiința/observarea, dar, de fapt, în lipsa unui observator. În realitate, singura care rămâne este conștiința. Astfel, nu există nicio nevoie de a procesa, din moment ce opțiunile nu mai sunt separate de calități lineare. Nu mai e necesar nici să alegem sau să chibzuim asupra unor motive pro ori contra. La nivel operațional, informația își e suficientă sieși și, prin urmare, acțiunea este autonomă. Nu mai este nevoie să luăm decizii deoarece concordanța înlocuiește relațiile și opțiunile. Prin urmare, în lipsa oricărui autor, nimic nu se întâmplă, după cum nimic nu cauzează experiența.

Odată cu încetarea experienței timpului, succesiunile dispar. Prin urmare, nu mai există nici înainte, nici după. Armonia Unității Concordanței este evoluționară, reprezentând exprimarca potențialității ca manifestare, dar în lipsa oricărei intenționalități. Cea mai bună analogie ar fi cea cu mișcarea universului, care e concordantă în mod armonios cu totalitatea. Astfel, gravitația e intrinsecă Creației, iar câmpul ei este mai degrabă concomitent decât cauzal sau consecvențial (aceștia fiind termeni ce reprezintă construcții mentale explicative ipotetice). Concordanța este expresia Unității și Armoniei Divine, ce devine evidentă prin transcenderea separației dualiste carteziene dintre *res interna (cogitans)* și *res externa/extensa* (adică lumea așa cum e). În unitatea totalității nu există niciun lucru separat care să cauzeze un rezultat separat.

Pentru a depăși nivelul 600 e necesar să renunțăm la identificarea cu observațiile pe care le înregistrăm, căci acestea sunt în realitate calități autonome inerente conștiinței înseși. Cu ajutorul meditației profunde se va descoperi că ne-am identificat inconștient cu aceste calități, fapt care conduce la abandonarea iluziei ori a recompensei de a fi martor/observator.

Blocajul primar în calea depășirii acestui nivel și a accederii la altele mai avansate ale Iluminării rezidă în satisfacția, plăcerea și atașamentul manifestat față de starea de Extaz. În plus, această este experimentată ca o totalitate, ca o împlinire deplină. Apoi apare conștiința faptului că până și această stare, oricât de extraordinară ar putea fi, trebuie abandonată lui Dumnezeu. Odată cu această abandonare, ia naștere o paradigmă mult mai extinsă, imposibil de imaginat până în acel moment.

Nivelul calibrat al unor învățători/învățători din zona valorii 600

Învățători		Învățăături	
Abhinavagupta	655	Abhinavagupta	655
Aurobindo	605	Un curs in miracole	
Karmapa	630	(workbook)	600
Kasyapa	695	Aggadah	645
Magdeburg	640	Geneza (Biblia Lamsa)	600
Muktananda	655	Evangelhia după Luca	<u>699</u>
Satchidananda	605	Evangelhia după Toma	660
Towles, J	640	Kabala	605
Tzu, Lao	610	Scrierile lui LaoTzu	610
Vivekananda	610	Midrath	665
		Mishneh	665
		Noul Testament (Regele James)	640
		Psalmii (Biblia Lamsa)	650
		Vijnana Bhairava	635

Realizarea Sinelui

Introducere

Acesta este nivelul Marilor Învățători ai Advaita și Vedanta, care au descris realitățile spirituale ale Realizării Sinelui. Este nivelul inspirației puternice, deoarece acești Înțelepți Iluminați stabilesc câmpuri energetice de atracție care influențează întreaga umanitate. La acest nivel, experiența unui individ nu mai este separată de a celorlalți, ci, mai degrabă, avem de-a face cu identificarea Sinelui cu Conștiința și Divinitatea. Divinitatea Immanentă este realizată ca Sine, dincolo de puterea de pătrundere a minții. Acest nivel constituie vârful evoluției conștiinței pentru domeniul uman.

Marile învățături înalță masele și ridică nivelul de conștiință al întregii umanități. A avea o atare viziune înseamnă Grație și darul adus de aceasta este Pacea infinită, descrisă ca inefabilă, dincolo de cuvinte. La acest nivel de înțelegere, sensul existenței transcede toate timpurile și toate individualitățile. Nu mai există nicio identificare cu trupul fizic (în sensul de "eu"), prin urmare, destinul acestuia nu mai are nici el vreo importanță. Corpul e văzut mai mult ca un instrument al conștiinței, prin intervenția minții, cu prima valoare a acesteia, comunicarea. Sinele se întoarce înapoi la Marele Sine. Acesta este nivelul non-dualității sau al Unității Complete. Nu există vreo localizare a conștiinței, conștiința fiind prezentă pretutindeni în mod egal.

Marile opere de artă care îi înfățișează pe indivizii ce au atins nivelul Iluminării au particularitatea de a-l surprinde pe învățător cu o anumită poziție a mâinii, numită MUDRA, în care palmele radiază binecuvântare. Acesta este actul transmiterii

acestui câmp energetic către conștiința umanității, descris, de asemenea, și în forma haloului. Acest nivel al Grației Divine depășește chiar valoarea de 1000, cel mai înalt nivel atins vreodată de vreun om ce a trăit în istoria înregistrată. Acești oameni sunt Marii Avatari, pe care, cu adevărat drept este să îi numim Domnul Krishna, Domnul Buddha, Domnul Iisus Hristos și Zoroastru.

Discuție

Dincolo de extaz sunt nivelele marilor mistici, în cadrul cărora cunoașterea este consecința Prezenței Divinității ca Sine (Dumnezeu immanent). Distincția dintre Dumnezeu immanent și Dumnezeu transcendent este una teologică, intelectuală și conceptuală. Prezența Sinelui constituie așa-numita *perusha* sau Radianța Sinelui ca Sursă. Sinele cunoaște în virtutea identității cu Divinitatea însăși. Își este prin urmare propria conștiință și prin Prezența sa se face cunoscut drept *Cunoscătorul*. Astfel, el nu cunoaște despre ci prin completitudinea propriei Esențe.

Transcedența extazului permite reapariția unei funcționări limitate, în cadrul căreia reintrarea în lume este din nou posibilă. Totuși, acest lucru este mai degrabă o rezultată a unor întâmplări din domeniul nonlinear decât o consecință a deciziei, deși poate fi percepută eronat drept volițională din exterior. În realitate, nu există nimeni care să decidă, nu există nici măcar opțiuni care ar necesita decizii sau alegeri. Viața devine autonomă la nivel fenomenal, ca o expresie a evoluției creației și a câmpului omniprezent al conștiinței.

Nivelul 600 al conștiinței și cele superioare acestuia sunt denumite în mod tradițional nivele ale *non-mintii*, deoarece gândirea secvențială se oprește, iar în locul acesteia apare conștiința nonlineară a conștiinței însăși, adesea numită Minte în literatura lumii. În virtutea Divinității, nemanifestatul ca potențialitate devine Manifestat. În mod subiectiv, Prezența este cea a Conștiinței însăși, a cărei calitate esențială e Adevărul, ca expresie a Iubirii - și reciproc, calitatea Iubirii ca rezultată a Adevărului.

... Nivelele conștiinței de la 700 în sus sunt numite istoric nivele ale realizării Sinelui sau ale misticilor avansați, precum cei reprezentați în timpuri recente de Ramana Maharshi, Nisargadatta Maharaj, Sri Aurobindo, Mahatma Gandhi și Pantajali. Scrieri familiare la acest nivel sunt învățăturile Zen ale lui Bodidharma, Sutra Diamantului, Inimii și Lotusului, Coranul, Noul Testament (exceptând Apocalipsa), Yoga Sutra a lui Patanjali ca și Rig Veda. (O listă reprezentativă a acestora e adăugată la sfârșitul capitolului).

Este de luat în considerare faptul că unii dintre cei mai cunoscuți învățători sunt relativ recenți pe scara timpului istoric. Unii au căpătat chiar recunoașterea largă a societății. Impactul lor asupra lumii se petrece la două nivele - cel prin care ei își exprimă anumite învățături și, simultan, cel tăcut, în care radiază prin aură un câmp energetic asupra conștiinței colective a umanității. Acest efect al radiației este la rândul său dublu: contrabalansează negativitatea lumii și contribuie la creșterea evoluției conștiinței lumii, atât la nivel general, cât și particular (acționând asupra discipolilor).

După cum am menționat anterior, conștiința umană s-a situat la nivelul 90 în momentul nașterii lui Buddha, la nivelul 100 la nașterea lui Iisus Hristos, crescând apoi la 190 unde a stagnat pentru multe secole. La sfârșitul anilor '80 a sărit brusc la valoarea 205 pentru a avansa în noiembrie 2003 la actualul nivel de 207.

În literatura spirituală tradițională există descrieri și clasificări ale diferitelor nivele avansate ale conștiinței, numite stările *Samadhi*. Adesea, acestea sunt asociate în mod descriptiv cu stările de meditație ulterioare depășirii limitelor eului. Unele dintre ele sunt tranzitorii, precum diferitele stări numite satori sau conștientizări. Acestea sunt adesea dependente de starea meditativă însăși. La început, starea de satori necesită tăcere și liniște, în poziția cu ochii închiși. Pe măsură ce se dezvoltă, ajunge să poată fi practică cu ochii deschiși. După ce avansează și mai mult, rămâne prezentă chiar și când ochii sunt deschiși și ne continuăm activitățile obișnuite. După cum se poate vedea în celebrele picturi Zen cu turma de bivoli, provenite din secolul 16, progresia este următoarea: mai întâi trebuie localizat și identificat eul

(bivolul), apoi domesticit, după aceea depășit; urmează părăsirea lumii, apoi lumea însăși dispare pentru ca în final, cel devenit deja înțelept să se întoarcă în lume. În acest punct, lumea este descrisă ca o reflexie în apa (conștiinței).

Se pare că pe măsură ce conștiința evoluează, ea rămâne la un anumit nivel pe perioade variate de timp, ce sunt descrise ca răstimpuri de realiniere și reajustare la câmpul energetic mai avansat. Există o realiniere necesară funcționării și localizării corpului, precum și reluării capacităților fiziologice precum și a posibilității de a comunica și vorbi. De exemplu, Ramana Maharshi, după o iluminare bruscă și neașteptată a fost peste doi ani mut, până când să își facă curaj să vorbească. Nu a avut niciun fel de griji față de propriul său corp, a umblat cu picioarele goale pe Himalaya și a trebuit să fie adus înapoi în Bombay.

Experiența subiectivă a acestei întoarceri rezidă într-un răspuns spontan la iubire și aliniere, respectiv la influența celorlalți. În interior, mintea este tăcută și nu există nicio înclinație personală de a vorbi și nicio nevoie de a comunica - după cum nu există nici măcar o nevoie de a continua viața în acest corp.

În mod intrisec, fiecare nivel avansat al conștiinței este complet prin el însuși. Majoritatea înțelepților au stat o viață întreagă la un anumit nivel, alții au reușit să se întoarcă la o funcționare limitată în lume. Pentru a te putea întoarce să funcționezi în lume e nevoie să fie efectuate anumite ajustări destul de greu de descris. Oamenii din lume consideră că înțeleptul este o persoană individuală. Inițial acest lucru este destul de surprinzător, pentru că, de fapt, nu există o persoană individuală căreia să i se vorbească. Se dezvoltă însă o interfață cu lumea – care deși nu e realitatea interioară, întrunește așteptările acesteia, deoarece lumea percepe un Sine localizat într-un corp individual, respectiv într-o identitate separată (personalitatea).

Altă dificultate ce necesită ajustări rezidă în înțelegerea comunicării verbale a celorlalți. Deși sunt auziți, există o întârziere ușoară în timpul căreia se petrece un oarecare proces de traducere interioară ce revelează ceea ce intenționează să spună vorbitorul prin cuvintele sale. Astfel, *persona* pare a servi drept o interfață de traducere și e dezvoltată autonom. Poate surveni o

întârziere chiar de câțiva ani până ce un asemenea fenomen să se petreacă. Unii înțelepți nu și-au părăsit niciodată locul originar. Ramana Maharshi a rămas la muntele Aranachula toată viața lui. După moartea sa ashramul a rămas activ până astăzi. Nisargadatta Maharaj, după ce a fost adus înapoi din încercarea lui de a urca pe Himalaya, a rămas în mansarda sa din Bombay. Aceste stiluri de viață reflectă, de asemenea, interfața cu tradițiile culturale.

Înțelepții cu adevărat iluminați nu au niciun interes să dezvolte o mișcare, nici să controleze viața celor care îi urmează, nici să construiască edificii și nici să dețină posesiuni lumești. Nu există nicio nevoie sau dorință de împlinit, și cu atât mai puțin cea de-ai controla pe ceilalți. De asemenea, remarcile învățătorului ar putea fi percepute drept criptice deoarece sunt scurte, precise și lapidare, nefiind nevoie de nimic în plus.

Termenul *transcendență* este, de fapt, o formă de limbaj deoarece în domeniul nonlinear există dimensiuni mai degrabă progresive decât nivele propriu-zise. În locul acestuia, tranziția ar putea fi descrisă mai corect printr-o asemănare cu lumina soarelui, care apare drept consecință a evaporării norilor. La aceste nivele, condiția sau starea conștiinței poate sau nu să evolueze mai departe în timpul acestei vieți, în funcție de potențialitatea karmică și Voința Divină. Conștiința evoluează ca și cum este atrasă pentru a se întoarce la propria ei sursă. Fiecare avans crește paradigma conștiinței care implică un anumit sentiment de *acasă*.

Mulți înțelepți ce au atins nivelul 700 rămân aici pentru tot restul vieții lor. Ocazional totuși, procesul evoluției continuă spontan atunci când este permis să facă astfel. Fiecare nivel reprezintă încununarea evoluției precedente, dar, totodată, și o ușă spre următorul. La nivel subiectiv, tranziția este mai degrabă o urgență sau o desfășurare, ceea ce reprezintă domeniul conștiinței despre care nu poate exista vreo mentalizare, deoarece aceste stări aparțin non-mintii (stare etichetată în mod paradoxal însă, drept *Mintea*).

De la nivelul 700 în sus, rezistența ce se află în conștiința colectivă a umanității trebuie depășită chiar în ființa învățătorului.

Acest lucru este confortabil din punct de vedere fizic până când se atinge aproximativ nivelul 800 al conștiinței, moment în care apar unele simptome fizice dureroase, iar sistemul nervos se simte ca și cum ar transporta prea multă electricitate, generând o senzație de arsură. De fiecare dată când ceva apare din conștiința colectivă a umanității, trebuie să fie procesat. (Iisus Hristos a transpirat sânge, iar Buddha a remarcat că-și simțea oasele ca și când erau zdrobite. Multe atare simptome au fost abordate în scrierile anterioare, fiind descrise și de diferiți mistici de-a lungul istoriei).

Spre deosebire de simptomele fizice sau durerile obișnuite ce pot fi depășite prin nonrezistență, aceste senzații de arsură electrică persistă până când croarea din inconștientul colectiv este identificată, abandonată și clarificată în mod voluntar. În vreme ce funcționarea la nivelul 700 este posibilă din punct de vedere teoretic (de exemplu Maica Tereza) există unele întârzieri în gestionarea fenomenelor interne. Pentru a facilita tranziția este necesar să avem unele cunoștințe despre sistemul chakrelor respectiv despre diferitele arhetipuri Jungiene ale inconștientului colectiv. Ele sunt reprezentate de diferitele subgrupe socio-culturale, iar atitudinile și poziționalitățile lor endemice pot fi intuite sau diagnosticate prin tehnica de calibrare a conștiinței.

Abandonarea la nivele din ce în ce mai mari devine o invitație pentru creșterea conștiinței/conștientei, iar acest lucru se petrece la un nivel aflat dincolo de intenție, deoarece evoluează de la sine.

Atitudinea deschisă față de abandonare poate fi asemănată cu o postură *yin* asimilabilă la nivel fizic cu o mudra (poziția clasică a mâinii). Astfel, postura generală a conștiinței este mai degrabă una de permisiune (de a primi) decât atitudinea contrastantă *yang* a intenționalității (a obține). Prin aliniere cu abandonarea în mâinile lui Dumnezeu, căruia îi putem servi drept canal al voinței Divine, viața noastră se transformă într-o rugăciune, deoarece noi înșine *suntem* rugăciunea.

**Nivelul calibrat al unor învățători/învățăture
din zona valorii 700**

Învățători

Bodhidharma	795
Charya, Adi Sankara de Leon, Moise	740
Granada	720
Dogen	740
Meister Eckhart	705
Gandhi Mahatma	760
Maharaj Nisargadatta	720
Maharshi Ramana	720
Patanjali	715
Plotin	730
Shankara	710
Sf. Tereza de Avila	715

Învățăture

Bodhidharma, învățăture Zen	795
Norul neștiinței	705
Sutra Diamant	700
Sutra Inimii	780
Coran	700
Sutra Lotus	780
Noul Testament fără Apocalipsa)	790
Rig Veda	705
Yoga Sutra, Patanjali	740
Ramayana	810
Maica Teresa	710

Notă. Scrierile disponibile ale lui Plotin calibrează la nivelul 503, dar autorul lor a atins la sfârșitul vieții nivelul 730.

Iluminarea completă (Nivelul calibrat + 850)

Introducere

În vreme ce nivelele superioare valorii 600 sunt rare, cele peste 850 sunt deosebit de greu de identificat. Pentru mai bine de jumătate din ultimii 1000 de ani, nu s-a aflat nimeni la nivelul 850, iar timp de 200 de ani n-a existat niciun pământean care să depășească valoarea 600. Frecvențele energetice foarte înalte ale Iluminării transmit o vibrație conștiinței colective a umanității, iar amprenta lor se înscrie în corpurile energetice spirituale ale oamenilor aliniați spiritual printr-o transmisie tăcută. Frecvența vibrațională a acestei energii rămâne în corpurile eterice multă vreme și poate persista de-a lungul a 25 de încarnări sau chiar 1000 de ani, așteptând să fie activată.

Puterea unică a câmpului nivelelor foarte înalte contrabalansează energiile negative prevalente în majoritatea populației lumii (din care, așa cum am mai amintit, 78% calibrează sub nivelul 200, numai în SUA fiind vorba de 49%). Celălalt serviciu pe care-l oferă aceste nivele avansate rezidă într-o informație transformatoare, transmisă, de regulă, de-a lungul secolelor pentru beneficiul studenților spirituali. Multe învățături de acest gen au o origine străveche, fiind promovate prin intermediul anticelelor Vede, precum Upanișadele și Bhagavad-Gita, ca și prin Noul Testament, Zohar și altele. În unele cazuri, autorii reali sunt necunoscuți, dar învățăturile provin de la Divinitate sau de la Marii Avatari ce calibrează la nivelul 1000 (Hristos, Buddha, Krishna, Zoroastru).

Marii învățători au transmis doar Adevărul accesibil celor mai înalte nivele. Diversele religii ale lumii au fost fondate ulterior de

adeptii lor, uneori la multe secole distanță, permițând astfel apariția unor erori, după cum e binecunoscut celor ce studiază Biblia. Astfel, învățăturile calibrate ale religiilor se situează la un nivel inferior fondatorilor lor. Din punct de vedere istoric, e rar ca marii învățători să fie și autorii acestor texte. Uneori, disparitățile și erorile sunt semnificative precum includerea Apocalipsei (nivelul 70) în Noul Testament. După scoaterea acesteia, Noul Testament calibrează la nivelul 880 și nu doar la 640 precum inițial.

Înțelepții iluminați erau în principal mistici sau recipienți ai Încarnării Divine, precum Iisus Hristos. Cele mai vechi surse ale adevărului spiritual provin de la Marii Înțelepții Arieni din antica Indie (de exemplu Vedele ori Upanișadele, scrieri ce datează de 5000 ani - Buddha trăind aproximativ în anii 563 î.H.). Înțelepții ce au atins nivelul 850 sau cele superioare acestuia au devenit extrem de influenți, învățăturile lor formând esența multor școli și tradiții spirituale importante. Astfel, o învățătură majoră își păstrează valoarea intrinsecă pentru multe secole. Autenticitatea și validitatea învățătorilor și învățăturilor lor sunt acum validabile prin emergența științei conștiinței și a capacității ei de a calibra nivele confirmabile ale adevărului.

În timp ce numărul real al înțelepților foarte avansați ce influențează omenirea a fost limitat de-a lungul secolelor, învățăturile lor sunt în esență aceleași, chiar dacă au apărut independent, în diferite colțuri ale lumii și în alte ere istorice. Astfel, se poate afirma că adevărul e mereu adevărat deoarece e singurul ce poate fi descoperit. Marii învățători și învățăturile lor emană câmpuri energetice extrem de puternice în conștiința colectivă a umanității, în lipsa cărora omenirea s-ar fi exterminat probabil singură (afirmație calibrată drept adevărată).

Dinamica Iluminării

La nivele foarte ridicate, experimentarea subiectivă a existenței nu mai e limitată de eul narcisist sau de blocajele psihologice ale poziționalităților. Această condiție atrage consecințele abandonării progresive și profunde a tuturor limitelor și sistemelor de credință.

Cerinta rezidă într-o concentrare persistentă a minții, care să elimine reziduurile emoționale și mentale ale nivelelor inferioare ale conștiinței precum și într-o abandonare a tuturor identităților de sine și a sistemelor mentale de credință. Acest proces e ajutat și sprijinit de influxul continuu al energiei spirituale kundalini, pînă la corpul eteric spiritual superior situat deasupra chakrei coroană.

Fluxul energiei kundalini este un răspuns la abandonarea voinței personale direct către Învățătorul Divin, Avatar, Înțelept - sau către Divinitatea însăși, indiferent de numele acesteia. (De exemplu, precum în Psalmul 91, în cuvintele lui Krishna ori ale lui Iisus. *Toți cei care mă cheamă, indiferent pe ce nume mi se adresează, sunt ai Mei și Îmi sunt dragi*).

Iubirea lui Dumnezeu (accesată prin adorație, angajament, devoțiune sau serviciu dezinteresat) este catalizatorul și invitația formală pentru intervenția Divinității prin puterea câmpului non-linear al conștiinței însăși, fiind omniscientă, omniprezentă și omnipotentă. Prin abandonarea tuturor rezistențelor, acest câmp energetic puternic și nonlinear devine în mod progresiv dominant și, în cele din urmă, ia forma unei prezențe atotcuprinzătoare.

Depășirea nivelului 850

Din perspectiva intelectului, dualitatea problematică întâlnită la nivelul 850 al conștiinței poate părea oarecum academică și, prin urmare, o zonă a metafizicii, teologiei sau ontologiei. Dacă nivelul este atins experimental, se dovedește a fi mult mai complexă. Este vorba de un pas foarte important, ce implică diferențe majore în privința rezultatelor, deoarece devoția spirituală care ating acest nivel sunt influențați adesea de interpretările greșite ale învățăturilor lui Buddha, care identifică greșit termenul de vid, considerând că vidul reprezintă starea ultimă - ceea ce în mod evident este fals, lucru probat atât prin cercetarea conștiinței prin tehnica de calibrare, cât și experimental.

În limbaj spiritual tradițional, fiecare dintre aceste nivele avansate este păzit de dragonii unei dualități. Acest lucru este adevărat în special la nivelul 850 unde limitele ce se impun a fi

depășite rezidă în problema aparentelor contrarii, a căror ultimă prezentare și Realitate este Totalitate versus Nimic, Existență versus Non existență.

Vidul calibrează la nivelul 850 și reprezintă punctul final al căii negării, ce neagă realitatea a *orice* și *oricine* (de exemplu forma lineară a gândurilor manifestate ca atașament). Eroarea ce urmează rezidă în presupunerea că transcendența tuturor formelor este singura condiție pentru atingerea stării Buddhice. Aceasta este o eroare ușor de făcut deoarece la nivel experimental starea de Vid este extrem de impresionantă. Pe măsură ce se desfășoară este inefabilă, infinită, atemporală, atotcuprinzătoare, liniștită, tăcută, nemișcătoare și, în mod straniu, cuprinzătoare a toată conștiința și nonconștiința ce precede chiar și ființarea sau existența. Această stare este în mod definit și experimental lipsită de orice întrebare, dubiu ori dualitate. Aici nu există nici subiect, nici obiect - nu există nimic de abandonat, așa că pare a fi starea finală a iluminării înseși. Altă dificultate la acest nivel e că nu există învățători pe care să-i consultăm și cu care să ne împărtășim gândurile, alături de care să reflectăm și să ne continuăm propriile descoperiri și cu atât mai puțin să găsim confirmări, deoarece starea aceasta este într-adevăr minunată, iar nevoia unei direcționări de acest tip nu pare a fi necesară.

Dacă starea de Vid ar fi ultima realitate, ar reprezenta o condiție permanentă și nu ar mai exista nicio entitate care s-o raporteze. Totuși ea nu este ultima stare și prin urmare mai devreme sau mai târziu cineva va părăsi vidul pentru a se întoarce la existența conștientă. Următorul pas rezidă în experimentarea subiectivă a fenomenului de emergență spontană în Existență după retragerea indusă de vid. (În această viață acest lucru mi s-a întâmplat la vârsta de 3 ani, precum am mai descris. Dintr-o dată, din vid și inconștientă, a apărut nu numai șocul existenței, ci și cel al descoperirii vieții fizice și a corpului care mi-a acompaniat întoarcerea de la vid la ființare. Astfel, în această viață, dilema de la nivelul calibrat 850 mi s-a prezentat devreme și a revenit ulterior, moment în care am respins-o și am depășit-o. Mi-a luat 38 de ani să depășesc această problemă.)

Cunoașterea necesară pentru depășirea acestui nivel e aceea că Iubirea Divină este și ea nonlinară și lipsită de subiect, obiect, condiționalitate sau locație. Limita/incompletitudinea vidului este atinsă drept consecință a angajării intense pe drumul negației și a faptului că se scapă din vedere că Iubirea reprezintă calitatea principală a Divinității, fiind nonlinară și nicidecum un atașament. Eroarea drumului negației rezidă în identificarea greșită ce conduce la refuzul Iubirii, deoarece, în experimentarea ei general umană, iubirea este percepută ca un atașament și ca o limitare.

Prin contrast, Iubirea Divină este predominantă, puternică și copleșitoare, reprezentând calitatea primară a Prezenței. Este profundă și necondiționată, fără subiect sau obiect. Nu reprezintă un act de factură emoțională, ci o condiție sau stare ce mai degrabă ne eliberează decât să ne limiteze. Vidul (calibrat la nivelul 850) e comparabil cu spațiul infinit și gol al conștiinței. Prin contrast, Prezența Divinității este precum lumina soarelui. Nu există nicio posibilitate de a greși deoarece Iubirea este înțeleasă drept însuși miezul și sursa Sinelui nostru primar.

Clarificarea problemelor Vidului

Cu ajutorul științei calibrării conștiinței și a experiențelor subiective, neînțelegerile ce planează asupra subiectului vidului pot fi clarificate pe deplin în cele ce urmează. Confuzia se naște de pe drumul negației, dar și din terminologia folosită pentru a explica declarațiile lui Buddha, care ne-a sfătuit să nu folosim termenul *Dumnezeu* din cauza dezinformărilor foarte răspândite cu privire la adevărata natură a Divinității. Pentru a înțelege mai bine, următoarele calibrări sunt foarte utile.

	Nivel calibrat
Realitatea ca martor/observator	600
Arhat	800
A vedea în propria natură	845
Vid	850

Unitate	850
Nimicul	850
Realitatea drept conștiință	850
Realitatea drept conștiență	850
Omnisciență	850
Omnipotență	850
Omniprezență	850
Totalitate	855
Buddha	1000
Creatorul	infinit
Divinitatea	infinit
Dumnezeu	infinit

După cum se poate vedea mai sus, nivelul calibrat 850 denotă identificarea cu atribute, calități sau caracteristici ale Divinității, dar nu cu Divinitatea însăși. Astfel, Totalitatea, Omniprezența, Nonlinearitatea etc sunt calități ale Divinității, dar le lipsește încă identitatea esențială, care rezidă în conștiința conștiență a *Dumnezeului ca Divinitate* și astfel, Creatorul celor văzute și nevăzute (adică a celor lineare și nonlineare) precum și sursa Iubirii și conștiinței/conștienței. Învățăturile lui Buddha au fost exprimate evident pentru a evita prejudecățile cu privire la termenul *Dumnezeu*, dar, deoarece Buddha însuși calibra la nivelul 1000, el depășise aceste înțelegeri.

Tranziția de la nivelul 850 la 1000 este consecința respingerii Vidului ca realitate ultimă și a înțelegerii faptului că sursa iluminării și a stărilor iluminate este *Divinitatea ca Dumnezeu*, care include toate atributele ce calibrează la nivelul 850 la care se adaugă cel de *Dumnezeu ca Iubire* infinită. Iluminarea deplină realizează că Prezența ca Dumnezeu și Divinitate este Sursa și Esența Vieții, Creației, Conștiinței/Conștienței și Existenței. Dumnezeu este prin urmare omnipotent, omniscient și omniprezent, deopotrivă Imanent și Transcedent, ca și Manifestat și Nemanifestat. Nivelul calibrat 1000 reprezintă ultima stare posibilă din cadrul domeniului uman (afirmație calibrată ca ade-vărată.)

Depășirea vidului

Deși studenții spirituali pot considera că problema complicată și spinoasă a depășirii vidului, inerentă stărilor foarte avansate nu este tocmai o provocare pentru această viață, ei pot fi induși pe o pistă greșită deoarece fiecare student poate să se găsească la un nivel foarte înalt fără nicio atenționare prealabilă. Astfel, toți studenții ar trebui să fie instruiți încă din timp asupra modalităților prin care să trateze stările foarte avansate ale conștiinței. Merită amintită din nou maxima conform căreia iadul și raiul sunt doar la câțiva centimetri distanță. De fapt, putem ajunge în cele mai profunde și mai sublime stări direct din fundul iadului (așa cum descrie autorul experiențele sale subiective).

Unul din motivele întârzierilor aparent nesfârșite apărute pe drumul Iluminării este îndoiala care ar trebui abandonată ca o formă de rezistență. E important să știm că, de fapt, se întâmplă destul de rar ca oamenii să fie dedicați adevărului spiritual într-o asemenea măsură încât să caute cu seriozitate Iluminarea, iar cei care fac acest lucru o fac deoarece sunt destinați Iluminării.

În acest moment, evoluția spirituală se desfășoară într-un ritm foarte accelerat, iar informația spirituală ce nu fusese nicio dată disponibilă este accesibilă astăzi. Progresul unui student spiritual este accelerat astăzi, iar avantajul rezidă în accesarea unor informații spirituale care în trecut au fost limitate la câteva grupuri privilegiate foarte restrânse.

Progresul spiritual nu survine în etape definibile și progressive după cum ar putea părea din analizarea nivelelor calibrate ale conștiinței. Ba, chiar dimpotrivă am putea spune, pot surveni salturi neașteptate foarte mari în orice moment, așa că, toți studenții ar trebui să aibă avantajul de a deține informația necesară pe care să o folosească în anumite momente ale lucrării. Cunoștințele necesare în momentul final sunt esențiale încă de la început.

A ști ceea ce e necesar de știut pentru atingerea stărilor Divine accelerează progresul; pe de altă parte, există o rezistență inconștientă datorată fricii și ignoranței. Această teamă este depășită prin dobândirea înțelegerii necesare; prin urmare, nu

există nimic de care să ne temem, căci orice frică este o iluzie - iată o cunoaștere ce se dovedește esențială în stadiile foarte înalte. Orice student care este serios cu privire la alinierea spirituală și la devoțiunea față de Dumnezeu, Iubire, Adevăr, care dorește să amelioreze suferințele umanității sau ale oricărei ființe sensibile este deja foarte, foarte avansat.

Aplicarea consecventă a oricărui principiu spiritual poate genera pe neașteptate un salt foarte important, chiar până la un nivel de neanticipat înainte. În acest punct, memoria poate chiar să nu mai fie disponibilă, în locul ei Cunoașterea Adevărului Spiritual prezentându-se tăcut și de la sinc. Studenții spirituali ar trebui să accepte realitatea că ei sunt *deja* dăruiti. Un cititor serios al unei cărți precum cea de față, cu greu ar putea fi altfel decât dăruit. Divinitatea își cunoaște părțile; prin urmare, a accepta acest adevăr înseamnă a simți deja bucuria. A nu experimenta bucurie prin înțelegerea acestor lucruri înseamnă că încă li se mai opune undeva o anumită rezistență. Această conștiință este consolidată de înțelegerea faptului că, în pofida paradigmei newtoniene dualiste asupra realității, noi nu suntem doar consecința trecutului. Ba chiar dimpotrivă, starea noastră actuală este datorată unor atracții ale potențialității, deoarece deopotrivă trecutul și viitorul sunt iluzii. Prin urmare, dedicarea către Iluminare devine acum asemenea unui magnet care ne atrage spre el, iar ritmul evoluției depinde de disponibilitatea fiecărui individ de a abandona rezistențele.

Iluminarea nu e o condiție ce trebuie obținută, ci o certitudine căreia trebuie să i ne abandonăm pentru că Sinele este deja realitatea noastră. Iar cel care ne atrage către informația spirituală este chiar Sinele.

Abandonarea finală

La nivelele anterioare ale conștiinței, iluziile percepției au fost deja abandonate, ca și interpretările unor așa-numite valori și semnificații. Acest lucru conduce la pierderea identificării cu emoțiile sau linearitatea în forma produselor minții și retragera

investițiilor de interes în ceea ce este tranzitoriu - inclusiv corpul fizic și fenomenele lumii.

În cele din urmă, chiar și iluzia martorului/observatorului se dizolvă în conștiință/conștiință, care se dovedesc a fi nepersonale și autonome. Nu mai există limita cauzei și a efectului, după cum nu mai există nici schimbare. Iluzia timpului se dizolvă de asemenea în Totalitatea Concordanței Divine. Nu există nici atracție și nici aversiune față de existența însăși, pentru că până și manifestatul este văzut a fi doar o consecință a discernământului conștiinței.

Totul a fost abandonat lui Dumnezeu și tot ceea ce mai rămâne din sine e însăși esența eului, care pare a fi sursa primordială și autorul vieții și al existenței. Când se întâmplă acest lucru, apare și revelația faptului că până și aceasta trebuie abandonată lui Dumnezeu. Această ultimă barieră este semnalizată de un acces brusc al fricilor rămase, foarte puternic și intens, culminând cu frica primordială manifestată în fața morții. Apoi apare cunoașterea înăscută în aura spirituală că toate fricile reprezintă o iluzie, iar moartea nu constituie nici măcar o posibilitate. Apoi, ca o consecință a devoțiunii, este abandonată și ultima iluzie. Urmează trăirea senzației atât de temute a morții – o agonie scurtă, dar foarte intensă, deoarece spre deosebire de moartea fizică, ea nu a mai fost trăită niciodată până atunci. Aceasta e singura moarte posibilă. Pe măsură ce agonia se stinge, apare emergența și revelația Gloriei Infinite a Divinității. Ultimele vestigii ale eului/minții dispar în Tăcerea Prezenței. Perfecțiunea și frumusețea extraordinară a Totalității Creației ca Divinitate radiază puternic și în tăcere, dincolo de orice timp. *Gloria in Excelsis Deo* este starea însăși.

Nivelul calibrat al unor învățători/învățători situate peste valoarea 850

Bhagavad-Gita	910
Huang Po, Zen	850
Biblia (fără Apocalipsă și Vechiul Testament exceptând	

Geneza, Psalmii, Proverbele	880
Crezul de la Niccea	895
Upanișadele	970
Vedele	970
Zoharul	905

Nota: Învățăturile Zen ale lui Huang Po sunt problematice pentru că descriu Drumul Negăției și declară în mod eronat Starea de Vid (calibrată la nivelul 850) ca pe o condiție ultimă a stării Buddhice (calibrată la nivelul 1000). Dincolo de aceste considerații clasice despre Vid, Huang Po însuși a depășit limitarea și a atins nivelul 960 în ultima parte a vieții sale. Prin urmare, negați doar linearul, dar nu negați Realitatea nonlineară, a Iubirii. Negați doar atașamentele speciale și personale, care reprezintă o limitare emoțională. Iubirea Divină e o calitate universală și un context nonlinear care e înnăscut ca Radianță a contextului general.

SECȚIUNEA A CINCEA

Transcendența

Privire generală - Transformarea spirituală

Capitolul 19. Limitări și distrageri

Capitolul 20. Trecerea dincolo

Capitolul 21. Depășirea minții

Capitolul 22. A deveni propria rugăciune

Transformarea spirituală

Evoluția conștiinței este accelerată de combinarea intenției cu atenția. În termeni lumești, acest proces poate fi explicat prin intermediul principiului lui Heisenberg, conform căruia potențialitatea devine activă în realitate prin introducerea conștiinței și intenției. Explicația se aplică și mecanicii fenomenelor și e numită “colapsul funcției ondulare”, consecința sa apărând ca o emergentă. (În matematică, tranziția de la ecuațiile Schroedinger - dependente și independente de factorul timp - spre rezolvarea lor cu ajutorul ecuațiilor Dirac).

Deși modelul științific e foarte interesant, informativ și confirmă efectul conștiinței, totuși, el nu ia în considerare puterea relativă a nivelului de conștiință al observatorului sau intenția acestuia. Obiectivitatea științifică este o calitate ce calibrează în marjele nivelului 400, iar intenția spirituală e mult mai puternică, situându-se peste valoarea 500. De exemplu, la nivelele superioare ale conștiinței, simplul fapt de a ne gândi la o anumită rezolvare tinde s-o aducă pe aceasta în manifestare, precum afirmația “Viața mea e guvernată de ordine și armonie”.

După cum o demonstrează harta nivelelor conștiinței, puterea calibrată crește logaritmice: astfel, evoluția spirituală e facilitată în mod progresiv de nivelele superioare ale avansului spiritual, fapt ce poate fi comparat cu nivelul de conștiință al observatorului științific, ce calibrează de regulă în zona valorii 400.

Drept urmare, influența intenției spirituale poate fi de peste o mie de ori mai mare decât efortul intelectual obișnuit (afirmație calibrată ca adevărată). Astfel, adeptul spiritual nu trebuie

să fie un apologet al materialismului sceptic, ci să aplice pur și simplu principiul Heisenberg în vederea îmbunătățirii propriei persoane și a lumii.

Atunci când apar fenomene aflate dincolo de perspectivele logicii sau rațiunii, ele tind să fie descrise drept "mistice, inefabile sau miraculoase" pentru a indica consecința intenției precum și răspunsul câmpului contextual care au drept rezultat manifestarea. În consecință, așteptarea unui miracol sau actul de a vă ruga pentru un lucru bun accelerează rezolvarea unei probleme percepute. Aceasta este ușurată prin abandonarea tendințelor de a judeca sau dorința de a controla efectele. Astfel, noi suntem răspunzători pentru efort și nu pentru rezultate. (Un dicton al grupurilor spirituale bazate pe cei doisprezece pași).

Abandonarea controlului asupra efectelor/rezultatelor este folositoare prin faptul că împiedică deopotrivă autoînvinovățirea și mândria. Dacă o concluzie e dezirabilă sau indezirabilă, aceasta depinde de nivelul de conștiință al observatorului (de exemplu, poziționalitățile).

Strădania spirituală este autoîmplinitoare și se autopropagă în virtutea satisfacției interioare date de realizarea potențialului. În și prin sine, focalizarea atenției tinde să sprijine progresul care, în consecință, devine treptat lipsit de efort. Întârzierile se pot datora rezistenței puternice care se poate ivi în virtutea unei lungi perioade de istorie karmică anterioară și, în consecință, pot să treacă chiar ani pentru a le depăși, dată fiind consolidarea lor recurentă.

Problema paradigmei

Fiecare persoană experimentează, percepe și interpretează lumea și evenimentele ei în conformitate cu nivelul său predominant de conștiință. Acesta este consolidat în plus de înclinația minții de a explica prin mentalizare și prin interpretarea informațiilor percepute. Astfel, fiecare nivel tinde să se consolideze prin autovalidare. Acest proces are drept rezultat ceea ce

este cel mai bine descris drept paradigma aderării sau presupunerca că lumea percepută reprezintă realitatea.

Deoarece mintea, în virtutea structurii ei înăscute, este incapabilă să diferențieze percepția de esență - sau *res cogitans* (interna) de *res extensa* (externa) - face presupunerea naivă că experimentează și, în consecință, cunoaște realitatea, respectiv că toate celelalte puncte de vedere sunt în mod necesar greșite. Acest fenomen generează iluzia, care este consecința automată a limitelor procesului mental.

Din dorința de confort și consolidare mentală, oamenii tind să se adune cu cei care împărtășesc aceeași paradigmă. De asemenea, paradigma e denumită și dimensiune, context sau câmp general. Aceeași problemă este tratată de filozofie prin intermediul metafizicii (care, în înțelesul său literal, înseamnă *dincolo de cele fizice*), mintea derivând de aici o serie de nivele și categorii de abstractizare (de exemplu specia, clasa, genul) sau trăsături comune (viu versus inert).

Contextul determină o serie de parametri cu diferite calități sau limite (implicate sau afirmate), ca și cerințe și atribute ce identifică nivelele de abstractizare care, la rândul lor, modifică sau determină "înțelesul" (hermeneutica), aflat în concordanță cu perceperea valorii, semnificației, importanței sau a meritului.

Paradigma este paralelă cu expectația și intenția, asemănător felului în care motorul de căutare preselectează domeniul descoperirilor posibile pe Internet. Astfel, paradigma predetermină gama experiențelor sau descoperirilor posibile și reprezintă un factor de care conștiința obișnuită nu e conștientă. Astfel, paradigma este rareori definită direct; cel mai adesea este numai presupusă.

Importanța paradigmei este vizibilă la nivelul 200 al conștiinței și devine evidentă la tranziția de la paradigma Newtoniană la mecanica cuantică, și apoi, iarăși, la nivelul 500 al conștiinței, în momentul emergenței subiectivității Iubirii. Următorul salt major (și foarte rar) survine la nivelul 600 al conștiinței, care marchează transcendența domeniului linear și ivirea dimensiunii nonlineare. Aceasta reflectă deosebirea dintre conținut (linear) și context (nonlinear), așa cum se vede și în următoarele clasificări:

Sub 200	200-499	500-600	Peste 600
Conținut linear	Conținut plus context	Context plus conținut	Context
Literal, concret	Obiectiv	Subiectiv	Efemer
Materialist	Moral	Iubitor	Compasiv
Cauză-efect	Cauză-efect	Intențional	Desfășurare
Mundan	Sofisticat	Abstract	Observator
Fiziologia emisf. stângi	Fiziologia emisf. drepte	Emisf. dreapta + creier eteric	Creier eteric
Definibil, descriptibil	Identificabil	Experimental	Confirmabil
Mecanic, simplist	Multifactorial	Volițional	Emergent
“Animal”	Uman	Spiritual	Iluminat
“Gândire”	Rațiune	Aprecieri, valoare	Cunoaștere
Corp	Minte	Spirit	Prezență
Narcisism	Sine plus alții	Altruism	Sine

Din cele de mai sus este evident faptul că, ceea ce influențează profund experiența, semnificația, importanța și valoarea este contextul. De asemenea, influențează și așteptările care, în și prin sine, sunt inconștient selective, colorând experiența și chiar percepțiile.

Dimensiunea lineară se află în sfera obiectivă, demonstrabilă, pe când, în contrast, cea nonlinară este afirmabilă, demonstrabilă și confirmabilă, dar, în primul rând, subiectivă și experiențială. Dimensiunea nelinară nu poate fi nici subiectul descrierii și nici obiectul definirii prin linear, deoarece sunt două paradigme diferite, dar care nu se exclud reciproc neapărat. Aceste contraste pot fi observate în mod clasic în deosebirile dintre știința academică (Newtoniană) și știința clinică. Prima poate prezice efectele, în timp ce ultima este sensibilă la numeroasele influențe de context, ca de exemplu intenție, integritatea scopului, controlul participanților, și multe alte variabile, unele identificabile, dar și multe necunoscute. Astfel, clinicianul

obișnuit și cu experiență folosește în întregime toate modalitățile potrivite despre care experiența a dovedit că sunt folositoare (de exemplu modalitățile *netraditionale*).

Știința se ocupă de predictibilitate și statistică. Clinicianul se ocupă de efecte și rezultate. Astfel, a avea "inimă" este un lucru necesar pentru clinician, dar nu este și măsurabil pentru omul de știință academic. Experiența clinică a numeroși medici experimentați vizează adesea oameni și situații care nu au răspuns la metodele științifice.

În timp ce știința academică nu poate recunoaște validitatea ideologiilor sau metodelor neștiințifice (sau chiar le denigrează), clinicianul este mult mai multilateral și mai umil pe plan intelectual, fiind interesat mai mult de munca sa. Probabil cel mai bine cunoscut exemplu este cel al Alcoolicilor Anonimi, în care, milioane de oameni disperați s-au restabilit, pur și simplu, printre ei numărându-se mulți oameni din înalta-societate, personalități, celebrități - chiar și președinți. De asemenea, aici mai putem găsi mii de doctori și alți profesioniști reputați. Metoda folosită de Alcoolicii Anonimi este clar una neștiințifică, pur spirituală, dar foarte puternică și eficace. Adesea, un alcoolic activ vine la Alcoolicii Anonimi numai după ce a parcurs toată gama de tratamente standard. Oricum, elementul principal necesar pentru recuperare este o smerenie "neștiințifică", pur spirituală, precum și capitularea în fața unei Puteri Superioare.

Astfel, spiritualitatea și știința sunt două paradigme complet diferite și fiecare are locul ei în societate. Faptul că există o pseudoshiință nu respinge știința bună mai mult decât o pseudospiritualitate care nu poate anula spiritualitatea autentică.

Capacitatea de a înțelege pe deplin spiritualitatea nu apare în evoluția conștiinței până la nivelul calibrat 200, concordant cu o schimbare în fiziologia creierului și în circuitele de prelucrare a informației. Prin urmare, neînțelegerea spiritualității e generată de o limitare fiziologică prezentă chiar din momentul nașterii, așa cum atestă și următorul citat ce aparține Alcoolicilor Anonimi: "Există, din nefericire, oameni constituțional incapabili să fie cinstiți cu ei înșiși. Ei nu sunt vinovați. Ei par a fi născuți în acest mod, dar chiar și așa, unii dintre ei se restabilesc dacă au bunăvoință..."

Tentațiile

Evoluția spirituală este un proces de dezvoltare, emergență și purificare, mai degrabă consecința a ceea ce am devenit decât un rezultat a ceea ce facem sau am fost. Erorile spirituale pot fi stopate prin smerenie, avertizare și precauție. Tentațiile ce apar de-a lungul drumului au fost examinate în timpul discuțiilor referitoare la diversele nivele ale conștiinței. Cea mai bună soluție e ca ele să fie revăzute periodic pentru a ne menține în gardă. Tentațiile care reprezintă nivele inferioare valorii 200 sunt adesea reprimite și, în consecință, pot reapărea subit și deasupra acestui nivel.

Nivel	Tentație
Curaj	Bravadă, macho, asumarea riscurilor
Neutralitate	Indiferență, respingere
Disponibilitate	Supraimplicare
Acceptare	Eșecul de a recurge la mijloacele adecvate
Rațiune	Intellectualism, raționalizare, blocare în cauză/efect
Iubire	Seducție, exploatare
Bucurie/extaz	Judecată greșită

La orice nivel, mândria poate să se întoarcă, însoțită de tentația de a exploata titlurile spirituale sau controlul asupra adeptilor. Mândria spirituală poate să ducă la supracestimarea sinelui, care pretinde apoi că e “superior lui Iisus”, sau că e un lider important, aclamându-se drept un făcător de miracole sau un “Avatar” și expunând ambiții globale.

Atingerea darului spiritualității survine prin Grație, fapt ce generează apoi smerenia de a recunoaște starea, dar de a nu asuma și meritul acesteia, deoarece această atitudine are drept rezultat inflamarea și emfaza cului, precum și o falsificare a adevărului care ar putea duce la exploatarea celorlalți și la expunerea

teatrală a puterilor spirituale (siddhis). Calitățile sau fenomenele supranaturale nu sunt ale sinelui personal, ci ale câmpului. Este deci o eroare să pretindem pentru ele merite personale sau o atenție specială.

Vulnerabilitatea la tentații este o consecință a naivității, nepregătirii ori tăgăduirii, fiind motivată de mândrie sau de dorința pentru câștig. Trebuie amintită, de asemenea, și atracția eului spiritual pentru statut, rang și adulație. Învățătorii sunt plasați pe un pedestal, fapt ce poate cu ușurință să aibă drept rezultat umflarea eului spiritual sau a importanței învățătorului respectiv. Umilința și recunoștința pentru darul spiritului trebuie reafirmate. Energia spirituală poate și ea să expună mijloace de vindecare atunci când tendințele karmice sunt favorabile. Este o eroare să pretindem merite personale pentru atare fapte ori fenomene la care suntem mai curând martori decât autori. În consecință, talentele psihice trebuie respectate și folosite pentru cel mai mare bine și nicidecum pentru câștiguri personale.

Depășirea tentațiilor

Vulnerabilitatea persistă atâta timp cât există încă dorințe pentru câștig, mândrie, vanitate, control, bogăție sau plăcere senzuală. Odată cu maturitatea spirituală, percepția este înlocuită de viziunea ce reflectă esența și adevărul spiritual, având drept rezultat capacitatea de a privi dincolo de iluzii. Viziunea este asociată cu înțelepciunea spirituală ce clarifică faptul că exploatarea conduce la pierdere și nu la creștere progresivă.

Puritatea spirituală este consecința onestității care, la rândul ei este rezultatul devotamentului adevărat. Pentru a fi un servitor al lui Dumnezeu trebuie să te aliniezi la Îndrumarea Divină care duce la servirea Sinelui și nu la satisfacerea sinelui sau a lumii.

Un puternic simț al responsabilității karmice conferă, de asemenea, tărie și conferă siguranța smereniei. E de notat că foarte mulți înțelepți au căzut pradă tentațiilor prin mecanismele autoiluzionării și raționalizării.

Lumea oferă mari oportunități pentru ascensiune, dar și pentru cădere, lucruri care se întâmplă numai drept consecință a unei acțiuni a voinței. Ca atare, niciun reproș și nicio scuză nu înlătură consecințele. Îndoiala poate să fie rezolvată prin utilizarea tehnicilor de calibrare a conștiinței, care sunt foarte simple (de exemplu, întrebând dacă o acțiune sau o decizie poate să servească binele cel mai înalt).

Eul spiritual

Devotamentul și dedicația conduc uneori la ambiție, entuziasm sau chiar la fanatism, ceea ce reprezintă labilitate și instabilitate. O eroare frecventă este să încerci să forțezi ridicarea energiei kundalini prin exerciții artificiale. Energia kundalini se ridică în mod automat la nivelul corespunzător prin alinierea cu câmpul energetic al nivelului predominant de conștiință. Aceasta se întâmplă ca o consecință a ceea ce am devenit. Forțarea energiei spirituale prin manipulare are drept rezultat dereglări serioase și instabilități ce pot ajunge chiar la stări mentale iraționale. Ele pot induce pretenția de a te crede “profet”, sau chiar “Iisus Hristos” ori “mesia”. (Acestea au fost observate în timpul anilor în care autorul a fost consultantul multor grupuri spirituale și religioase.)

Unele practici spirituale pot să ducă la așa-numitele stări modificate ale conștiinței sau la stările spirituale auto-sugestionate. În timp ce mantrele și anumite practici repetitive au o oarecare valoare, în funcție de nivelul calibrat al adevărului lor, ca și de intenția din spatele lor, ele pot să devină un înlocuitor pentru realizările progresive care stau la baza creșterii spirituale adevărate. Starea autentică este reflectată de ceea ce am devenit și nu de ceea ce credem sau facem. Astfel, e mai bine să fie ocolite practicile oculte sau manipulările magice în favoarea adevăratei creșteri spirituale. Progresul este ușurat de disponibilitatea de a abandona ambiția personală în favoarea lui Dumnezeu. Eroarea poate fi împiedicată și prin a fi în alertă față de dorințele de supraviețuire ale eului, introducând în circuit procesul spiritual.

Ispitirea prin fenomene de tip siddhis

Există multe tehnici și sisteme presupus "spirituale" care sunt vândute și promovate prin mărturia unor somități. Comercializarea revelează intenția de a profita și nu de a sprijini evoluția spirituală reală a căutătorului naiv. În timp ce unele dintre tehnici au cu siguranță valoare, ele pot fi obținute gratuit din orice carte integră despre spiritualitate. Un pericol egal îl reprezintă seducția și prozelitismul la care recurg o varietate de secte bazate pe strălucirea conducătorilor, controlarea adeptilor, tehnici binecunoscute de spălare a creierului și îndoctrinare, așteptări financiare și sexuale. Toate acestea calibrează extrem de jos. Aceste organizații se specializează, de asemenea, în tehnici de prindere în capcană, seducție și exploatare a inocenței și naivității.

Eul spiritual înțelege progresul mai mult ca pe un câștig sau ca pe o stare decât ca pe un dar și, în consecință, o responsabilitate. El chiar va face paradă cu smerenia și pietatea sa, devenind cu totul ipocrit. El este, de asemenea, impresionat de rang, titlu, și de adulația numeroșilor adepți, precum și de manifestările pompoase și teatrale ale fenomenelor paranormale. Tratarea incorectă a fenomenelor paranormale este un avertisment serios asupra tendințelor eului, care este sedus cu ușurință de evenimente parapsihologice - teleportare, telekinezie, clarvedere, bilocație, levitație, materializare de obiecte, proiecție astrală și chiar fenomenul Doppelganger (dublare).

A dori un fenomen de tip siddhi reprezintă avertismentul că eul spiritual caută extraordinarul. Fenomenele reale sunt neintenționate, non-voliționale, spontane și autonome. Ele nu sunt consecința tehnicii și nu pot să fie învățate, nici predate, și cu atât mai puțin pentru un anumit preț. Predarea acestora contra plată calibrează sub nivelul de 200. În primul rând intenția de a dobândi aceste capacități este nonintegră, deși de cele mai multe ori își are originea în naivitate. Învățând un truc pentru a transforma apa în vin, nu devii nicidecum Iisus Hristos. Aceste imitații au înflorit secole în șir în India și au reapărut ca suveniruri comercializate în lumea Occidentală. Ele trebuie evitate de orice

aspirant spiritual serios și dedicat atingerii Iluminării. Fenomenele de tip Siddhis sunt un dar dat de Dumnezeu, nicidecum ceva comercial sau obținut în mod artificial. În consecință, ele nu sunt consecința unei instruirii sau a unei practici.

Adevăratele fenomene Siddhis

Fenomenele se întâmplă firesc și spontan la nivelul de conștiință situat aproximativ la valoarea 540, ca o consecință a puterii câmpului conștiinței însuși. Ele ne intrigă, prezintă interes și ne dau satisfacții, dar nu trebuie dorite ori căutate. Ele se aseamănă cu modul în care ne surprinde un curcubeu apărut pe neașteptate (ceea ce poate fi totuși un fenomen obișnuit). Aici nu este nițio intenție implicată. Ceea ce avem în minte poate foarte bine să se realizeze sau nu. Cel mai adesea, fenomenele nu sunt anticipate, dar după un timp, repetarea lor frecventă conduce la o anumită așteptare. Practicarea asiduă a principiilor spirituale de bază este ceea ce precede apariția miracolului (vezi titlul tratatului spiritual *Un curs în miracole*, calibrat la nivelul 600).

Fenomenele observate sunt văzute și de alții, nefiind prin urmare niște observații subiective. Toate fenomenele de tip siddhis se pot petrece și toate sunt spontane și situate în afara contextualizării cauzei și efectului. Ele sunt o realizare a potențialităților atunci când condițiile sunt favorabile, precum se întâmplă la nivelele superioare ale conștiinței.

Drumul spre observarea fenomenelor de tip siddhis este simplu și nu implică cerințe monetare, practici repetitive, traininguri sau instrucțiuni:

1. Abandonați toată atracția sau dorința pentru aceste fenomene, căci aceasta în sine reprezintă o distragere.
2. Abandonați fiecare moment lui Dumnezeu, incluzând toate atracțiile, repulsiile, sau dorințele pentru control sau câștig.
3. Alegeți să fiți miloși necondiționat, iertând tot ceea ce înseamnă viață.

4. Alegeți să vedeți frumusețea, perfecțiunea și caracterul sacru al tuturor formelor de viață.

Sistemul de sănătate

În contrast cu manipulările artificiale ale fenomenelor de tip siddhis, există unele exerciții benefice menite îmbunătățirii sănătății, fericirii și nivelului de funcționare, pentru care există o plată corespunzătoare datorată profesorilor, sălilor de clasă etc. În contrast cu cele vătămătoare, astfel de programe calibrează peste nivelul 200 și sunt proiectate să îmbunătățească forma fizică și starea de bine a omului (*O minte sănătoasă într-un corp sănătos*). Aprecierea vieții pornește adesea de la preocuparea sporită pentru calitatea sa, inclusiv esteticul.

Limitări și distrageri

Introducere

Deși literatura spirituală furnizează o cantitate enormă de informații cu privire la realitatea spirituală și la adevărurile pe care trebuie să le cunoaștem, se pare că încă se mai simte lipsa unor detalii importante și a unor informații necesare pentru studenți. Există foarte multe lucruri utile ce nu apar în literatura tradițională decât dacă sunt căutate în mod special sau dacă se ajunge la concluzia că astfel de evenimente sunt în primul rând de interes istoric și nu diversiuni, care ar fi putut fi întâlnite de orice căutător spiritual serios. Este mai bine ca aceste lucruri să fie cunoscute cu mult înainte, pentru că, atunci când ele se întâmplă, s-ar putea să nu fie nimeni prin preajmă pe care să-l consultăm. Astfel, unele informații au o valoare practică și previn consternarea sau confuzia.

Discuție

Majoritatea discuțiilor legate de acest subiect pornesc de la nivelul de jos al Scalei Conștiinței și continuă apoi spre zona ei superioară, dar, în acest caz, este important să pornim de sus în jos, pentru că nivelul superior al Scalei Conștiinței reprezintă împlinirea destinului fiecărui student spiritual serios și angajat. În plus, salturile spre zonele superioare ale conștiinței pot apărea pe neașteptate. Astfel, depășirea nivelului 850 poate cauza unele probleme despre care ar fi important să știm dinainte. Acestea apar concomitent cu intrarea într-un câmp energetic foarte puternic al

conștiinței, pentru care sistemul nervos uman nu este pregătit din cauza rarității cu care a apărut acesta de-a lungul evoluției lui Homo Sapiens. Se poate observa că, pe măsură ce nivelul conștiinței crește, sporește logaritmice și puterea, până se ajunge la nivelurile energetice de înaltă frecvență. Astfel, apar creșteri foarte importante, nu numai în ceea ce privește puterea energiei propriu-zise, ci și în frecvența vibrațională. S-ar putea face o analogie comparând capacitatea unui tub radio cu vid, ce aparține unui aparat de modă veche, cu cea a unui tranzistor, respectiv a unui cablu de 110 volți, care se presupune că ar trebui să conducă un curent de 6 000 de volți.

La nivel subiectiv, organismul poate să simtă intermitent că nervii săi sunt suprașolicitați. Acest lucru ar putea să fie resimțit ca o senzație de arsură neplăcută și generalizată, ca și cum aura respectivei persoane ar fi în flăcări. Această stare ar putea fi însoțită totodată de o serie de dureri și suferințe stresante, de senzații bruște de slăbiciune sau chiar de incapacitatea de a mai funcționa. Aceste neajunsuri sunt bine cunoscute din relatările misticilor sau a înțelepților din antichitate, care au împărtășit din problemele și suferințele prin care au trecut.

La aceste stadii, capacitatea de a face o cercetare personală asupra conștiinței, prin utilizarea tehnicii de diagnosticare kinesiologică, poate fi foarte utilă, și, sprijinită de rugăciune, sursa rezistenței poate fi intuită și conștientizată. La nivelele foarte avansate, rezistența și poziționalitățile nu apar de la eul personal, ci din conștiința colectivă a umanității. Astfel, pentru a localiza sursa conflictului, nu e neapărat eficient să urmărim conștiința personală ci, mai degrabă, să luăm în considerare nivelurile generale ale conștiinței umanității, observată în mișcările ei majore de-a lungul timpului. De exemplu, poziționalitățile și rezistențele amintite ar putea să apară din cauza spiritului critic, a indignării sau chiar a furiei resimțite față de suferințele umanității, deși persoana care le experimentează e foarte posibil să fi depășit această dualitate la nivel individual.

Deși e posibil ca sinele personal să fi depășit paradigma lui corect/greșit, bine/rău, plăcut/neplăcut, aceste percepții și poziționalități nu sunt rezolvate totuși în straturile mai adânci ale

inconștientului colectiv. Prin rugăciuni profunde și adâncă smerenie, soarta lumii poate fi abandonată în voia lui Dumnezeu la niveluri din ce în ce mai adânci, pentru că devine evident că tot ceea ce e observat se desfășoară în deplină concordanță cu Providența și Înțelepciunea Divină. Viața lumească oferă un maximum de oportunități pentru evoluția conștiinței, atât prin intermediul anulării acțiunii karmei negative trecute, cât și prin dezvoltarea karmei pozitive, deopotrivă la nivel individual și de grup.

O trecere rapidă în revistă a istoriei trecute a umanității ne dezvăluie că, în mod evident, există foarte multă "karmă negativă" de anulat, ca să ne exprimăm cu blândete. Generații întregi au fost de acord cu cele mai grosolane forme de brutalitate, sălbăticie și barbarie, care continuă chiar și în ziua de azi. Astfel, această lume ar putea fi abandonată pentru a servi binelui suprem, privind-o ca pe un atelier de lucru de maximă utilitate. Așa cum a spus și Buddha, se întâmplă rar și este un mare noroc să ne naștem ca ființe umane. Și mai rar se întâmplă să auzim vorbindu-se despre adevăr și, încă și mai rar este să urmăm Adevărul (Iluminarea).

O altă schimbare neașteptată ce survine în privința capacității de a funcționa după intrarea în stările foarte avansate ale conștiinței rezidă în respingerea atributelor proprii emisferei cerebrale stângi" (lineare). Sinele este non-linear și consumă o energie considerabilă pentru procesarea informației lineare secvențiale, în special pentru detaliile acesteia. Astfel, este foarte posibil ca lumea tehnologiei, cu toate dispozitivele și multiplele sale opțiuni operaționale, să depășească capacitatea unei persoane avansate din punct de vedere spiritual. S-ar putea ca un aparat care nu funcționează după sistemul simplu al butonului închis / deschis să fie neglijat cu desăvârșire. Pe de altă parte, nu există niciun fel de problemă din perspectiva concentrării; ba chiar dimpotrivă, suspendarea procesării mentale încurajează acest proces.

Mai există și perioade neprevăzute, în care apare chiar opțiunea de a ieși din corp, în momente care, în aparență, pot fi foarte bizare. Acest lucru aduce la suprafață orice atracție reziduală

sau aversiune față de viața lumească, iar opțiunea detașării de corp devine atrăgătoare și trebuie abandonată în voia lui Dumnezeu. Acest lucru se petrece la un nivel diferit comparativ cu nivelurile anterioare ale atașamentului, aversiunii sau ale identificării cu corpul fizic. Când apare opțiunea de plecare, aceasta este pur și simplu observată. Opțiunea este una foarte clară și deschisă; în consecință, persoana în cauză se va rezuma la a observa dacă corpul va merge sau nu, respectiv dacă va mai respira sau nu. Nu există voință personală sau alternativă în acest demers. În mod cert, decizia asupra rezultatului îi aparține Divinității, în funcție de natura moștenirii karmice a fiecăruia dintre noi.

Mai apare și o varietate de modificări trecătoare, referitoare la schimbări de echilibru și de interpretare a informațiilor primite de la simțuri (senzații). În contrast cu experiențele anterioare de viață, comunicarea se duce la un nivel diferit, iar ceea ce vorbesc oamenii prin intermediul limbajului obișnuit pare de neînțeles și lipsit de sens. Am putea să cerem, prin rugăciune, ca Duhul Sfânt să interpreteze și să facă o traducere pe înțelesul nostru. Această intenție nu trebuie să fie reafirmată, căci vom observa că există un decalaj de o secundă între vorbirea auzită și traducerea sa interioară (lăuntrică). Este ca și cum am fi pe jumătate surzi sau am avea o problemă de învățare, dar trebuie spus că întârzierea cauzată de absența "experimentatorului" poate fi recuperată foarte repede, răspunzând cu "ce/poftim" la întrebările care ne sunt adresate. După ce respectiva comunicare a fost tradusă și înțelesul devine limpede, apare clar că punctul central al unei conversații în aparență lungi poate fi rezumat la doar câteva cuvinte. Această dificultate se datorează divergenței de stiluri utilizate pentru trecerea de la prezentarea lineară la conștiința non-linerară.

Semnificația comunicării constă în esență și mai puțin în detaliile formei. Astfel, răspunsul spiritual al sinelui interior poate fi destul de scurt și criptic, pentru că este precis și concentrat asupra esenței problemei. Cel care pune întrebarea nu exprimă numai linearitate și secvențialitate, ci și formele newtoniene ale contextualizării de tip subiect/obiect și cauză / efect,

și, de asemenea, acesta/acela. Pentru o perioadă variabilă de timp, socializarea și discursurile obișnuite nu sunt nici binevenite, nici ușor de realizat. Între timp, corpul pornește către o acțiune spontană în concordanță cu înclinațiile sale karmice, oriunde se dovedește a fi util în serviciul Divinității, iar amplasamentul său nu este deloc un motiv de îngrijorare.

Ajustarea întâlnită de la nivelul 600 în sus are loc datorită faptului că mintea este tăcută și nu mai procesează datele într-un stil secvențial și linear. Astfel, banca de date obișnuită a memoriei nu mai este procesată în conformitate cu logica secvențială și cu compartimentalizarea ierarhizată. De exemplu, în viața obișnuită, un obiect pierdut este căutat prin intermediul rememorării mișcărilor anterioare în cadru temporal. Prin contrast, în condiția non-lineară situată în afara timpului și a succesiunilor nu se mai pune problema să fim consultați, iar situația trebuie luată așa cum se prezintă, răspunsul venind instantaneu și neprocesat, așa cum iese din tăcere.

La nivelurile conștiinței situate sub valoarea 600, un proces rapid și comparabil poate fi accesat prin utilizarea tehnicii cercetării kinesiologice. "Adevărat" sau "fals" este răspunsul instantaneu al conștiinței, ce include un număr enorm de date, aflate dincolo de orice logică, procesare ori mentalizare a informației. În timp ce desemnarea numerică este potrivită pentru proiectele de cercetare a conștiinței, ea nu este necesară în practica zilnică atunci când la majoritatea întrebărilor se poate răspunde sub forma unui simplu "da" sau "nu". Pentru a oferi echivalentul a ceea ce poate fi accesat prin intermediul tehnicilor kinesiologice sau prin funcționarea spontană a Sinelui non-linear ar fi nevoie de o mare varietate de calculatoare puternice, care, chiar și așa, nu ar fi capabile să proceseze evaluările calității, importanței, dezirabilității, atracției, valorii, integrității, etc. De exemplu, o evaluare completă a unei oferte de muncă ar necesita integrarea a aproape un milion de factori, fiecare dintre aceștia putând fi decisivi pentru succes sau eșec. A opta pentru o anumită slujbă include o mare complexitate de factori, cum ar fi adaptarea la ambianță, simpatia, potrivirea perfectă, precum și adecvarea karmică, pentru a nu mai aminti de potrivirea unui

număr enorm de factori economici și sociali. Chiar dacă procesarea tuturor acestor date ar fi posibilă, până la urmă ca tot ar lua forma unor foarte bine documentate presupuneri.

Prin contrast, câmpul conștiinței, în virtutea omniprezenței și a omniscienței sale, traduce în mod automat numărul infinit de factori într-o singularitate cum ar fi “da” sau “nu”. Acest lucru include în mod automat atât factorii conștiinței, cât și pe cei inconștiinței, cuprinzând chiar și întrebările care nu s-au pus. Toate acestea sunt corelate cu potrivirea la nivelul de conștiință a celui care pune întrebările. De luat în considerare mai este și discrepanța dintre viziunea pe care o are eul, respectiv Sinele asupra lumii, în așa fel încât, ceea ce pare a fi o pierdere pentru eu reprezintă, de fapt, o victorie pentru spirit (de exemplu, achitarea unei datorii karmice, astfel încât conștiința să se elibereze și să-și poată continua evoluția). Astfel, eul/sinele ar putea simți că pierde, în timp ce spiritul câștigă.

Impactul angajamentului spiritual

În mod naiv, studenții spirituali aflați la începutul drumului lor se așteaptă adeseori ca “viitorul spiritual” să aducă cu el o fericire ușor infantilă, prin care ei să fie transportați către o stare lipsită de tensiune, magică, chiar divină, care să le aducă plăcere atât lor, cât și altora. Acest lucru este, fără îndoială, adevărat, dacă tranziția are loc de la nivelurile conștiinței situate sub valoarea 200 către cele superioare acestui prag, caz în care procentul de fericire crește într-adevăr foarte repede.

Continuarea procesului de evoluție necesită curaj, hotărâre, precum și alinierea la priorități drept consecință a intenției și, în final, a angajamentului. Dacă vicisitudinile ce apar pe cale sunt înțelese ca fiind normale, ele nu vor avea ca rezultat niciun blocaj. Deși fiecare nivel al conștiinței are atracțiile și aversiunile sale intrinseci ce trebuie depășite, de la nivelul 200 în sus începe să apară un sprijin din partea puterii energiei spirituale ce lipsește la nivelurile inferioare. Motorul spiritual dezvoltă din ce în ce mai mulți cai putere pe parcursul drumului său. Obstacolele ce

par dificile, chiar imposibil de trecut la un nivel inferior sunt depășite relativ ușor la nivelurile superioare, și, prin puterea intenției, deseori acestea dispar în mod spontan, doar că o consecință a faptului că au devenit evidente. Astfel, evoluția și progresul devin mai degrabă o consecință a puterii câmpului, decât a voinței sau a efortului personal.

Realizarea tranziției de la nivelurile situate sub valoarea 200 către cele superioare acesteia ar putea necesita sprijin și înțelepciune din partea grupurilor de studiu bazate pe credință, religie ori spiritualitate.

Intenția spirituală și angajamentul, în special atunci când sunt însoțite de rugăciune, invocare și devotament, schimbă câmpul energetic predominant al conștiinței, care este coordonat de puternicul său "câmp de atracție" energetic. Astfel, declarația și intenția spirituală, adesea dincolo de conștiință, schimbă regulile pe baza cărora trăim, iar situațiile de viață aparent disparate, inclusiv emoțiile, sunt acum orchestrate de la un alt nivel care, de cele mai multe ori, este diferit de așteptările obișnuite ale eului personal și ale societății. Acest lucru ar putea avea ca rezultat un conflict trecător, implicând situații emoționale sau personale, pentru că scopurile Spiritului / Sinelui nu sunt aceleași cu ale eului / sinelui.

Iertarea este un instrument extrem de important, în special atunci când se combină cu disponibilitatea pentru umilință și cu acceptarea slăbiciunii și a greșelilor umane. Deși abandonarea opțiunilor egoiste ar putea fi considerată un sacrificiu, când acest lucru este recontextualizat, ele se dovedesc a fi un dar ascuns.

Prin analogie, se poate spune că angajamentul spiritual creează un ecran de radar complet nou în calculatorul spiritual al fiecăruia. Dintr-un punct de vedere condensat, e vorba de un întreg sistem educativ proiectat în mod special pentru discipol, ce ia în considerație o mulțime enormă de factori care trec dincolo de înțelegerea noastră. Prin tehnica de calibrare a conștiinței, se poate confirma faptul că angajamentul spiritual conduce la crearea unui întreg program spiritual proiectat special și autonom exact pentru a lua în considerație includerea unei mulțimi enorme de factori, ce cuprind și detaliile karmice. Transcedența reușită

prin intermediul acestei educații spirituale personale nu este accesibilă eului, dar devine posibilă prin bunăvoința Grației Divine.

Ar putea părea surprinzător câteodată să descoperim că atitudinea de a ne lăsa în voia Sinelui pentru a ne salva și pentru a evolua spiritual vine în conflict cu mașinațiile viclene ale eului, care caută să mențină controlul. Putem fi siguri însă că nucleul narcisist al eului nu va accepta niciodată bucurios umilinta sau faptul că o minte obișnuită și nesprijită, nu este defel capabilă să facă diferența dintre adevăr și minciună.

De asemenea, este bine de știut dinainte că orice suferință nu face parte integrantă din câștigul spiritual, ci se datorează strict rezistenței pe care o opune domeniului spiritual. Suferința vine din insistența eului de a o lua pe drumul lui. Abandonarea ideii că eul ar fi Dumnezeu și întoarcerea sinceră către Divinitate este singura cale ce servește evoluției conștiinței.

Dacă toate experiențele de viață sunt abandonate pe măsură ce apar, ele se transformă, prin recunoștință, în miracole și sunt privite ca daruri. Această transformare nu are loc în sfera voinței umane, ci este un dar al Grației Divine. Să-ți transformi viața pentru a deveni un servitor al Domnului, să te dezvolti spiritual și să te angajezi în serviciul Divinității – iată niște acte foarte puternice ale voinței umane. Credința este consolidată prin reamintirea promisiunilor celui de al 91-lea Psalm și ale Upanișadelor, conform cărora “toți cei care Mă cheamă pe oricare din numele Mele sunt ai Mei și Îi iubesc”. Credința în infinita bunătate a Iubirii Divine este prin sine însăși transformatoare. Din când în când, acesta este singurul lucru de care ne agățăm în momentele de disperare.

Instrumentul simplității

O altă întârziere pe calea către Iluminare rezidă în presupunerea că trebuie să stăpânim și să asimilăm o cantitate mare de informație spirituală pentru a realiza succesul spiritual. De obicei, bibliotecile spirituale cuprind sute de cărți, la care se adaugă o mulțime de ateliere de lucru, grupuri de formare și

activități de recreere, care ar putea conduce la un studiu intens al teologiei, metafizicii, filozofiei, istoriei religiilor și altora asemenea. Deși toate acestea pot oferi informații foarte valoroase, adeseori ele sfârșesc prin a deveni mai degrabă o piedică decât un sprijin, pentru că erudiția acumulată face să crească orgoliul spiritual și atitudinile auto-iluzorii de tipul: "Eu știu".

Pentru a ne croi drum prin toată această complexitate, este necesar doar să cunoaștem și să aplicăm câteva instrumente spirituale simple, a căror eficacitate este mult sporită de regularitatea practicii și de aplicarea lor continuă, fără nici o excepție. Pentru a fi folositor, instrumentul trebuie să fie cât mai simplu, chiar constituit dintr-un singur concept. Nu trebuie să uităm că evoluția spirituală nu este consecința cunoașterii Adevărului, ci a disponibilității de a deveni acel adevăr. A învăța despre realitatea spirituală este interesant și prezintă și unele beneficii. Cel mai bine e ca învățătorul spiritual să fie ales prin intuiție sau atracție, iar metoda de predare și școlile spirituale să corespundă nivelului și sentimentelor fiecăruia, putând fi urmate însă doar după ce validitatea lor a fost verificată prin tehnica de calibrare a conștiinței.

Instrumente simple, dar de mare valoare

Putem alege un instrument primar, plus încă câteva, dar multe dintre ele nu sunt necesare. Instrumentele simple aplicate constant vor avea ca rezultat dezvoltarea adevărilor spirituale care nu trebuie dobândite intelectual pentru că ele se prezintă singure cu mare claritate. În plus, acestea apar numai când sunt folosite și, pentru că nu sunt o achiziție a minții, ele nu sfârșesc prin a deveni o vanitate spirituală.

Redăm în cele ce urmează câteva instrumente de bază, testate, care au avut rezultate fantastice de-a lungul secolelor:

1. Fii bun cu orice și oricine, inclusiv cu tine, tot timpul, fără excepție.
2. Venerează tot ceea ce înseamnă viață, în toate formele ei de exprimare, indiferent de situație, chiar dacă nu înțelegi acest lucru.

3. Nu-ți închipui că tot ce știi este demn de încredere. Roagă-l pe Dumnezeu să-ți explice sensul diferitelor cunoștințe.
4. Încearcă să descoperi frumusețea ascunsă în tot ceea ce există – mai târziu aceasta ți se va dezvălui singură.
5. Iartă toate lucrurile la care ai fost martor sau pe care le-ai experimentat, indiferent de situație. Amintește-ți că Hristos, Buddha și Krishna au spus că orice greșală apare din necunoaștere (ignoranță). Socrate a spus că oamenii pot alege numai ceea ce *cred* ei că este bine.
6. Abordează viața cu smerenie și arată-ți disponibilitatea de a ceda toate poziționalitățile și câștigurile mentale/emoționale.
7. Fii hotărât să te abții de la orice câștig, dorință sau profit și, în consecință, pune-te, prin proprie voință și în mod dezinteresat, în slujba vieții, în toate formele ei de expresie.
8. Transformă-ți viața într-o rugăciune continuă prin intenție, aliniere, smerenie și abandonare. Adevărata realitate spirituală este, de fapt, o modalitate de a fi în lume.
9. Prin verificare, confirmă nivelul conștiinței și adevărul spiritual al tuturor învățătorilor, învățăturilor, grupurilor spirituale și ale literaturii la care decizi să te aliniezi.
10. Acceptă faptul că, prin declarație spirituală, angajament și abandonare, apare Cunoașterea, care ne aduce sprijin, informație și tot ceea ce avem nevoie pentru întreaga călătorie.

Instrumentul cel mai puternic, care se află sub imperiul voinței, este devotamentul. Astfel, nu doar adevărul spiritual, ci și gradul de devotament pus în slujba acestuia ne transformă. O lucrare clasică importantă care demonstrează eficacitatea simplității și a devotamentului este "*The Practice of the Presence of God*" (*Practica prezenței lui Dumnezeu*, n. tr) a Fratelui Lawrence (1692), care scoate în evidență importanța constanței.

Trecerea dincolo de porți

Indicații generale

Progresul spiritual este energizat prin intenție, care consolidează dedicarea și angajamentul, precum și prin alinierea la principiile și practicile spirituale. Acest lucru are ca rezultat dedicarea și disponibilitatea de a ne concentra asupra efortului, hotărârii și răbdării, care necesită o atitudine generală de bunăvoință deopotrivă față de sine și față de procesul spiritual. Cele de mai sus ar putea fi rezumate ca o atitudine devoțională ce depășește orice definiție lineară specifică. Scopurile asumate dau prioritate, în mod automat, valorii și semnificației care, astfel, au tendința de a oferi energia necesară efortului spiritual.

Deși se obișnuiește să se rezerve un timp special pentru practicile spirituale (cum ar fi, de exemplu, meditația formală), în general este mai practic să incorporăm principiile spirituale în viața de zi cu zi și în modul nostru de viață, pentru că perioadele speciale dedicate acestei strădanii pot pierde în lupta cu cotidianul, sfârșind prin a fi abandonate în totalitate. Prin contrast, un stil de viață contemplativ nu are tendința de a fi abandonat așa de ușor cum se întâmplă în cazul perioadelor de timp rezervate în mod special acestei activități și care necesită un cadru special, liniștit. Perioadele izolate de practică spirituală au, de asemenea, tendința de a fi compartimentate, putând să devină izolate la nivel mental din cotidian ca fiind ceva ce “facem” mai degrabă decât ceva incorporat de personalitate ca un aspect al nostru, adică ceea ce “suntem”.

Practic, totul funcționează optim dacă ne alegem principiul spiritual pe care-l transformăm apoi într-o regulă interioară de

viață, pe care să o aplicăm în mod regulat și fără abatere, "orice ar fi" De foarte mare valoare se dovedește alegerea unui dicton după care să ne ghidăm în viață, cum ar fi decizia de a fi bun și bine intenționat față de tot ceea ce înseamnă viața, în toate formele ei de expresie. Prin deducție, această atitudine ar putea avea ca rezultat disponibilitatea de a uita construcțiile mentale, observațiile și toate lucrurile aparent negative. Angajamentul de a trăi în conformitate cu dictoanele spirituale de bază este puternic consolidat prin rugăciune, implorare și hotărârea de a fi mai degrabă servitorul lui Dumnezeu decât al cului. De asemenea, este preferabil să-l rugăm direct pe Dumnezeu să ne ofere o altă perspectivă asupra lucrurilor, precum și să-i cerem indicații, informații și îndrumare.

Modelele

Angajamentul spiritual, alinierea și dedicarea inițiază un proces non-linear în care fenomenele și situațiile (atât cele dinlăuntru, cât și cele dinafară) sunt atrase de câmpurile energetice interioare, proces ce include, de asemenea, tendințele și componentele karmice. În continuare, viața se desfășoară în diferite straturi și prezentări modificate care s-ar fi manifestat altfel. Intenția spirituală influențează percepțiile, amintirile și interpretarea valorilor ce diferă față de scopurile și tendințele egoiste prioritare până în acel moment. Prioritățile sunt acum programate de Spirit, în concordanță cu valoarea spirituală intrinsecă, respectiv cu evoluția spirituală. Evoluția conștiinței este progresivă și presupune un întreg "program de învățare", inițiat prin rezoluția care consolidează puterea voinței spirituale. Ulterior, orice experiență devine valoroasă pentru desfășurarea și dezvoltarea conștiinței spirituale. În acest fel, "greșelile" sau "succesele" sunt de valoare egală, lucru ce contrastează puternic cu preferințele anterioare ale cului.

Așa cum bine se știe, dedicarea - către valorile spirituale și către procesul de purificare - are tendința de a scoate la suprafață contrastele aparente prin care sunt prezentate dualitățile karmice,

ceca ce reclamă realizarea unei diferențieri între poziționalitățile din care acestea apar. Una din primele dileme persistente care va apărea cu certitudine este dualitatea bine/rău, care constituie un câmp foarte prolific de investigare. Pe baza observației, se poate vedea că dihotomia bine/rău nu este decât reflectarea unei contextualizări de ansamblu, ce se bazează pe presupuneri neexamine. Ajutați de o profundă smerenie, ne vom da curând seama că, neprijinită, mintea este cu adevărat neautorizată, neechipată și incapabilă de a avea un astfel de discernământ. Ea poate să facă această descoperire doar începând să întrebe pentru cine este bine și pentru cine este rău, când și în ce împrejurări. În cele din urmă, acest lucru conduce la examinarea unei contextualizări generale a semnificației și înțelesului vicții umane însăși ca experiență tranzitorie de învățare.

Chiar și o privire rapidă, superficială asupra experienței umane dezvăluie că aceasta este, în primul rând, muritoare, temporară și trecătoare, iar mintea, neajutată, nu poate nici măcar să spună de unde a apărut și încotro se îndreaptă. De asemenea, din cauza structurii sale interioare, aceasta nu este capabilă să facă diferența dintre adevăr și minciună. Cu ce autoritate ar putea ea să discerne între "bine" și "rău"? Acest lucru conduce la descoperirea faptului că "gândirea" nu este un lucru pe care să te poți baza pentru a ajunge la adevărul sau progresul spiritual, iar mintea, de una singură, are doar tendința de a atrage tot mai multe gânduri în loc să le dea în grija unei înțelegeri nonlineare și complete, care ar rezolva problema în întregime. Realizarea spirituală nu are loc cu ușurință printr-o mentalizare lineară și logică, ci constituie o aură mai difuză și mai intuitivă a comprehensiunii și a înțelegerii, ce cuprinde contextul general și nu doar un conținut linear.

Alegerea unui dicton spiritual de bază după care să trăim devine practic un set de atitudini care ne schimbă percepția. E vorba mai degrabă de un stil de poziționare și relaționare cu viața decât un set de sisteme de credință lineare. Atitudinile au tendința de a se generaliza sub forma discernământului și mai puțin în cea a unei percepții definibile. Acest discernământ spiritual are tendința de a rămâne deschis și încurajator pentru extinderea

înțelegerii. Astfel, ne dăm seama că, în loc să zicem “cred asta și asta”, spunem “se pare că este așa” sau “pare a fi așa”. Acestea sunt mai degrabă niște înclinații legate de sens, prin care se procesează informații, decât niște afirmații declarative care spun răspicat că “Nu are dreptate, pentru că...”. Printr-o schimbare a punctului central al focalizării, experimentarea devine mai puțin lineară, mai puțin definită și mai puțin verbalizată. În consecință, obținem ceea ce o situație este ca atare, așa cum obținem totul de la un minunat apus de soare fără să avem nevoie să mentalizăm și să spunem ceva de genul “nu-i așa că-i minunat?” sau să facem o descriere a culorilor, formelor, norilor, etc.

Prin această orientare, procesarea informației devine din ce în ce mai contextuală și mai generală în detrimentul particularului, recurgând totodată mai puțin la vocalizare și limbaj mental. Acesta se dezvoltă într-o capacitate de “a înțelege” și de “a ști”, fără implicarea procesului de gândire. Calitatea empirică subiectivă de a ține în brațe o pisică care toarce sau de a întâmpina un câine care dă din coadă nu necesită niciun fel de gândire sau mentalizare. Dimpotrivă, luăm pur și simplu ceea ce situația respectivă ne oferă datorită capacității progresive de a discerne esența și nu percepția mentalizată. Prin acest proces, în final devine foarte clar că totul “este pur și simplu ceea ce este”, constituindu-se în propria-i semnificație, de aici rezultând o acceptare care nu necesită niciun comentariu, conținut sau opinie. Acest stil este înrudit cu ceea ce se numește calea “Wu Wei” din Tao, conform căreia noi plutim cu ușurință pe valurile vieții, abandonând încăpățânarea și spiritul critic în voia lui Dumnezeu. *Non*-rezistența conduce la *non*-atașare și mai puțin la *de*tașare, care poate fi o formă de evitare.

Non-rezistența nu înseamnă să ignorăm sau să negăm ci, dimpotrivă, să participăm, să observăm, să fim conștienți, ceea ce la nivelul experienței, ne trece de la stadiul de a fi un actor imaginar în filmul vieții, în acela în care devenim martori/observatori care, deși neimplicați emoțional, sunt totuși capabili să participe. Această atitudine scade tentația de a investi în poziționalități sau rezultate. Drept urmare, voința personală este abandonată, iar Voința Divină îi ia locul, Creația fiind continuă, evolutivă și menită dezvoltării conștiinței.

În procesul transformational de mai sus, conștiința se poate discerne drept calitatea fundamentală care activează experimentarea. Nu există nici un "cine" care participă, experimentează sau observă; este vorba mai degrabă de o calitate înăscută care acționează cu ușurință, fără vreo risipă a energiei pentru modificarea procesului. Întreaga viață devine pur și simplu un "dat", iar conștiința esenței subiectivității reduce sensul unui "eu" sau "sine" personal la prezența înăscută a Sinelui, care depășește procesul de gândire al conținutului, sau, mai degrabă îl înconjoară. Această conștiință este "Lumina" cu ajutorul căreia "vedem" deopotrivă mental și emoțional. Prin această conștiință, accentul se îndreaptă acum spre interior, către sursa Luminii și nu către detaliile a ceea ce este iluminat. Numai prin această Lumină putem să ne dăm seama de conținutul minții; altfel, cum am ști oare prin ce experiențe trecem și ce credem despre ele?

Perturbări și Atracții

Energia animală a eului se reflectă în concentrarea prin care energia psihică este direcționată și, deci, emoționalizată. Apoi, conținutul mental emoțional atrage atenția și începe să se auto-propage. De aici rezultă atracțiile, aversiunile și diversiunile, care, în final, conduc la încorsetarea într-o serie de comportamente de rutină care se autoconsolidează și autocnergizează. Acestea generează câmpurile energetice ale conștiinței, care se aliniază la câmpurile de atracție impersonale și generale ale conștiinței umane și sunt antrenate de ele. Astfel, prin selectarea opțiunilor, individul se acordează ca un aparat de radio recepție la frecvențele radio sau TV. Prin urmare, teama și ura ne acordează la frecvențe cu totul diferite de acelea ale iertării și acceptării. Fiecare nivel al conștiinței influențează percepția, atitudinile asociate precum și poziționalitățile lor concomitente.

Dependența de înclinațiile eului e ca o intoxicație în care plăcerea se obține din recompensa emoțională a negativismului. Astfel, poziționalitățile negative au tendința să devină obiceiuri ce se autoperpetuează, înrudite cu dependența, bazate pe presupuneri

și pe iluzia seducătoare a satisfacerii instinctelor animalice primare. În cele din urmă, prin repetare, acestea devin dominante și câștigă control, ceea ce constituie, de altfel, principalul scop al eului narcisist.

În lucrarea spirituală, acestea se numesc "ispite" și se presupune că pentru a scăpa de ele este necesar un sacrificiu pentru că noi tânjim după plăcerea pe care ne-o dă "seva" emoțională furnizată de sentimentul că "avem dreptate" sau "suntem chit" sau că ne plângem de milă, etc. Acest tip pavlovian de condiționare se manifestă ca un sistem de recompensă auto-stimulatoare, care apoi devine autonom. Ca urmare, interferența cu aceste satisfacții trecătoare are ca rezultat o senzație neplăcută de frustrare și privațiune. Astfel (așa cum se poate observa în mod obișnuit) mintea emoțională a eului se agată de negativism și de propria-i condiție servilă, nevrând deloc să le dea drumul pentru a se îndrepta spre nivelurile superioare de funcționare și pentru a se adapta mecanismelor. De exemplu, succesiunea resentiment / reproș / auto-compătimire / victimizare este de cele mai multe ori o capcană care caută rapid validarea prin încurajarea socială și pseudo-importanța poziționalităților auto-apreciative.

Nu este ceva neobișnuit ca oamenii să-și petreacă toată viața purtând o ranchiună și hrănind-o cu justificări elaborate, iluzii și falsificări retrospective ale amintirilor. Acest complex psihologic observat în mod obișnuit este compus dintr-un amestec al tuturor nivelurilor conștiinței situate sub valoarea 200. El devine extrem de bine apărut și imunizat cu încăpățânare la orice provocări (și cu atât mai mult la voința de a-l abandona). În consecință, iertarea, acceptarea, rațiunea și iubirea sunt considerate ca fiind antitetice față de scopurile interioare secrete ale eului.

În același timp, nu e neobișnuit nici ca oamenii să-și distrugă întreaga viață apărând niște falsități neintegre, pe care le hrănesc cu grijă și de care se cramponează. Auto-iluzionarea este un defect intrinsec al eului/mintii care, în absența luminii adevărului spiritual, se auto-consolidează și are consecințe distructive, care exclud fericirea adevărată. Victima este incapabilă să facă deosebirea dintre plăcere (ce își are originea în negativism) și adevărata fericire, pe care acest gen de oameni nu o cunosc niciodată cu

adevărat. Complexul patologic este apărat cu atâta putere încât oamenii preferă practic să moară decât să renunțe la el sau să-și pună măcar problema abandonării lui. În mod fortuit, acest cerc vicios este uneori întrerupt de o criză de confruntare cu viața, care, în final, se dovedește a fi o deghizată binecuvântare.

Eliberarea de Minte/Corp/Eu Emoțional

Nivelurile calibrate mai jos de valoarea 200 au tendința de a se auto-propaga din cauza plăcerii seducătoare emoționale a recompensării instinctului animalic al eului. Singura cale de ieșire din această situație trece prin onestitatea integră față de sine, care, din nefericire, nu este realizabilă atunci când suntem dominați de acest complex emoțional negativ. Dat fiind că acest complex constă din energiile animalice ale forței, numai energiile mai puternice ale adevărului au capacitatea de a genera însănătoșirea (recuperarea). Datorită naturii Divinității, intervenția se face prin invitație, pentru că Iubirea este putere și nu operează prin instrumentele forței. Compasiunea izvorăște din înțelegerea faptului că 78 % din populația lumii calibrază sub nivelul 200 al Adevărului, iar această cifră se ridică aproape de 100% în unele sub-culturi și regiuni ale lumii, care supraviețuiesc, în primul rând, doar prin instinctele animalice.

O eliberare simplă, în două etape, din negativismul eului: mecanismul adevărului

Pentru depășirea tuturor acestor limitări și pentru simplificarea complexității subiectului, este necesar să acceptăm doar două idei:

1. Negativismul se bazează pe o forță energetică (de origine animală) ce poate fi depășită numai prin putere, care este în exclusivitate de origine Divină. De aceea, este necesar să cerem și să invocăm ajutorul lui Dumnezeu prin orice mijloace avem la îndemână.
2. Renunțarea la identificarea cu corpul, emoțiile și mintea, considerate ca fiind "eu". Fiți sinceri și acceptați că ele

sunt ale *voastre*, dar nu sunt nicidecum "voi". În timp ce acestea ar putea să pară artificiale, ciudate, străine sau nenaturale la început, realitatea fundamentală este că ele reprezintă de fapt un adevăr de ordin superior, care constituie un instrument puternic și redutabil. Mintea va încerca să nege această realitate ca și acest adevăr (iar aceasta este chiar ceea ce se așteaptă ca ea să facă), pentru că ea percepe intuitiv Adevărul ca pe o pedeapsă (nemesis).

De-a lungul secolelor, milioane de oameni au ales practic să moară decât să accepte aceste două premise simple. Oamenii sunt gata să se arunce în aer pe ei și pe alții decât să admită că ar fi putut să greșească. Trebuie să înțelegem că eul ne va conduce cu bucurie către propria moarte și va prefera să ne omoare decât să admită cu umilință că a făcut o greșeală și chiar că - oh doamne, asta ar fi cel mai oribil dintre cuvinte - "Nu are dreptate".

Decât să murim și să avem o viață infernală, mai bine să ne maturizăm și să recunoaștem că mintea este înșelătoare, șireată, nemiloasă și în nici un caz un prieten! Nucleul eului rezidă în orgoliul său narcisist și, în secret, el se consideră Dumnezeu. Totuși, el poate fi surprins în supozițiile sale secrete, inflamatorii și dualiste, ce pot fi anulate prin simpla umilință. Aceasta este poarta spre libertate și spre experiența fericirii.

Descoperim adevărată natură a minții când încercăm să scăpăm de controlul ei. La o analiză mai atentă, mintea este văzută ca o complexitate compusă din gânduri (presupus ale "mele") plus o serie de date factuale. Datele sunt utile; prin contrast, gândurile și punctele de vedere asupra lor nu sunt de încredere, dar ni le asumăm prin presupunerea că se identifică cu propria noastră persoană.

Odată ce gândurile sau sentimentele au fost etichetate ca "ale mele", ele devin în mod magic impregnate cu o omnisciență prezumtivă, respectiv cu o presupusă validitate supremă. Acestea constituie ceea ce în întreaga literatură spirituală clasică e descris drept iluzie, care progresează frecvent către deziluzie. Dacă nu este stopată de îndoiala și interogația integră, mintea recurge la

un asediu permanent pentru a învinge adevărul fiabil și verificabil, care i-ar pune sub semnul întrebării suveranitatea prezumtivă (de exemplu, înclinația umană universală de a apăra ceea ce considerăm a fi "corect", în ciuda evidenței contrariului).

Distrugerea dominației exercitate de minte poate fi realizată printr-un singur pas – smerenia – care este consolidată prin simpla recunoaștere a faptului că mintea nu este deloc suverană și atotștiutoare, nefiind capabilă nici măcar să facă diferența dintre adevăr și minciună. Această atitudine are valoare practică atunci când vine vorba de supraviețuirea fizică și recunoașterea obiectelor. Chiar și atunci când este vorba despre recunoașterea lumii fizice, mintea este incapabilă de înțelegere, și nici măcar nu recunoaște observația foarte simplă că Evoluția înseamnă Creație.

Mintea este un instrument util în limitele protectoare ale logicii, rațiunii, constrângerii și disciplinei operaționale intrinsece. Astfel, mintea este în forma sa cea mai bună atunci când activează pe tărâmul științei, care nu permite existența emoționalului ori încălcarea logicii. Un prieten îmi zicea cândva: "Tocmai mi-am dat seama că nu trebuie să am o părere despre orice – ce ușurare!". Această descoperire a condus la savurarea unei libertăți foarte mari, pentru că opiniile sunt îngrăditoare, restrictive, agresive și argumentative.

Dacă gândurile și ideile nu sunt cu adevărat "ale mele", atunci de ce apar și cine este autorul lor? De fapt, acestea nu au deloc la origine o persoană sau ceva similar, ci apar mai degrabă dintr-o calitate impersonală. Conținutul unui câmp calibrabil al conștiinței este asemănător cu o bancă de idei cuprinsă într-un câmp specific de energie, de la nivelul conștiinței colective a omenirii. Gânduri, concepte și idei similare se reunesc la diverse niveluri și sunt orchestrate prin antrenarea atenției și a "câmpului de atracție" general, care, ca și gravitația, atrage idei cu densitate similară. Fenomenul este asemănător cu stratificarea speciilor de pești și a formelor de viață la diferite adâncimi ale mării. Dar și în viața umană, unii rămân la fund, iar alții se ridică la suprafața apei.

Anumite tipuri de gândire, sisteme de credință și expresii sunt endemice în unele societăți și subculturi, care au fost dominate de mituri de-a lungul secolelor. De exemplu, există țări în

care integritatea, onestitatea, și cinstea nu sunt considerate importante nici măcar în tranzacțiile zilnice. Ba chiar dimpotrivă: toate interacțiunile se bazează în întregime pe câștig, iar înșelătoria e considerată o abilitate și o tehnică de apreciat. Într-o astfel de cultură, moralitatea nu numai că este absentă, dar este considerată chiar a fi irațională, lipsită de valoare, o dovadă de slăbiciune, așa cum descoperă mulți turiști naivi, care, atunci când se întorc acasă cu un presupus obiect antic neprețuit, descoperă că, de fapt, acesta valorează doar câțiva cenți.

Clarificarea Erorii Dualiste a Victimei/Făptașului

Prin intermediul strădaniei spirituale, descoperim că *sinele nostru* a fost captiv, o “victimă” încătușată de înșelătoriile inteligente ale eului. Toate înșelăciunile eului pot fi observate în evoluția diferitelor specii ale regnului animal de-a lungul unor perioade întinse de timp. În toată această perioadă, atragerea în cursă, înșelătoria, rivalitatea, egoismul, camuflajul și forța au contribuit la supraviețuire. Evoluția hominidelor a condus la apariția lui *Homo sapiens*, și, concomitent, la apariția cortexului prefrontal în fața creierului animal, care a rămas sub dominația instinctelor animalice până la nivelul 200 al conștiinței. Instinctele animale sunt în totalitate conduse de câștigul personal și continuă să urmeze aceleași cale, aflată în conflict cu energia puterii spirituale, a adevărului și, în special, cu energia iubirii. Înșelătoria eului este inteligentă prin faptul că ea îi permite acestuia să-și convingă victima și prizonierul să creadă că autorii înșelăciunii sunt “undeva în afară”, când, de fapt, aceștia sunt “înăuntru”.

Care este identitatea adevăratului autor? În urma investigațiilor, se va descoperi că nu există niciun autor, ci doar un câmp energetic al unui nivel specific al conștiinței care a apărut de-a lungul perioadei evoluționiste, care încă predomină și prin care, majoritatea populației lumii este dominată și încătușată. Aici putem înțelege înțelepciunea și adevărul cuvin-

telor lui Buddha : “Se întâmplă rar să ne naștem ca ființe umane, și mai rar să auzim adevărul, și încă și mai rar, după ce l-am aflat, să-l și urmăm”. Adevărul acestei afirmații este verificat prin calibrarea conștiinței, care arată că doar 0,4% din populația lumii este capabilă să ajungă la stadiul iubirii Necondiționate.

Iubirea necondiționată este un obiectiv practic, rezonabil și ușor de atins într-o viață omenească. De la acest nivel, angajamentul și dedicarea spirituală evoluează spre stările bucuriei perfecte – chiar cele ale extazului – pentru ca, în final să atingă nivelul 600, al Păcii, care este nivelul de început al misticului. Calea misticului, în înțelesul cel mai clasic al termenului, poate fi definită ca o *Non-Dualitate Devoțională*.

Transcenderea Minții

Introducere

În procesul depășirii nivelurilor conștiinței, alegerile și opțiunile au tendința de a apărea în forma unor contrarii aparente. Acestea sunt resimțite ca aversiuni sau atracții care, până în momentul în care sunt demontate, pot părea dificil de dizolvat. Atracția implică deopotrivă plăcerea ascunsă și cea evidentă, iar aversiunea se exprimă prin expectativa neplăcerii și a disconfortului. Alegerile mai sunt complicate și de un anumit sens moralizator al datoriei, exprimat prin sintagmele “ar trebui să” sau “ar fi cazul să”, putând fi respinse prin intervenția unei culpabilități subtile și a tentației de evitare. Este, deci, preferabil să excludem toate supozitiile de genul “ar trebui să”. O calitate primară a evoluției spirituale este libertatea. Ocaziile de schimbare pot fi considerate mai curând invitații decât obligații morale, iar aceste opțiuni oferă, într-adevăr, un grad mai mare de libertate și fericire interioară. Cu toate acestea, avem întotdeauna libertatea să le ținem în așteptare, pentru ca apoi, în alt moment și în alt context, alegerea sau decizia respectivă să apară în mod natural.

Obstacolele aparente care se ivesc de-a lungul căii constau în două componente principale: 1) plăcerea sau o recompensă aparent atrăgătoare, și 2) teama de alternativă (adică de pierderea plăcerii). Multe dintre aceste perechi conflictuale constituie parte integrantă din “natura umană” și au fost moștenite împreună cu însăși viața. Acestea sunt însă de așteptat, ca niște praguri de rutină pe care trebuie să le treacă orice căutător al nivelurilor superioare ale conștiinței. În realitate, ele nu sunt nici așa formidabile precum par inițial, iar depășirea, câtorva măcar, aduce cu sine

încredere și așteptări realiste pentru succese și mai mari. Elementele cheie sunt focalizarea asupra componentelor specifice conflictului și bizuirea pe puterea surprinzător de mare a Voinței Spirituale (calibrată la nivelul 850), care intervine atunci când cerem ajutorul lui Dumnezeu și suntem dispuși să abandonăm recompensele negativității.

Dualitățile conflictuale cele mai comune pot fi grupate în general după similarități, și chiar rezolvate împreună.

Dualități comparative

Plăcerea anticipată	Temeri
Control	Abandonare
Familiaritate, obicei	Schimbare, nesiguranță, inadecvare
Agățare de trecut	Teama de necunoscut sau de nou
Ușurință	Dificultate, efort
Ignorare, negare, respingere,	Supărare, refuzul responsabilității
Nu pot	Nu vreau
Nu vreau să	Nu pot să
Rigiditate, repetiție	Învățare
Stabilitate, homeostază	Reprogramare, schimbare
Trecutul ca scuză	Prezentul ca agent al schimbării
Lipsa puterii voinței	Confruntarea cu lipsa disponibilității
A încerca	A face
Măine	Acum
A pretinde	A fi onest
A opune rezistență	A accepta

Dualitățile de mai sus sunt familiare oricui, dat fiind că se aplică, în general, oricărei încercări de creștere și evoluție spirituală. Deși conflictele pot părea imposibil de rezolvat, soluția lor este surprinzător de simplă și presupune aplicarea strictă a instrumentelor spirituale, precum disponibilitatea de a ne abandona lui Dumnezeu și de a elimina rezistențele prin invocarea puterii Voinței Spirituale (calibrată la nivelul 850), însoțită de rugăciune pentru primirea ajutorului Divin. Se poate cere și ajutorul

Duhului Sfânt, admitând faptul că eu (adică eul) nu sunt în stare să fac acest pas de unul singur. La nivel operațional, acesta reprezintă deja o cerere de a înțelege și contextualiza situația în mod diferit, dizolvând astfel paradoxurile aparente.

Voința personală operează doar la nivelul calibrat al conștiinței ce caracterizează respectiva persoană în acel moment din evoluția sa, fiind adesea prea slabă pentru a efectua schimbarea dorită. Eforturile din trecut, efectuate prin intermediul mecanismelor eului pot genera îndoială, lipsa încrederii în sine și refuzul de a privi în față problemele. Acest lucru este exprimat adesea de sintagma "am încercat", care înseamnă, de fapt, că cel care a încercat este sinele mic, acțiunea lui fiind mai curând o dorință decât o întreprindere decisivă.

În ciuda intențiilor bune, puterea voinței personale nu este suficientă și, recurgând la ea, există riscul apariției vinovăției. Adevărata abandonare în mâinile lui Dumnezeu nu poate avea loc fără eliminarea iluziilor privitoare la puterea voinței personale și fără înlocuirea acestora cu o decizie declarativă. În viața de zi cu zi, succesul e consecința dedicației și perseverenței. Acestea pot părea să reprezinte un sacrificiu personal pe termen scurt, care elimină plăcerile trecătoare în favoarea obiectivelor pe termen lung. În cadrul lucrării spirituale interioare pot apărea aceleași atribute, dar nu drept consecință a voinței personale, ci ca un dar al Sinelui, primit în forma unui răspuns din partea Prezenței lui Dumnezeu.

O rezistență importantă a eului rezidă în dorința de a controla și de a obține plăcere din recompensele sale. Prin urmare, eul creează rezistența în forma fricilor, așteptărilor negative sau a temerii de schimbare sau eșec. Acestea reprezintă totuși mândria spirituală, care necesită, de asemenea, să fie abandonată. În realitate, presupunerea că Divinitatea este mulțumită, nemulțumită sau dezamăgită de acțiunile umane reprezintă o vanitate. Abandonarea profundă împiedică, prin urmare, programarea lui Dumnezeu prin tot felul de presupuneri și, prin acceptare, permite abandonarea în voia Sa, fapt ce reprezintă o poziție mai umilă. Rezolvarea conflictelor este astfel rezultatul intenției, alinierii și abandonării condiționalităților - dar și al influenței karmice.

Valorile egoiste găsesc o largă acceptare și recompensă socială. În plus, aceste recompense sunt considerate a fi consecințele cauzei și efectului. Prin abandonarea presupuselor câștiguri sau pierderi, posibilitățile karmice se realizează prin asentiment și reprezintă o consecință automată a ceea ce a devenit o persoană și nicidecum a ceea ce are sau face aceasta.

Pe măsură ce evoluăm, valorile prețuite în lume pot fi văzute ca niște frâne, iar ceea ce lumea percepe a fi o pierdere, poate fi considerat o formă de libertate sau câștig spiritual. Pacea interioară rezultă din abandonarea tuturor atracțiilor și aversiunilor. Valorile percepute sunt în primul rând proiecții ale dorințelor și lucrurilor nedorite. Cu cât sunt mai puține dorințele, cu atât mai mare e satisfacția vieții. Prin urmare, evitarea bogăției sau denigrarea acesteia reprezintă atitudini la fel de false ca și urmărirea ei. Sărăcia poate fi și ea o formă de ostentație și mândrie spirituală. Adevăratul ascetism e pur și simplu o problemă ce ține de economia de efort. Nu posesiunile în sine, ci presupusa lor importanță sau valoare proiectată reprezintă adevărata problemă. Prin urmare, bogăția nu are o importanță reală, deoarece capacitatea pentru fericire interioară nu depinde de factori externi odată ce nevoile animale primare sunt satisfăcute.

Atracțiile egoiste sunt consolidate de valori sociale, programare culturală și sisteme de recompensă. Aceste valori reprezintă de asemenea conținutul viselor, fanteziilor și dorințelor noastre, ele prezentând o mare varietate în cadrul subculturilor.

Pentru a găsi semnificația e necesar să privim dincolo de percepție și aparență, acolo unde se poate discerne esența. După cum a spus Socrate, cu toții alegem ceea ce percepem că ar fi binele. Problema e să discernem aparența de esență, pentru a putea diferenția binele real de substitutele sale iluzorii. Diferită de cerințele de bază ale confortului și supraviețuirii fizice, dezirabilitatea este, în realitate, o valoare proiectată.

Dacă discernem esența, tot ceea ce există își dezvăluie frumusețea intrinsecă și valoarea, căci toate reprezintă o expresie a evoluției Creației pe drumul prin care nemanifestatul devine Manifestat. Prin urmare, valoarea este intrinsecă în tot ceea ce există, în virtutea Sursei Divine a Existenței care se găsește în domeniul nonli-near și este invizibilă pentru limitele inerente mecanismelor percepției.

Evoluția spirituală este o consecință automată a observării minții și a înclinațiilor ei din perspectiva generală a paradigmei contextului și nu din cea a conținutului. În loc să încercăm să forțăm schimbarea, nu e necesar decât să-i permitem Divinității să o facă, prin abandonarea profundă a controlului, rezistenței și a iluziilor pierderii/câștigului. Nu e necesar să distrugem sau să atacăm iluziile, ci doar să le permitem să cadă singure. Nu e necesar sau util să folosim forța prin mecanisme de genul vinovăției, după cum nu trebuie nici să încercăm să forțăm evoluția spirituală, deoarece ea se desfășoară automat, în virtutea propriului ei acord, atunci când obstacolele și rezistențele sunt abandonate. Puterea adevărului este o calitate a Iubirii Divine care, în mila ei infinită, dizolvă poziționalitățile și ne readuce la Realitatea Sinelui. Prin urmare, este necesar să acceptăm că momentul apariției acestei revelații depinde de Sine și nu de sine, deoarece Șinele este singurul capabil să încorporeze calitățile karmice neștiute.

Câmpul infinit și nonlinear al conștiinței nu este doar omniprezent și omniscient ci și, de asemenea, omnipotent. În cadrul acestui câmp general, ceea ce vom deveni gravitează automat la nivelul corespunzător al câmpului general, precum iese un dop de plută la suprafața apei, ca o consecință a interacțiunii dintre plută, gravitație și densitatea apei. Spiritul se înalță în virtutea a ceea ce a devenit prin consimțământul propriului liber arbitru. Compasiunea pentru sine este un atribut al Sinelui. Astfel, ultima rezistență majoră ce trebuie abandonată este rezistența opusă iubirii atotprezente a Lui Dumnezeu.

A deveni propria rugăciune

Introducere

Studentii întreabă adesea care ar putea fi cel mai potrivit sfat practic pentru următoarele probleme frecvente: cum să implementăm pragmatic adevărul spiritual subiectiv, respectiv cum anume să instituim spiritualitatea ca pe o cale de a fi în lume, dar care servește evoluției și progresului spiritual. Studentul educat a primit deja un mare număr de informații cu privire la o multitudine de practici și concepte spirituale. Transformarea dorită rezidă în tranziția de la “am auzit despre” la “știu cum să fac pentru a realiza acest lucru”. Această progresie este de fapt de la o cunoaștere prezumtivă la necunoscut, respectiv de la familiar la nou. Astfel, aplicarea reală a informației spirituale poate părea încă nesigură.

Mintea însăși devine interesată de evoluție atunci când află că dincolo de gândurile și procesele mentale obișnuite, respectiv dincolo de domeniile rațiunii și logicii există niște dimensiuni superioare ale adevărului. Interesul e direcționat atunci spre descoperire și trezire spirituală.

Alți studenți pot fi foarte puternic motivați de inspirație respectiv de experiențele fortuite ce au darul de a fi transformative și de a iniția procesul alegerii conștiente a progresului și evoluției spirituale. Aceasta se poate petrece pe neașteptate sau în anumite momente critice de schimbare a contextului și percepției. Studentul inspirat devine apoi atras de potențial și își concentrează interesul asupra aplicării practice a proceselor spirituale în viața de zi cu zi.

Tranziția presupune în mod caracteristic incorporarea premizelor intelectului în realitatea experimentală a subiectivității. Astfel, accentul cade asupra implementării, respectiv asupra

aplicării practicilor spirituale și premizelor de acest gen. Prin incorporarea acestora și practicarea lor, noul devine un factor habitual.

Emergența realității din potențialitate survine în virtutea unor circumstanțe propice, în care intenția și voința reprezintă elementele principale ale activării energiei. Îndeplinirea potențialului are un feed-back pozitiv, prin care intenția este consolidată iar procesul spiritual derivă mai degrabă de la Sine decât de la sine (cu s mic).

Întrebare

S-a spus că până și aplicarea unui singur principiu spiritual, chiar foarte simplu, e suficientă pentru a face progrese majore (de exemplu, “fii bun cu tot ceea ce înseamnă viață”, respectiv “iartă, indiferent de consecințe” sau “reflectează asupra unor versete favorite câteva zile, săptămâni sau luni”)

Răspuns

Acesta este cel mai eficient mod de a începe. Un singur mijloc aplicat constant și riguros este mai eficient decât lectura tuturor cărților sau decât toate momentele sporadice de entuziasm. Persistența este caracteristică focalizării minții. Prin analogie, dacă tragem un singur fir, tot puloverul se va deșira. Fiecare pas înainte îl anticipează pe următorul și atrage informația adecvată și deja asimilată, ce amplifică și clarifică experiența. Astfel, dictoanele primare sunt dovedite și confirmate de experiență.

Fenomenul de învățare nu se petrece în virtutea cauzei și efectului și nicio experiență recompensatoare nu ar trebui considerată a fi un câștig. Prin practica amabilității devenim amabili deoarece bunătatea însăși este transformativă. Astfel, așteptările trebuie date la o parte. Prin asentimentul voinței, transformarea se petrece în mod autonom, ca o consecință a contextului și nu doar a conținutului.

Trebuie să spunem că prietenia nu funcționează pentru că așteptăm din partea celorlalți un răspuns similar, ci pentru că deschide ușa nonlineară spre o potențialitate sporită. Unii oameni chiar se abțin de la bunătate, generozitate sau abordări prietenoase deoarece acestea

pot declanșa suspiciuni, elemente defensive sau chiar paranoia în oamenii situați sub nivelul 200. Iată un experiment util, edificator și interesant: încercați să zâmbiți șoferilor care au oprit la semafor alături de dumneavoastră. Unii șoferi vor returna semnul de prietenie, alții vor rămâne impasibili, privind drept înainte, alții se vor panica după cum sunt și unii ce vor demara în trombă, cu viteză maximă de îndată ce se face verde. Chiar și un zâmbet prietenesc trebuie să fie discret.

Întrebare

Dar cum poate oare practica spirituală să genereze schimbări? Care sunt mecanismele psihologice care permit și declanșează schimbarea?

Răspuns

Nu există un proces al schimbării, ci unul al emergenței evolutive. Larva nu se schimbă în fluture, ci pur și simplu își duce la îndeplinire potențialul său, ca un produs al evoluției Creației. Pentru a repeta, Creația înseamnă evoluție în virtutea emergenței potențialității în realitate. Intenția voinței spirituale e suficientă. Aparentul "nou" reprezintă nemanifestatul ce devine Manifestat, la fel cum deschiderea pumnului revelează o mână deschisă.

Realizarea este o opțiune și o alegere ce iau forma unui aspect al voinței. Fiecare alegere pozitivă crește potențialitatea și probabilitatea unor alegeri pozitive adiționale, ceea ce, de asemenea, este în acord cu teoria cuantică. Fiecare alegere pozitivă ne duce mai aproape de un câmp atractor mai înalt al conștiinței. În lumea seculară, unde "bogații devin și mai bogați și săracii tot mai săraci" este la fel de adevărat că, prin integritate și efort, foștii săraci pot deveni bogați, iar foștii bogați, din cauza erorii, pot falimenta. Viața umană oferă o mare valoare, constituind oportunitatea optimă pentru evoluția spirituală. Prin alegere, pilitura de fier a spiritului este atrasă spre diferitele religii de către câmpul omnipotent și omniprezent al conștiinței însăși. Acest lucru e analog cu efectul unei câmp electromagnetic gigantic, dotat cu o putere infinită.

Întrebare

Dar oare această definiție a contextualizării nu introduce cumva în discuție conceptul dubitabil al liberului arbitru?

Răspuns

Argumentele cu privire la liberul arbitru sunt de obicei ambigue din cauza contextualizării inadecvate și a faptului că se bazează pe ipotetic. Apoi ele sfârșesc în forma unor intelectualizări discursive în cerc vicios, ce induc speranța inconștientă că liberul arbitru va fi negat ca posibilitate reală, evitând astfel responsabilitatea sau răspunderea spirituală.

Opțiunile au parametri din care rezultă deopotrivă responsabilitatea și culpabilitatea. Gama opțiunilor este consecința unor multitudini de factori cunoscuți și necunoscuți, incluzând și ceea ce s-ar putea numi propensiuni karmice. Acestea sunt ulterior influențate de probabilitate, inclusiv de recompensele și eșecurile trecute, și, de asemenea, de intensitatea efortului și dedicației, de gradul de integritate, etc. Ipoteticul nu este o realitate, iar gama alegerilor este rezultatul distilării unor factori lineari și nonlineari complecși. Astfel, sub alte circumstanțe și condiții predominante pot fi alese opțiuni destul de diferite. Din cauza naturii evoluției/creației, conținutul și contextul conștient sunt tranzitorii și efemere deopotrivă descriptiv și experimental.

A ne abandona către Voința lui Dumnezeu și a cere Ghidarea Divină reprezintă acțiuni atât de puternice, încât modifică opțiunile disponibile și valorile percepute ale acestora. Din dinamica nonlineare rezultă principiul iterației, prin care o alegere sau o opțiune repetată devine în mod progresiv o probabilitate ("depedența senzitivă față de condițiile inițiale").

Întrebare

Ce se poate spune despre revelațiile majore sau experiențele spirituale ce au drept rezultat schimbări majore bruște?

Răspuns

Fenomenele naturale majore, precum avalanșele, se petrec prin repetiții vibraționale. Pozițiile egoiste devin slăbite în virtutea unor pași aparent minori și nesemnificativi. De exemplu, prin simplul fapt de a spune ori de câte ori este posibil "mulțumesc" se poate ajunge la a deveni o persoană mai recunoscătoare și mai generoasă care, prin fenomenul atracției, primește acum fără efort o serie de beneficii imposibil de atins înainte, nici măcar printr-un efort susținut.

Schimbările majore se petrec, de asemenea, și drept consecință a eliberării din obligațiile karmice negative. E ca și cum mintea inconștientă e satisfăcută că o lecție a fost învățată, respectiv că o datorie a fost compensată de anumite comportamente. În multe feluri, învățarea spirituală este similară cu însușirea de noi valențe prin repetiție și practică, până când acestea devin firești, ca o a doua natură. Învățarea este facilitată de inspirație și de identificarea cu figurile admirate care afișează atributele dorite. Noi tindem să devenim asemenea celor pe care îi admirăm.

Întrebare

Ce calități sunt de cel mai mare ajutor pentru un devotat, pe lângă familiaritatea cu informațiile privitoare la conștiința/spiritualitatea avansată?

Răspuns

Adoptarea unor atitudini asociate cu Mintea Superioară (*vezi Privire generală, Secțiunea a doua*) și selectarea oricăreia dintre virtuți. Refuzul sau respingerea atitudinilor negative sau a poziționalităților. Acționarea într-un fel benefic în toate circumstanțele, atât față de sine, cât și față de alții. Respingerea violării principiilor spirituale pentru câștiguri pe termen scurt. Crearea unei imagini idealizate față de propria persoană și aplicarea acesteia ca pe un rol.

Acționarea în virtutea supoziției “ca și cum” conduce la conștientizarea potențialității de a deveni cu adevărat ceea ce admirăm. Ca instrument de învățare este adesea suprinzător de eficient să pretindem că avem calitățile dorite, iar apoi, spre surprinderea noastră, să descoperim că era vorba de fapt de un aspect neactivat și latent al propriei personalități. Mulți oameni fac din autoîmbunătățire prioritatea numărul unu a vieții lor și se identifică cu figurile admirate în loc să le invidieze.

Ca exercițiu practic, înainte să părăsiți casa reamintiți-vă cum anume ați vrea să fiți și decideți să acționați în acest fel. Făcând astfel, observați răspunsul celorlalți față de prietenia, considerația sau iubirea pe care le-o arătați. Refuzați seducția și tentația a ceea ce este senzational. Abandonați plăcerea dubioasă a răzbunării, a tendinței de a fi chit, respectiv de a face cea mai bună afacere în probleme și schimburi emoționale.

În fine, ca un exercițiu plăcut, permiteți conștient și intenționat celorlalți oameni să câștige, descoperind astfel propria măreție și generozitate. A fi zgârcit la nivel emoțional generează sărăcie emoțională. Fiecare câștig al altora ne face în mod paradoxal mai bogați și pe noi înșine, așa că, prin practicarea acestui exercițiu, ajungem să fim foarte bogați din punct de vedere emoțional.

Întrebare

Dar oare acest lucru nu înseamnă oare o încercare deliberată de a-i mulțumi pe ceilalți?

Răspuns

Acestea sunt atitudini iluzorii, consecvente sărăciei spirituale și stimei de sine scăzute. A acționa în virtutea Grației spirituale înseamnă a fi generoși, deoarece sursa grației e iubirea, care e nelimitată și înnăscută. Acțiunea mărunță și zgârcită generează sărăcie spirituală și închide ușa spre Sursa Grației infinite, ce este deja prezentă în forma Sinelui.

Sinele mic acționează de pe poziții limitative și se vede pe sine însuși ca fiind insuficient și în nevoie. Prin urmare, e defensiv și atent la câștiguri. Sinele mic este defensiv și lacom. El este totodată inconștient la nivel experimental că există și un Sine alternativ, care nu face decât să-și aștepte activarea prin invitație și asentiment. Sinele mic este temător și defel dispus să aibă încredere în Sine. Prin urmare, transcendența necesită deopotrivă credință și curaj.

Întrebare

Prin exemplele pe care le oferiți, folosiți adesea umorul în timpul conferințelor și interacțiunii interpersonale. Oamenii sunt adesea surprinși, deoarece au despre învățătorul spiritual imaginea unei persoane pioase, respectiv a unui orator plin de inspirație.

Răspuns

Paradoxul rezidă în faptul că umorul chiar este o abordare cât se poate de serioasă a conflictelor spirituale, fiind adesea mult mai eficient decât platitudinile folosite cu sobrietate. Umorele se naște dintr-o abundență de bună-voință. El înlătură suferința și anxietatea emoțională și transcende negativitatea prin transpunerea falsităților ce altminteri ar fi inabordabile.

Tratând o falsitate ca pe un aspect ascuns al propriei personalități, absurditatea ei e revelată. Acesta e mecanismul hiperbolei, care expune în adevărata lor lumină sistemele de credință bazate pe distorsiuni raționalizate ale adevărului. Umorele astupă prăpastia dintre *res interna (cogitans)* și *res exeterna* (lumea așa cum e). Prin urmare, formează un contrast izbitor între ceea ce percepe mintea și esența realității. Astfel, umorul expune iluziile autoalimentate ale eului.

Umorele revelează puncte de vedere alternative și opțiuni, fiind, prin urmare, un sentiment eliberator. Din punct de vedere clinic, el este asociat, de asemenea, cu o sănătate bună și chiar cu

longevitatea. Umoriștii calibrează în mod caracteristic în marjele superioare ale nivelului 400, au vieți lungi și sunt iubiți de toată lumea. Umorul expune aspectele suprimate ale psihicului uman, astfel încât ele pot fi identificate și recunoscute mai ușor, putând fi atent analizate și depășite dată fiind transparența falsității lor. Nu trebuie să fim defensivi față de slăbiciunile umane, fiind mult mai bine ca acestea să fie recunoscute, acceptate și asumate. Adevărata conștiință spirituală apare din recunoașterea esenței.

Marii umoriști sunt iubiți în virtutea puterii lor de a privi în față slăbiciunile omenești și chiar de a râde de ele. Darul lor constă în faptul că transmit și celorlalți să facă același lucru. Efectul umorului e terapeutic și astfel are darul de a crește solidaritatea și compasiunea umană prin intermediul recunoașterii mutuale. Umorul reduce suferința interioară, rușinea și vinovăția, dând astfel la iveală opțiuni mai blajine.

Negarea psihologică izvorăște din vinovăție, iar când aceasta e depășită apare onestitatea interioară. Umorul este antidotul sărăciei emoționale, psihologice și spirituale, precum și o cale de rezolvare optimă a atitudinilor mici, meschine, ce denotă, de fapt, un respect de sine scăzut.

Întrebare

Prin urmare, este oare umorul o cale prin care să abordăm neajunsurile dureroase ale eului?

Răspuns

Da. El servește ca exemplu al tehnicilor terapeutice spirituale ce conduc la libertate și onestitate interioară. Este antidotul rușinii, vinovăției și fricii. Revelează subtil capacitatea și puterea interioară și permite recunoașterea măreției înăscute a omului. Prin intermediul umorului, inabordabilul devine disponibil pentru recunoaștere, asumare și transcendță. Umorul facilitează integritatea interioară. Prin contrast, eul nemodificat este sumbru și total lipsit de umor.

Întrebare

Cum se armonizează umorul cu devoțiunea? Oare ele nu reprezintă elementele contrare?

Răspuns

Devoțiunea înseamnă dedicarea către Adevăr și Iubire, iar umorul devine un instrument ce ajută împlinirii obiectivului. El diminuează valoarea iluziilor punând în contrapondere adevărul și falsitatea prin juxtapunere. Intenția fundamentală a umorului este în realitate foarte serioasă și dedicată eliberării din ghearele iluziilor, fricii, urii și vinovăției. El demască eul, diminuând prin urmare dominația acestuia. El conduce la eliberarea de sine și la atingerea Sinelui.

Întrebare

Cum se întâmplă acest lucru?

Răspuns

Programele eului sunt lineare și definite de restricția la conținut. Spiritul sau Sinele este nonlinear și reprezintă contextul. Conținutul restricționat al eului este abandonat prin expunerea irealității percepțiilor și poziționalităților sale. Se poate vedea atunci că percepțiile eului sunt aliniate la cucerire și câștig. Când falsitatea ideilor sale este expusă luminii conștiinței, dominația iluziei pălește.

Realizarea Sinelui nu reprezintă nici un câștig și nici o achiziție. E vorba de o Realizare ce se desfășoară de la sine atunci când obstrucțiile sunt abandonate sau îndepărtate. Efortul este doar o consecință a rezistenței care, la rândul ei, reprezintă un produs al iluziei. Atunci când norii de pe cer se îndepărtează, soarele strălucește prin propria sa putere. Prezența din interior este binevenită și iubită, netrebuind să existe sentimente de frică față de ea, căci, la urma urmei, este o stare fundamental blândă ce revelează puterea transformatoare a Iubirii. Conceptul unui Dumnezeu de care trebuie să ne temem este ultima glumă a eului în acest teatru al absurdului.

Întrebare

Cum anume poate deveni devoțiunea calitatea dominantă?

Răspuns

Prin acceptarea că suntem mai degrabă atrași de destinația noastră decât reținuți de trecut. Evoluția conștiinței este o moștenire karmică deoarece reprezintă o calitate înăscută în conștiința umană însăși. Curajul apare din devotament, integritate, aliniere și dedicație. O caracteristică valoroasă a dedicației este fericirea care, în cele din urmă, devine consolidată ca o favoare interioară tăcută, dar persistentă. Valoarea observării atente este clară și prin faptul că, doar să existe conștiința unui defect al eului, și acest lucru tinde să anuleze respectivul defect. Prin abandonare și invocare, Voința Divină facilitează tranziția de la mic la mare, pentru că Sinele sprijină și energizează intenția fără efort.

Sinele este ca o atracție magnetică prin care voința personală este abandonată progresiv, iar forța de opunere, rezistența este slăbită. Astfel, calea însăși este autoîmplinitoare, plină de recompense și revelează mulțumiri progresive. Fiecare pas, indiferent cât de mic, este la fel de important.

Întrebare

Ce se poate spune despre efectul Învățătorului Spiritual?

Răspuns

Printr-o transmisie tăcută, nivelul de conștiință al învățătorului facilitează transformarea informației de la nivelul mental până la realitatea subiectivă experimentală. Nivelul de conștiință și câmpul energetic vibrațional al aurei învățătorului este un produs al evoluției conștiinței și nu reprezintă un factor personal. El activează calitățile native ale studentului la un nivel nonverbal.

Prin analogie, ar putea fi numit echivalentul spiritual al efectului Roger Bannister despre care am vorbit anterior. El transmite un câmp de energie de înaltă frecvență prin intermediul aurei. Calitatea sa derivă din certitudinea că se bazează pe Realitatea experiențială. Același fenomen este acceptat de grupurile de recuperare în care puterea sponsorului este derivată din experiența încununată de succes, deci din stăpânirea unei probleme. Atare grupuri spirituale radiază un câmp energetic înalt, care vine apoi în sprijinul noilor veniți prin intermediul alinierii individuale și de grup, menținută de auto-onestitate.

Fiecare nivel al conștiinței reprezintă un câmp de atracție ce domină un anumit câmp al conștiinței în virtutea puterii sale innăscute și intrinseci. În cadrul grupurilor mai mari și menținute pe termen lung, acest lucru este numit prin sintagma *Putere Superioară*. Adesea, cuvântul *Dumnezeu* este evitat, deoarece este predispus la erori de definiție și numeroase credințe și sisteme de credințe conflictuale (incluzând aici frica și vinovăția resimțite în fața descrierilor antropomorifice ale lui Dumnezeu).

Pentru a sprijini progresul spiritual, alegeți învățători și învățăături verificabile, evitându-i pe cei care au ceva de câștigat prin aderarea sau alinierea voastră la respectivul grup. Evitați grupurile sau învățătorii puși pe achiziții, lacomi sau mânați de dorința de control. Sinele este complet împlinitor și nu are niciun fel de nevoie și nici nimic de câștigat. Învățătorul este un servitor al Adevărului și nu sursa acestuia. Toți cei care luptă pentru Dumnezeu Îl și servesc.

În toate scripturile spirituale există o declarație reluată recurent în diferite culturi și limbi, conform căreia Divinitatea răspunde la aliniere. De obicei, e pusă într-o formă de genul *Cei care cred sunt ai Mei*. Pornind de la aceste cuvinte, devine evident că nu e foarte important cât de departe am ajuns pe cale, dar e esențial faptul că *suntem* pe cale.

ANEXE

ANEXA A - Harta scalei conștiinței

ANEXA B - Lista tabelelor

ANEXA C - Cum calibrăm nivelele conștiinței

ANEXA A

Harta scalei conștiinței

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva sinelui	Nivel	Logaritm	Emoție	Proces
--------------------------------	------------------------	-------	----------	--------	--------

NIVELE ALE ADEVĂRULUI

Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700-1000	Inefabil	Conștiință pură
Acceptare totală	Perfecțiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
Întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Iubire	500	Venerație	Revelare
Întept	Semnificativă	Rățiune	400	Înțelegere	Abstractizare
Milos ^{de compasiune}	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	Transcendență
Inspirator	Plină de speranță	Disponibilitate	310	Optimism	Intenție
Îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare

NIVELE ALE FALSITĂȚII

Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Batjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A Dezamăgi	Dorință	125	Lăcomie	Înrobire
Punitiv	Înfrișătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Disprețuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare
Dezaprobat	Fără speranță	Apatie	50	Disperare	Renunțare
Vindicativ	Rea	Vinovăție	30	Învinovățire	Distrugere
Disprețuitor	Mizerabilă	Rușine	20	Umilire	Eliminare

Lista tabelelor

Introducere

Harta scalei conștiinței

Secțiunea întâia - Privire generală

Nivelele de conștiință ale erelor arheologice

Regnul animal

Corelarea nivelelor conștiinței cu rata fericirii

Capitolul 1

Dualitățile Rușinii

Capitolul 2

Dualitățile vinovăției și urii vindicative

Capitolul 3

Dualitățile apatiei

Capitolul 4

Nivele progresive de abstractizare

Dualitățile durerii

Capitolul 5

Dualitățile fricii

Capitolul 6

Dualitățile dorinței

Capitolul 7

Dualitățile furiei

Capitolul 8
Dualitățile mândriei

Secțiunea a doua - Privire generală
Funcționarea și fiziologia creierului
Tabelul 1: Funcționarea minții – Atitudini
Tabelul 2: Funcționarea minții – Atitudini
Tabelul 3: Funcționarea minții – Atitudini
Trăsături pozitive de personalitate – partea I
Trăsături pozitive de personalitate – partea II

Capitolul 13
Marile cărți ale lumii occidentale

Capitolul 14
Diagnostic diferențial: infatuare vs iubire

Capitolul 15
Stări spirituale autentice

Capitolul 16
Scrieri și învățători ce calibrează în marjele nivelului 600

Capitolul 17
Scrieri și învățători ce calibrează în marjele nivelului 700

Capitolul 18
Nivele ale Divinității
Scrieri și învățători ce calibrează peste nivelul 850

Secțiunea a cincea - Privire generală
Diferențiere între conținut și context
Tentații

Capitolul 21
Dualități comparative

Cum calibrăm nivelele conștiinței

Informații generale

Câmpul energetic al conștiinței posedă o dimensiune infinită. Anumite nivele ale acestuia se corelează cu conștiința umană, iar acestea au fost calibrate de la "1" la "1.000" (vezi și Anexa 1: harta scalei conștiinței). Aceste câmpuri energetice reflectă și domină conștiința umană.

Tot ceea ce există în univers radiază o anumită frecvență sau câmp energetic, care se păstrează pentru totdeauna în câmpul conștiinței. Astfel, fiecare persoană sau ființă care a trăit vreodată, precum și orice lucru legat de ea (incluzând orice împrejurare, gând, acțiune, sentiment ori atitudine) este înregistrat pentru vecie și poate fi regăsit și accesat în orice moment din prezent sau viitor.

Tehnica

Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un răspuns simplu, prin "da" sau "nu", la anumiți stimuli. De obicei, cel care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia. De regulă, subiectul testării ține cu cealaltă mână deasupra plexului solar o anumită substanță, ce urmează a fi testată. Cel care efectuează testarea îi spune subiectului "rezistă" și, dacă substanța testată este benefică pentru subiect,

brațul acestuia va rămâne puternic. Dacă, dimpotrivă, aceasta nu este benefică sau are un efect advers, mușchiul nu va putea rezista aceleiași presiuni și brațul subiectului va slăbi. Răspunsul obținut astfel e foarte rapid și succint.

Este important de notat faptul că, pentru obținerea unor răspunsuri corecte, atât persoana care efectuează testarea, cât și subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200. Astfel, intenția din spatele interogației trebuie să fie una integră.

Cu cât nivelul de conștiință al echipei de testare e mai ridicat, cu atât mai corecte vor fi rezultatele. Cea mai bună atitudine e cea a detașării clinice, ce presupune să punem întrebările prefatându-le cu următoarea declarație: “În numele binelui suprem..... (respectiva chestiune) calibrează ca adevărată. Peste 100. Peste 200,” etc. Contextualizarea afirmației “În numele binelui suprem” sporește acuratețea deoarece transcende motivațiile și interesele personale egoiste.

Timp de mulți ani, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctură al corpului. Cu toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deloc unul local al corpului, ci un răspuns general al conștiinței, manifestat în fața unei substanțe sau declarații. Ceea ce este adevărat, benefic și aduce prinos vieții generează un răspuns pozitiv ce provine din câmpul impersonal al conștiinței care este prezent în orice ființă. Acest răspuns pozitiv este indicat de creșterea tonusului muscular al corpului. În general, cel mai des folosit este mușchiul deltoid, deoarece este considerat a fi cel mai bun mușchi indicator; cu toate acestea, oricare alt mușchi al corpului poate fi utilizat în același scop. (De exemplu mușchiul gambei, folosit adesea în acest scop de practicienii științei chiropractice.)

Înainte de a pune o întrebare (în forma unei declarații), este necesar să solicitați permisiunea, afirmând de exemplu: “Am permisiunea de a întreba ceea ce intenționez” (Da/Nu). Respectiv, roștiți următoarea frază: “Această calibrare servește binelui suprem”.

Dacă o declarație este falsă, respectiv dacă o substanță este nocivă, tonusul muscular slăbește atunci când subiectului i se cere să reziste. Acest lucru indică faptul că stimulul este negativ, neadevărat, împotriva vieții - respectiv că răspunsul este "nu". Răspunsul este foarte prompt, presupunând o durată extrem de scurtă. Corpul își va reveni apoi imediat, întorcându-se la tensiune musculară normală.

Pentru efectuarea testării kinesiologice există în principal trei modalități. Prima, cea mai uzuală și folosită totodată și în cercetare, reclamă prezența a două persoane: cel care efectuează testarea, respectiv subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniștit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal. Subiectul testării își ține ochii închiși. **Cel care efectuează testarea trebuie să formuleze "întrebarea" într-o formă declarativă.** Prin intermediul testării kinesiologice acestei întrebări declarative i se poate răspunde prin "da" sau "nu". De exemplu, este *incorect* să întrebați: "Este oare acesta un cal sănătos?". Forma corectă a aceleiași întrebări este următoarea: "Acest cal este sănătos", respectiv corolarul acesteia "Acest cal este bolnav".

După formularea acestei declarații, persoana care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia și spunându-i, în același timp, "rezistă". Brațul subiectului va putea rămâne ferm și puternic, fapt care indică un răspuns prin "da", respectiv va slăbi, lucru ce corespunde unui răspuns prin "nu". Răspunsul este foarte scurt și imediat.

A doua metodă presupune să formați un cerc din degetul mare și cel mijlociu de la o mână pentru a încerca să-l desfăceți apoi trăgând cu arătătorul celeilalte mâini. În cazul acestei metode există o diferență observabilă de putere între un răspuns afirmativ și unul negativ.

Cea de a treia metodă e cea mai simplă dar, ca și celelalte, reclamă o oarecare practică. Ridicați pur și simplu un obiect greu, precum un dicționar mare sau câteva cărămizi, de pe o masă, păstrând în minte o imagine sau o afirmație adevărată, respectiv una falsă. Observați totodată faptul că veți ridica greutatea cu ușurință

dacă vă gândiți la ceva adevărat, dar veți depune un efort susținut dacă problema în cauză este falsă (adică neadevărată). Rezultatele obținute se pot verifica folosindu-se și celelalte două metode.

Calibrarea nivelelor specifice

Punctul critic dintre pozitiv și negativ, dintre adevărat și fals, sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv distructiv se găsește la nivelul calibrat 200 (vezi harta scalei conștiinței). Tot ceea ce se găsește deasupra valorii 200 este adevărat și determină creșterea tonusului muscular al subiectului; tot ceea ce se găsește sub această valoare este fals și determină scăderea tonusului muscular al aceluiași subiect.

Se poate testa absolut orice afirmație, eveniment istoric sau persoană (indiferent dacă din prezent sau din trecut). Întrebările nu trebuie nici măcar verbalizate.

Calibrarea numerică:

Exemplu: “Ramana Marharshi calibrează peste nivelul 700.” (Da/Nu)

Sau, “Hitler calibrează peste nivelul 200.” (Da/Nu). La 20 de ani? (Da/Nu) La 30? (Da/Nu) La 40? (Da/Nu) În momentul morții? (Da/Nu)

Aplicații

Testarea kinesiologică nu poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în rest nu există nici o limită în calea întrebărilor dumneavoastră. Conștiința nu are limite nici în timp, nici în spațiu dar, cu toate acestea, permisiunea poate fi refuzată. Orice eveniment istoric, fie el prezent sau trecut, poate fi testat. Răspunsurile sunt impersonale și nu depind nici de sistemul de credință al subiectului, nici de cel al persoanei care face testarea. De exem-

plu, protoplasma manifestă o reacție de aversiune la stimulii nocivi și carnea ce sângerează. Acestea constituie calități ale materialelor testate și sunt impersonale. De fapt, conștiința nu cunoaște decât adevărul, deoarece numai acesta are o existență reală. Ea nu răspunde la falsitate, deoarece falsitatea nu are o existență propriu-zisă în realitate. Totodată, ca nu va răspunde corect nici întrebărilor egoiste sau non-integre, de genul celor care vizează investirea banilor în anumite acțiuni.

Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezență. Așa cum se întâmplă și în cazul electricității, spunem că lumina este aprinsă. Atunci când spunem că este stinsă, ne referim, de fapt, la absența electricității. În realitate, nu există nimic de genul "nimicului". Aceasta este o afirmație deopotrivă subtilă și crucială pentru înțelegerea naturii conștiinței. Conștiința este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea pur și simplu eșuează să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o imagine numai dacă există un obiect de reflectat. Dacă nu există nici un obiect în fața oglinzii, nu există nici vreo imagine reflectată în aceasta.

Pentru a calibra un nivel

Nivelele calibrate se raportează la o scală de referință specifică. Pentru a ajunge la aceleași valori ca în harta scalei conștiinței redată în Anexa A, întrebările trebuie corelate cu aceasta, după cum urmează: "Pe o scală a conștiinței umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică iluminarea, acest obiect/acțiune/substanță calibrează peste...(un număr)". Sau: "Pe o scală a conștiinței unde 200 constituie nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii, această afirmație calibrează peste ...(indicați un anumit număr)".

Informații generale

Oamenii doresc în general să deosebească adevărul de falsitate. Prin urmare, afirmația trebuie făcută cât mai precis. Evitați folosirea termenilor generali precum "este oare aceasta o slujbă

bună?”. “Bună” în ce sens? Al salarizării? Condițiilor de muncă? Posibilităților de promovare? Corectitudinea șefului?

Expertiza

Familiaritatea cu testarea generează o expertiză progresivă. Întrebările adecvate încep să se ivească tot mai des și pot deveni aproape incredibil de corecte. Dacă același subiect al testării lucrează împreună cu o aceeași persoană ce efectuează testarea pentru o anumită perioadă de timp, cel puțin una dintre aceste două părți va dezvolta o calitate de o uimitoare acuratețe, care constă în principal în capacitatea de a indica cu precizie întrebările adecvate chiar și atunci când subiectul nu are nici o idee despre acestea. De exemplu, persoana care efectuează testarea a pierdut un obiect și începe să spună: “l-am lăsat în biroul meu” (Răspuns: nu) “l-am lăsat în mașină” (Răspuns: nu). Apoi, pe neașteptate, subiectul testării aproape că “vizualizează” obiectul și spune: “întrebă: l-am agătat pe ușa de la baie?”. Atunci cel care efectuează testarea spune: “obiectul este agătat pe ușa de la baie”. (Răspuns: da). În cazul de față, subiectul testării nu avea nici o idee despre faptul că persoana care efectua testarea se opriase să alimenteze mașina și-și uitase geaca pe ușa toaletei benzinăriei.

Se poate obține astfel orice informație, despre absolut orice lucru din prezent sau trecut. Uneori se pot obține răspunsuri negative din motive probabil karmice. Printr-o verificare încrucișată, acuratețea poate fi confirmată cu ușurință. Totodată, oricine își însușește această tehnică, are la dispoziție în mod instantaneu un număr mai mare de informații decât pot stoca toate computerele și bibliotecile din întreaga lume. Prin urmare, posibilitățile acestei metode sunt în mod evident nelimitate și uimitoare.

Limite

Din motive încă necunoscute, aproximativ zece la sută din totalul populației lumii nu poate folosi tehnica testării kinesiolo-

gice. Testul este corect numai dacă atât subiecții testării, cât și intenția întrebării calibrează peste nivelul 200, fiind prin urmare integre. Absolut necesare sunt detașarea, obiectivitatea și alinierea cu Adevărul și nicidecum opiniile subiective, observându-se chiar că dorința de a dovedi o anumită opinie implică riscul compromiterii testului. Uneori, de asemenea din motive nedescoperite încă, se întâmplă ca persoanele căsătorite să nu se poată testa una pe celalaltă, trebuind astfel să apeleze la o a treia persoană.

Un subiect potrivit pentru testare este o persoană al cărei braț se întărește atunci când are în minte un obiect sau o persoană iubită, respectiv slăbește, dacă se gândește la ceva negativ (frică, ură, vinovație, etc).

Ocazional, se întâmplă ca și un subiect potrivit pentru testare să dea răspunsuri paradoxale. Acest lucru poate fi rezolvat de obicei recurgând la tehnica de "palpare a glandei timus", descoperită de doctorul John Diamond. (Cu pumnul strâns, apăsăți de trei ori deasupra sternului, zâmbiți și spuneți "ha-ha-ha" la fiecare palpare, imaginându-vă mental o persoană sau un obiect iubit.)

Astfel, dezechilibrul temporar va fi îndepărtat. Acesta poate fi ocazionat de faptul că ați fost înconjurat recent de oameni negativi, ați ascultat muzică death-metal sau ați privit programe de televiziune violente etc. Energia muzicii negative are un efect dăunător asupra sistemului energetic al corpului pentru încă o jumătate de oră după ascultarea muzicii respective. De asemenea, o altă sursă obișnuită de energie negativă o reprezintă reclamele de televiziune.

După cum am afirmat și mai devreme, metoda kinesiologică de a discerne adevărul de falsitate și nivelele de adevăr presupune niște cerințe stricte. Având în vedere limitările, nivelele calibrate sunt enumerate pe larg în cărțile anterioare.

Explicație

Testul kinesiologic este independent de opiniile și credințele personale, fiind un răspuns impersonal al câmpului conștiinței care, precum protoplasma, este impersonală în toate răspunsurile

sale. Acest lucru poate fi demonstrat prin observarea faptului că răspunsurile la testare sunt aceleași indiferent dacă sunt sau nu verbalizate. Astfel, subiectul testării nu este influențat de întrebare, deoarece nici măcar nu știe care este aceasta. Pentru a demonstra acest lucru, faceți următorul exercițiu:

Cel care efectuează testarea se gândește la o imagine necunoscută subiectului și spune: imaginea pe care o am în minte este pozitivă (sau adevărată, sau calibrează peste nivelul 200, etc). Dacă imaginea la care se gândește cel care efectuează testarea este pozitivă (Lincoln, Iisus, Maica Tereza, etc) tonusul muscular al brațului subiectului se va întări. Dacă dimpotrivă, cel care face testarea are în minte o imagine negativă sau o afirmație falsă, brațul subiectului va slăbi instantaneu. Dat fiind că subiectul nu știe la ce anume se gândește cel ce face testarea, rezultatele nu sunt influențate de credințele și opiniile personale.

Tehnica kinesiologică corectă

La fel precum interesul principal al lui Galileo Galilei viza astronomia și nu fabricarea telescoapelor, Institutul pentru Cercetări Spirituale Avansate este dedicat cercetării conștiinței și nu în mod specific kinesiologiei. Filmul video *Putere versus Forță* demonstrează tehnica fundamentală a testării kinesiologice. Informații mai detaliate cu privire la știința kinesiologiei pot fi găsite pe internet. De exemplu, puteți căuta pe motoarele de căutare după cuvântul kinesiologie. Există foarte multe referințe, ca de exemplu link-ul Colegiului de Kinesiologie Aplicată (www.lcak.com) precum și alte instituții educaționale.

Descalificare

Deopotrivă scepticismul (160) și cinismul calibrează sub valoarea 200, deoarece reflectă prejudecăți negative. Prin contrast, o investigație validă necesită o minte deschisă și onestă, lipsită de orice vanitate intelectuală. Toate studiile negative la

adresa kinesiologiei comportamentale calibrează sub nivelul 200 (de regulă la 160), ca și investigatorii înșiși.

Pentru o persoană obișnuită poate părea surprinzător că până și unii profesori faimoși pot calibra - și chiar o fac - sub valoarea 200. Astfel, studiile negative sunt consecința unor persoane negative. Totodată, în mod paradoxal, eșecul investigatorilor care calibrează sub nivelul 200 confirmă, de fapt, adevărul metodologiei pe care ei încearcă să o discrediteze. Ei 'trebuiau' să obțină rezultate negative și așa au și făcut, fapt care, paradoxal, dovedește corectitudinea testului pentru detectarea diferenței dintre integritate și nonintegritate.

Orice nouă descoperire poate fi văzută ca o amenințare la adresa sistemelor de credință prevalente. Faptul că a apărut o știință clinică a conștiinței, ce validează Realitatea spirituală, este, desigur, de natură să atragă rezistențe, deoarece reprezintă o confruntare directă cu dominația miezului narcisist al eului.

Sub nivelul 200 al conștiinței înțelegerea e limitată de dominația Minții Inferioare, care e capabilă să recunoască fapte, dar nu e încă în stare să înțeleagă adecvat sensul termenului *adevăr* (confundând *res externa* cu *res interna*), precum și faptul că adevărul are implicații fiziologice total diferite de falsitate. În plus, adevărul e intuit și evidențiat de folosirea analizatoarelor de voce, de studierea limbajului corpului, de fluctuațiile respiratorii și ale presiunii sangvine, de răspunsul galvanic al pielii și chiar de tehnica Huna de măsurare a distanței pe care o radiază aura corpului. Unii oameni recurg la o tehnică foarte simplă, ce folosește propriul corp ca instrument de identificare a adevărului: stând în picioare, ei cad în față în cazul adevărului, respectiv în spate în cazul falsității.

Din perspectiva unei contextualizări mai avansate, principiile prevalente sunt că Adevărul nu poate fi discreditat de falsitate mai mult decât ar putea fi lumina de întuneric. Domeniul nonliniar nu se supune limitelor lineare. Dintr-o paradigmă diferită Adevărul e comparat cu logica, nefiind dovedibil: de altfel, tot ceea ce poate fi dovedit calibrează maximum la nivelul 400. Cercetarea kinesiologică asupra conștiinței operează la nivelul 600, adică la interfața dintre dimensiunile lineare și nonlineare.

Discrepanțe

De-a lungul timpului ori în cazul unor investigatori diferiți se pot obține diferite calibrări, iar aceasta pentru o varietate de motive:

1. Situațiile, oamenii, politicile și atitudinile se schimbă în timp.
2. Atunci când se gândesc la ceva, oamenii înclină să folosească diferite modalități senzitive: vizuale, auditive, tactile etc. Dacă le cerem să se gândească la mama lor, ei își pot imagina cum arăta, ce voce avea, cum se simțeau în preajma ei, etc. La fel, Henry Ford poate fi calibrat deopotrivă ca un tată, ca un industriaș, ca un om de mare impact în SUA, etc.

Aceeași echipă, folosind aceeași tehnică, va obține rezultate similare sub aspectul coerenței interioare. Expertiza se dezvoltă prin practică. Există însă unii oameni care sunt incapabili să aibă o atitudine științifică și detașată, care nu pot fi obiectivi și pentru care metoda kinesiologică nu va da rezultatele scontate. Dedicarea și intenția îndreptate spre adevăr trebuie considerate cu prioritate, înaintea opiniilor personale și a dorinței de a avea dreptate.

Despre autor

Note biografice și autobiografice

Dr. DAVID R. HAWKINS este un renumit învățător spiritual, autor și conferențiar în domeniul stărilor spirituale avansate, cercetării conștiinței și Realizării Prezenței lui Dumnezeu în forma Sinelui.

Lucrările și înregistrările conferințelor sale au fost larg recunoscute drept unice, prin faptul că o stare foarte avansată a conștiinței a survenit în cazul unei persoane cu pregătire științifică și clinică, aptă să relateze și să explice ulterior aceste fenomene neobișnuite într-o manieră clară și comprehensibilă.

Tranziția de la starea normală a eului/minții spre eliminarea acestora prin intermediul Prezenței e descrisă în trilogia *Putere versus Forță* (apărută în 1995), volum ce a atras laudele Maicii Tereza, *Ochiul Sinelui* (2001) și *Sinele: Realitate și subiectivitate* (2003), care au fost traduse și în limba română și sunt cotate cu 5 stele de recenziile de pe www.amazon.com.

Trilogia a fost precedată de o cercetare asupra Naturii Conștiinței, publicată sub forma unei lucrări de doctorat cu titlul: *Analiza cantitativă și calitativă și calibrarea nivelelor conștiinței umane*, ce reunea domeniile aparent separate ale științei și spiritualității. Ea a fost realizată grație descoperirii majore a unei tehnici care, pentru prima dată în istoria umană, permitea discernerea adevărului de falsitate.

Importanța acestei lucrări de început a fost recunoscută prin recenziile favorabile și laudative din *Brain/Mind Bulletin* precum și de prezentările ulterioare la Conferința Internațională Asupra Științei și Conștiinței. De atunci, numeroase prezentări au fost oferite multor organizații, conferințe spirituale, grupuri religioase

și monastice, inclusiv Forumului Oxford. În orientul îndepărtat, doctorul Hawkins e recunoscut drept Învățător al Căii Iluminării (Tac Ryoung Sun Kak Tosa).

Consecvent observației sale conform căreia multe adevăruri spirituale au fost greșit înțelese de-a lungul timpului din cauza explicațiilor insuficiente, doctorul Hawkins prezintă lunar seminarii în care oferă explicații detaliate ce sunt mult prea extinse pentru a putea fi redată în formatul limitativ al unei cărți. Înregistrările acestora sunt disponibile însă la cerere, împreună cu secțiunea de întrebări și răspunsuri menită unei clarificări suplimentare (www.veritaspub.com).

Țelul general al muncii sale de-o viață vizează recontextualizarea experienței umane în termenii evoluției conștiinței și integrarea unei înțelegeri a minții și spiritului în forma unor expresii ale Divinității înăscute ce stă la baza vieții și a Existenței. Această dedicație este semnificată de afirmația "Gloria in excelsis Deo!" ce deschide și încheie toate cărțile sale.

Sumar biografic

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 și e membru pe viață al Asociației Psihiatrice Americane, precum și a numeroase alte organizații profesionale. Aparițiile sale televizate includ *The MacNeil/Lehrer News Hour*, *The Barbara Walters Show* și *The Today Show*, documentare științifice și multe altele.

Este autorul a numeroase articole științifice și spirituale, cărți, casete și serii de conferințe. Alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling, este coautor al cărții *"Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară"*. Activitatea sa terapeutică, didactică și de cercetare este menționată în *Who's Who in America* și *Who's Who in the World*. Pentru câțiva ani, a fost consultant al diocezelor Episcopale și Catolice, ordinelor monastice și Mănăstirii Zen.

Doctorul David R. Hawkins a ținut numeroase conferințe și prelegeri, inclusiv la Westminster Abbey, la Universitățile Argentina, Notre Dame, Michigan, Fordham și Harvard. A ținut

conferința anuală Landsberg la Facultatea de Medicină din San Francisco, Universitatea din California. De asemenea, este consultant a numeroase guverne pe domeniul diplomației internaționale, implicându-se activ în rezolvarea unor conflicte îndelungate ce constituie amenințări majore la adresa păcii mondiale.

În recunoașterea contribuției pe care a adus-o umanității, Doctorul Hawkins a fost înnoobilat, devenind Cavaler al Ordinului Suveran al Ospitalierilor Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1070). Ceremonia a fost oficiată de către Prințul de coroană Valdemar al Danemarcei, la Seminarul Teologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

Notă autobiografică

Dacă adevărurile redată în această carte au fost derivate științific și organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile de altfel, ele au fost, în primul rând, experimentate personal. O succesiune de stări intense ale conștiinței, începute la o vârstă tânără, la început au inspirat și apoi au direcționat procesul înțelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărți.

La vârsta de trei ani a survenit pe neașteptate o conștientizare completă a existenței, o înțelegere non-verbală - dar completă - a semnificației că "Sunt" - urmată imediat de revelația înfricoșată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conștiința ființării înseși. În acel moment, sinele propriu s-a născut și în conștiința mea subiectivă și-a făcut intrarea dualitatea între "Este" și "Nu este".

De-a lungul copilăriei și adolescenței, paradoxul existenței și întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoțit constant. Uneori, sinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată inițial în fața non-existenței, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram "băiatul cu zierele" în Wisconsin, "beneficiind" de o rută de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună și viscol la mare distanță de casă, în

condițiile unei temperaturi de -20 grade. Bicicleta a alunecat pe gheață, iar viscolul mi-a împrăștiat zierele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă și gheață. Am izbucnit în lacrimi de frustrare și extenuare, hainele mele erau înghețate bocnă. Pentru a mă feri din fața vântului, am spart în crusta de gheață un adăpost din zăpadă, unde m-am ascuns. Curând tremuratul s-a oprit și i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină și de o prezență a unei iubiri infinite, fără început și sfârșit, și care, în același timp, nu era diferită de propria mea esență. Pe măsură ce conștiința mea se amesteca cu această stare iluminată și atotprezentă, am început să uit de prezența propriului meu corp fizic, ca și de lucrurile din jurul meu. Mentea mi se liniștise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut că singurul lucru real era o Prezență infinită, dincolo de timp și de posibilitatea de a o descrie.

După o perioadă nedefinită și aproape sustrasă timpului, am fost readus la cunoștință de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit fața înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp și în tot ce însemna acel lucru, dar pentru că îl iubeam mult pe tatăl meu și vedeam că suferă, Spiritul meu a ales totuși să o facă. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în fața morții mele deși, în același timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experiența mea subiectivă, neexistând niciun context în care să o pot descrie. Nu auzisem niciodată de experiențe spirituale, altele decât cele din viețile sfinților. Dar, după această experiență, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învățătura religiilor tradiționale pierzându-și semnificația și, paradoxal, am devenit agnostic. În comparație cu Lumina Divinității pe care o simțisem eu scaldând întreaga existență, divinitatea religiei tradiționale pălise. În acest fel, spiritualitatea a înlocuit religia.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori aproape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalți membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca și cum moartea își pier-

duse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minții și dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însușit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au mers bine, ca și cariera mea, eu începând să cunosc succesul.

Totuși, calea mea nu s-a rezumat la progresele din viața profesională. Am căzut pradă unei boli progresive și fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase la o stare extremă, eu fiind în tot acest timp conștient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferință și disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: "Și dacă, totuși, Dumnezeu există?" Așa am început să mă rog: "Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum". M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconștiență și când m-am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forță, încât eram paralizat de venerație.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezență Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât mă ocupa cu totul. Această Prezență a înlocuit ceea ce fusesem "eu"; corpul meu și acțiunile sale erau controlate numai de Voința Infinită a Prezenței. Lumea era iluminată de claritatea unei Unități Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumusețea și perfecțiunea lor infinită.

Această liniște a continuat să dureze. Nu mai aveam o voință a mea, proprie, iar corpul fizic își vedea de treabă sub controlul voinței deopotrivă infinit de puternică, dar și extrem de tandră a Prezenței. În această stare, nu exista vreo nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (și dealtfel nici posibilă), nicio conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitat, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Efectiv eram inapt de a funcționa în lume. Odată cu toate temerile și anxietatea, dispăruse și orice motivație obișnuită. Nu

era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul și banii deveniseră golite de semnificație. Prietenii mă presau să fiu pragmatic și să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivație obișnuită pentru a face acest lucru.

Totuși, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalității, am înțeles că originea emoțiilor se găsea în credința oamenilor că ei *erau* respectiva personalitate. Și astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuți și alți angajați, 2000 de pacienți tratați, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienți noi în fiecare an. În plus, am fost invitat la numeroase emisiuni de radio și televiziune, pe care le-am enumerat mai sus. În 1973, am rezumat munca mea în cartea "*Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară*". Această lucrare, venită cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Starea generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătățit încet și apoi a survenit un alt fenomen – am simțit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin șira spinării și ajungea în creier, unde creea o senzație intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viață se petrecea prin sincronicitate, evoluând într-o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezența, și nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din "sinele" meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un "Eu" mai mare și mai profund decât propriul meu sine și propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate și de alții; astfel, am început să cercetez învățăturile spirituale, inclusiv pe cele ale lui Buddha și ale înțelepților iluminați, pe cele ale lui Huang Po, dar și pe acelea aparținând învățătorilor mai recenti, ca de exemplu Ramana Maharshi și Nisargadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înțeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimen-

tând în cele din urmă același extaz spiritual pe care-l raportau sfinții creștini și Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos și extraordinar de frumos. Toate ființele deveniseră Radiante și exprimau Radianța în tăcere și splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar devenise pur și simplu inconștientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieților erau trăite ca și cum le-ar fi trăit niște adormiți, care nu se treziseră încă la conștiința care reprezenta, de fapt, adevărata lor natură. Toți cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiți, dar erau incredibil de frumoși – eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră dimineata și o oră înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai puteam funcționa normal. Revenea o experiență similară aceleia pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce în lume. Incredibila frumusețe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecțiunea lor; iar acolo unde lumea vedea urâtenie, eu vedeam doar frumusețe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepție. Toate granițele dintre aici și acolo, atunci și acum, eu și tu, dispăruseră.

Am petrecut mulți ani în liniște interioară și, în tot acest timp, puterea Prezenței creștea. Nu mai aveam o voință personală. Sinele personal devenise un instrument al Prezenței Infinite, acționând după voința acesteia. Oamenii simțeau o pace extraordinară în aura acestei Prezențe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David, am înțeles că, de fapt, ei își primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o persoană, regăseam același sine strălucind în ochii săi.

Dincolo de înțelegerea obișnuită, se petrecea miraculosul. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră – vederea mi se normalizase spontan, nemaiaivând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de-o viață.

Ocazional, simțeam o energie extraordinar de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neașteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. Odată, conduceam pe autostradă, când

acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roțile mașinii răsturnate se mai învârteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii mașinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraș ciudat, energia a început să curgă spre blocul din fața mea. Ajuns curând în fața unei scene de bătaie de stradă, am constatat că "belligeranții" au dat înapoi și au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit.

Schimbări profunde ale percepției au survenit pe neașteptate și în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman's, Prezența s-a intensificat pe neașteptate până ce orice lucru și persoană care părea separată în percepția obișnuită s-a contopit într-o universalitate și unitate atemporală. În Tăcerea absolută și lipsită de orice mișcare, am înțeles că nu există "evenimente" sau "lucruri" și că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul și viitorul sunt numai artefacte ale percepției, cum este de altfel și iluzia unui "eu" separat, obiect al nașterii și morții. Pe măsură ce sinele limitat și fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzație de confort, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută și de izbăvire de toate suferințele. Pentru că numai iluzia individualității este originea oricărei suferințe. Atunci când înțelegem că universul este unul, complet și una cu tot ceea ce este, etern și fără sfârșit, nicio suferință nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienți din toate țările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiți de speranță. Înfășurați în cearceafuri albe, pe patul suferinței lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul și speranța vindecării din psihoze și tulburări mentale incurabile. Mulți erau muți de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparența zdrobită, bolnavă și nevolnică, am văzut clar esența radiantă a iubirii și frumuseții, probabil că atât de ascunsă de suferință și de imaginea obișnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămașă de forță. Avea o dereglare neurologică severă și nu putea sta în

picioare. A intrat în spasme zbătându-se pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată și, prin urmare, fusese consultată de nenumărați medici de-a lungul anilor – unii dintre ei fiind specialiști celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil și profesia medicală renunțase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranță.

Am privit-o și am întrebat non-verbal: “Doamne, ce vrei să fac cu ea?” Am înțeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâtă tot. Sinele ei interior i-a strălucit în ochi și eu m-am conectat cu această esență iubitoare. În aceeași secundă, ea s-a vindecat prin cunoașterea propriei sale realități; ce s-a întâmplat cu mintea și corpul ei nemaiaivând vreo importanță nici măcar pentru ea.

În esență, același lucru s-a petrecut în cazul a nenumărați pacienți. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alții nu, dar însănătoșirea clinică n-a mai avut importanță pentru acești pacienți. Agonia lor interioară luase sfârșit; deoarece se simțeau iubiți și împăcați interior, chinul lor se sfârșise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost recontextualizată de Compasiunea Prezenței, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcedea lumea și aparențele acesteia. Pacea interioară a Sinelui ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp și identitate.

Am înțeles că orice chin și suferință provine exclusiv de la *eu* și nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minților pacienților mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muțenie și nu vorbea de mulți ani), și i-am spus prin intermediul minții: “Îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ți-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău *eu*”, el a sărit brusc și a început să vorbească, șocând infirmiera care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleșească. Veneau tot mai mulți bolnavi și așteptam să se elibereze paturi, deși spitalul cu care lucram construisese o anexă specială pentru pacienții mei. Am simțit o frustrare enormă în fața imensei suferințe umane și a imposibilității mele de a mă ocupa de mai mulți pacienți în același timp.

Am simțit că trebuie să existe o cale de a aborda mai direct cauzele maladiilor obișnuite, eternul izvor al tristeții și suferinței umane.

Atunci am început să-mi îndrept atenția spre kinesiologie, fiind uluit de potențialul ei. Era “culoarul” dintre două universuri – lumea fizică și lumea minții și a spiritului, o interfață între dimensiuni. Într-o lume plină de “adormiți” ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în față atât un instrument de recuperare, cât și unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanță, gând sau concept la care mă puteam gândi și am cerut studenților și asistenților mei să facă același lucru. Apoi am observat un lucru esențial. În timp ce toți subiecții slăbeau când erau supuși unor stimuli negativi – spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele și îndulcitorii artificiali - studenții disciplinelor spirituale, ce-și crescuseră nivelul conștiinței, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obișnuiți. Părea că în conștiința lor survenise o schimbare importantă și decisivă - atunci când au înțeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectați numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creșterea abilității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței, inclusiv boala.

Sinele avea vădit capacitatea de a schimba lucrurile din lume prin simplul fapt de a le cunoaște în lăuntrul lor; Iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul non-iubirii. Întreaga schemă a civilizației putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înțelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil și irefutabil. Părea că marea tragedie a vieții umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit și indus în eroare atât de ușor, discordia și conflictul fiind consecințele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de falsitate. Dar în acest punct se găsea și un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura

conștiinței însăși și de a face explicabile acele lucruri care altfel puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viața new-yorkeză, apartamentul din oraș și casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie să mă perfecționez ca instrument. Mi-am părăsit așadar munca și tot ce implica ea și am început să duc o viață modestă, într-un oraș mic, unde am petrecut următorii șapte ani în meditație și studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu și mereu – independent de voința mea și fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înțeles că trebuia să învăț să trăiesc în această Prezență Divină și - în același timp - să funcționez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare și scris, era necesar să încetez orice practică spirituală și să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele și să mă uit la televizor, pentru a înțelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice și care era nivelul dialogului social.

Experiențele excepționale și subiective ale adevărului - domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conștiința colectivă - nu pot fi înțelese de către majoritatea oamenilor (cu excepția căutătorilor spirituali), și sunt, prin urmare, reduse la o semnificație limitată. Încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal și obișnuit constituie o expresie a divinității. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieții de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjurați de atenție și amabilitate față de ceilalți. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu și lucrurile obișnuite nu sunt deloc noțiuni incompatibile.

Și astfel, după o lungă și circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a încerca să aduc Prezența măcar cu puțin mai aproape de înțelegerea și atingerea semenilor mei.

Prezența e tăcută și transmite o stare de pace, care constituie spațiul în care și prin care totul există și primește experiența. Este infinit de tandră și totuși dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniștit de extaz inexplicabil. Deoarece experiența timpului încetează, nu mai există aprehensiune ori regret, nici suferință, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârșită și mereu prezentă. Neexistând început și sfârșit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorință, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect și complet.

Atunci când timpul se oprește, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepției. Deoarece Prezența este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se liniștește, gândul "*eu sunt*" dispare și el la rândul său, iar Conștiința Pură strălucește întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost și vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile și universurile, dincolo de timp și prin urmare, fără început ori sfârșit.

Oamenii se miră: "Oare cum pot unii să atingă această stare a conștiinței", dar puțini urmează etapele necesare, poate tocmai pentru că sunt atât de simple. La început, dorința mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înțeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acționa cu o calitate constantă a iertării și tandreții, fără excepție. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există – inclusiv pentru propriul său sine și pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ține dorințele în suspensie și de a abandona voința personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simțire, dorință sau acțiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniștită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume și paragrafe, apoi asupra ideilor și conceptelor. Pe măsură ce renunțăm la dorința de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăși energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menținerii acestei fixități și constanțe a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditație), a continuat și în timp ce-mi vedeam de activitățile obișnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obișnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puțin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăsește pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăsește câmpul gravitațional al Pământului - de tot mai puțină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spațiu sub propria sa inerție.

Dintr-o dată, pe neașteptate s-a petrecut o schimbare în conștiință, Prezența fiind acolo, inconfundabilă, neîndoielnică și atot-cuprinzătoare. Au existat câteva momente (puține) de neliniște și teamă, atunci când sinele a murit, apoi absolutul Prezenței a inspirat o străfulgerare de venerație. Această accedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienței obișnuite. Acest șoc profund este amortizat de iubirea ce însoțește Prezența. Fără sprijinul și protecția acelei iubiri, am fi anihilați.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agățat de propria-i existență, temându-se că va fi nimicit. În loc să se întâmple așa ceva, în momentul morții *eului*, locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut și evident, în expresia perfectă a propriei sale esențe. Odată cu nonlocalizarea a survenit și conștiința faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul și același lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identitățile, sexele, dincolo de umanitate însăși. Așadar, nu mai trebuie să ne temem de suferință și moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct încolo este lipsit de importanță. La anumite nivele ale conștiinței spirituale, suferințele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare considerații sunt irelevante. Corpul își va urma drumul său determinat și se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanță, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un "ef" decât ca

un "eu", ca un terț sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca și cum acesta ar fi un "eu" individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conștiinței în lumea formei și a dualității). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă și să lăsăm Prezența să facă această ajustare socială. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât și pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate față de acest domeniu, sau pentru cei foarte bolnavi și aflați în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni niște magneți și o sursă de bucurie. În mod obișnuit, în acest punct există o dorință de a împărtăși această stare cu ceilalți și de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care acompaniază această condiție nu este cu totul stabil, există, de asemenea, și momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără un motiv justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonați de Prezență. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil și depășirea acestor încercări cere o voință puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depășit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferință de a cădea din starea de grație. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită și ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăși dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opozițiile și chemările lor conflictuale. Numai că una e să renunțăm la lanțurile de fier ale eului, și cu totul altceva să abandonăm lanțurile de aur ale bucuriei și extazului. Acest lucru, perceput ca o renunțare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătății absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistență era formidabilă și m-am retras din fața ei în mod repetat când se apropia. A devenit apoi vizibil scopul agoniilor și al nopților negre ale sufletului - ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferință

îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Și, atunci când oscilarea între infern și paradis devine de nesuportat, dorința pentru existența însăși trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de dualitatea Totalitate/vid, respectiv existență/ non-existență. Această culminare a lucrării interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conștienți că iluzia existenței pe care o transcedem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilității face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluția singurei dualități rămase – cea a existenței și non-existenței – însăși identitatea se dizolvă în Divinitatea Universală, nemaieexistând nici o conștiință individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut de Dumnezeu.

- *David R. Hawkins*